

БИБЛЕЙСКО ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ И УЧЕНИЧЕСТВО

Целта на Shepherds Global Classroom е да екипира тялото Христово като предоставя обучителна програма за изграждане на християнски водачи по целия свят. Стремим се да подпомогнем местните обучителни програми чрез програма от 20 курса, която предоставяме на духовните обучители във всяка страна по света.

Този курс може да бъде изтеглен безплатно на <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

Водещ автор: д-р Стивън К. Гибсън

Copyright © 2023 Shepherds Global Classroom

Преведено на български от трето издание на английски език

Всички права запазени.

Авторските права върху материали собственост на трети лица принадлежат на тези лица и споделянето им се регулира според различни разрешителни режими.

Освен ако не е указано друго, всички цитати от библейските текстове са от Библейска лига - ревизия 2001 (БЛБ)

Бележка относно разрешението за употреба:

Този курс може да се копира и разпространява свободно в печатен и дигитален формат при следните условия: (1) съдържанието на курса не трябва да бъде променяно по никакъв начин; (2) копия от курса не могат да се продават с печалба; (3) образователните институции могат свободно да използват/копират този курс, дори ако образованието, което предоставят, се заплаща и (4) курсът не може да бъде превеждан без разрешението и надзора на Shepherds Global Classroom.

Съдържание

Преглед на курса	5
(1) Да приемем Великото поръчение	7
(2) Богословско обяснение на обръщането към Христос.....	13
(3) Неотложността на евангелизирането.....	21
(4) Основни аспекти на благовестието	27
(5) Евангелизмът и приоритетът на благовестието.....	33
(6) Делото на Святия Дух	41
(7) Молитва и пост	47
(8) Методът на Исус.....	55
(9) Да споделим благовестието като рисуваме един мост.....	65
(10) Споделяне на благовестието по метода „Римски път“	71
(11) Проповядване на благовестието	79
(12) Как да започнем разговор за благата вест.....	87
(13) Адаптиране на методите за евангелизиране	93
(14) Как да служим на деца	101
(15) Предназначението на църквата	111
(16) Истински ученици	117
(17) Пътят към духовната зрялост	125
(18) Указания за служение в малки групи	133
(19) Как да се молим за учениците	145
Препоръчителна литература	149
Отчет за изпълнени задания	151

Преглед на курса

Описание на курса

Този курс предоставя инструменти, които да подпомогнат църквата в изпълнението на нейната мисия. Той подчертава централното място на местната църква като показва, че проповядването на благовестието е основната мисия на църквата и тя трябва да бъде оформена според същността на това благовестие. Курсът разяснява основите на благовестието и по този начин поправя грешките в съвременните методики, които не водят грешника до истинско покаяние и живот по примера на Христос. Така студентите ще бъдат подготвени да развиват своето служение.

Повечето от уроците могат да бъдат преподавани като цялостни теми на различни видове групи. Например, даден урок може да бъде използван, за да се преподаде начин за излагане на благовестието.

В този курс студентите ще се обучават как да правят ученици. Shepherds Global Classroom са разработили **учебник за ученичество**, специално предназначен за хора, които са нови във вярата – „Ръководство за създаване и изграждане на ученици“, който може да бъде изтеглен от shepherdsglobal.org. Той включва 26 урока, всеки от които съдържа указания за преподавателя и раздел за студента.

Цели на курса

- (1) Да обясни връзката на благовестието с природата и облика на църквата
- (2) Да разгледа основните доктрини на благовестието
- (3) Да обучи вярващите в практически методи за евангелизиране
- (4) Да разясни отговорността на църквата по отношение на ученичеството
- (5) Да дефинира и опише задачата на ученичеството
- (6) Да даде практически методи за водене на малка група за ученичество
- (7) Да предостави поредица от уроци, които да се прилагат в процеса на ученичество при работа с хора, повярвали от скоро

Разяснения и насоки за водачите на курса

Бележките за водачите на курса се намират в текста на уроците и съдържат указания за конкретни части от всеки урок. *Тези указания са в курсив.*

Въпросите за дискусия и дейностите в клас са обозначени със символа ►. Водачът на курса трябва да зададе въпроса и да даде на студентите време да дискутират. Не е необходимо пълно разяснение на въпроса. Учебният материал ще отговори на въпроса.

Ако винаги един и същ студент отговаря пръв или някои студенти не взимат никакво участие, водачът на курса може да отправи въпроса директно към някого: „Мишо, как би отговорил на този въпрос?“

В края на всеки урок има **задания**. Заданията трябва да бъдат изпълнени и предадени преди следващия урок. Ако студентът не е направил заданието, може да го довърши по-късно. Водачите на курса трябва да насърчават студентите да не изостават, за да извлекат по-голяма полза от занятията.

Курсът съдържа няколко вида **писмени задания**. Обикновено водачът на курса ще събира заданията в началото на часа (Две от заданията (Урок 6, Задание 1 и Урок 14, Задание 1) няма нужда да се предават. Студентите трябва да потвърдят, че са ги изпълнили).

Също така студентите ще **представят благовестието** на различни хора като използват методите, научени в този курс. След всяко представяне ще описват своята опитност и ще я споделят с останалите в курса. Ще трябва да подготвят благовестителска проповед за възрастни и урок за деца. Курсът съдържа два теста - в Урок 5 и Урок 10. Студентите трябва да направят тестовете, без да използват никакви помощни материали и без да разговарят помежду си. Към тестовете няма ключ с отговори, защото те лесно могат да бъдат намерени в текста на урока.

Урок 13 включва указания за раздаване на благовестителски брошури. Студентите ще трябва да разберат къде могат да намерят такива. По възможност, вземете известно количество със себе си за лекцията, посветена на този урок.

Ако студентите искат **да получат сертификат от Shepherds Global Classroom**, те трябва да посещават лекциите и да изпълняват заданията. В края на курса е поместен формуляр за отбелязване на изпълнените задания.

Урок 1

Да приемем Великото поръчение

Въведение

► Нека един от студентите прочете пред групата Матей 28:18-20.

Някои хора вярват, че тази заповед се е отнасяла само за апостолите.

► Дали тази заповед се е отнасяла само за хората, които са я чули в онзи ден? Обосновете отговора си.

Англичанинът Уилям Кери е живял от 1761г. до 1834г. Той бил общар, в чието сърце горяло силно желание да разпространява благовестието. В неговата църква нямало особен интерес към мисионерската дейност. Според техните вярвания Бог вече бил решил кого ще спаси и нямал нужда от човешка помощ.

На една пастирска конференция Кери предложил следната тема за дискусия: Дали Великото поръчение е задача на църквата докато дойде краят на света, при условие че Исус обещава да бъде с учениците до края на века. Водачът на конференцията отговорил: „ Седнете, млади господине. Вие сте ентусиаст (фанатик). Когато Бог благоволи да спасява езичниците, ще го направи без вашата или моята помощ.”

Знаем, че заповедта е валидна за църквата до края на света. Исус обещава да бъде с онези, които разпространяват благата вест до края на века, което показва, че тази задача стои пред църквата през всички поколения. Апостолите не са могли да изпълнят това поръчение в рамките на своя живот, но Исус казва, че благовестието ще бъде проповядвано на всички народи (Матей 24:14).

Ето защо отговорността да се разпространява благовестието е дълг на всяко поколение в църквата.

► Погледнете отново внимателно Матей 28:18-20. Каква е конкретната заповед?

Исус конкретно заръчва на църквата да отиде навсякъде и да прави Негови ученици.

Заповедта включва евангелизиране, защото никой не може да стане ученик на Христос, преди да се е обърнал към Христос.

Заповедта означава, че църквата трябва да направи разпространяването на благовестието и ученичеството свои приоритети и да предприеме активни действия. В противен случай тя не изпълнява предназначението си.

Изразът „всички народи“ (всяка етническа група) говори, че мисионерската работа ни е заповядана, понеже народите няма как да разберат благата вест, ако не им бъде занесена. Нито една група хора не трябва да прави изключение.

Заповедта не включва само проповядване на благовестието. Нужен е процес на обучение, защото имаме задължение да научим новоповярвалите на всичко, което Исус е заповядал.

Учителят трябва да е напълно посветен да бъде покорен на Христовите заповеди, защото трябва да дава добър пример на поярвалите от скоро как да живеят живот в покорство на Христос.

“Напълно убеден съм, че ако изцяло се ръководим от насоките и уверенията на нашия Учител, които Той даде на първите ученици, ще открием, че те са точно толкова подходящи за съвременното ни, колкото и за времената, в които са били дадени за първи път.”

- J. Hudson Taylor,
“The Call to Service”

Новоповярвалите също трябва да се посветят да се покоряват на Христос, защото заповедите не само трябва да се учат, но и да се изпълняват. Ако човек не се покорява на наученото, той възпрепятства процеса на ученичество, който включва не само учене, а и изграждане на характер.

Според Божието Слово разпространяването на благовестието е приоритет

Освен Великото поръчение в Библията има и много други стихове, които ни показват, че според Бог евангелизирането е приоритет за църквата.

Бележка към водача на курса: Студентите трябва да проверят пасажите, изброени по-долу и да кажат как всеки от тях показва, че според Божието Слово разпространяването на благовестието е приоритет. Помогнете им с приложените коментари.

Матей 9:36-38. Исус иска учениците да споделят Неговото състрадание към изгубените и да се молят Бог да изпрати работници на жътвата Си.

Деяния 4:29. Когато ранната църква е подложена на гонения, първата ѝ тревога не е физическата опасност, а опасността разпространението на благовестието да бъде възпрепятствано. Църквата се моли Божието слово да продължи да се разпространява въпреки гоненията.

Деяния 11:18. Църквата в Йерусалим прославя Бога поради спасението, дадено на езичниците.

Филипийци 1:18. Павел се радва, че Христос бива проповядван, дори докато той е в затвора.

Ефесийци 6:19. Павел иска светиите да се молят за него, за да може дръзновено да разнася благовестието.

Римляни 10:13-15. Павел набляга на спешната нужда от благовестители, защото спасението е за онези, които чуят и повярват.

► Поради какви причини вярващите трябва да желаят да виждат хората да се обръщат към Христос?

Причини вярващите да желаят спасението на изгубените

- Трябва да искат да следват примера на Исус, Който остави небето, за да живее и да умре за спасението на изгубените.
- Трябва да искат Бог да бъде прославен чрез превръщането на бунтовниците в поклонници на Бога.
- Трябва да приемат разпространението на благовестието като победа за Христос и извършеното от Него изкупление.
- Трябва да желаят да участват в делото, което е приоритет за Бога.
- Трябва да състрадават на изгубените, които ще понесат вечно осъждение за греховете си.

► Възможно ли е желанието на човек да благовества да бъде продиктувано от грешни мотиви? Какви биха били тези мотиви?

Желанието за успешно служение и растеж на местната църква не е погрешно.

Важно е да не сме движени от гордост от успеха, съревнование с други църкви или желание за спорове.

Някои вярващи имат специален призив и дар от Бога да благовестват (Ефесяни 4:11). Водачите трябва да помнят, че не всички вярващи умеят да благовестват по един и същи начин. Въпреки това всеки вярващ трябва да е посветен да помага на църквата да изпълнява евангелизаторската си мисия и да е готов да споделя благовестието.

Причини, поради които някои вярващи не благовестват

► Защо не всички вярващи споделят благовестието?

Бележка към водача на курса: Нека студентите изброят причините, за които се сещат преди да прочетат списъка.

- Липсва им духовна ревност
- Не чувстват лична отговорност по отношение на разпространението на благовестието
- Не знаят как да започнат разговор на духовна тема
- Не знаят как да представят благата вест

- Страхуват се, че не могат да оборят евентуални възражения
- Срамват се да бъдат различни
- Съмняват се, че усилията им ще имат резултат
- Страхуват се от гонение

► Тези причини основателни ли са?

Първи стъпки

► Ако човек не прави нищо за спасението на изгубените, какво е необходимо, за да започне?

Ако му липсва духовна ревност, първо му трябва духовно съживление.

Ако човек е духовно жив, горящ, и разбира личната си отговорност за изпълнението на Великото поръчение, то вероятно се нуждае от следните два фактора, за да предприеме действия.

1. **Вяра** – Той има нужда да осъзнае как Бог придава сила на благовестието.
2. **Подготовка** – Той се нуждае от обучение как да споделя благата вест.

► Нека един от студентите прочете пред групата Йоан 4:28-30, 39. Кое направи самарянката способна да води хора при Исус?

Тя не беше обучена, но преживя Божията благодат и осъзна колко беше важно да каже на другите за Исус.

Всеки, който има тези две неща – опит с благодатта и желание да каже на другите, притежава двете най-важни качества на благовестителя. Обучението е нещо добро, но ако тези две неща липсват, никое обучение няма да направи някого добър благовестител.

“Това беше начинът Неговата църква да победи – чрез посветените животи на онези, които познаваха Спасителя толкова добре, че Неговият Дух и начин на действие ги заставяха да говорят на останалите.”

- Robert Coleman,
The Master's Plan

Най-важният въпрос: Какво ви трябва, за да започнете?

► Какво вече правите, за да подпомагате разпространението на благовестието? Доволни ли сте от това, което правите?

► Какво би ви помогнало да споделяте благата вест по-ефективно и по-разпалено?

Характерът на благовестителя

Нека да поговорим какъв е човекът, който може да приеме Великото поръчение.

Дори наскоро повярвалият може да сподели своето свидетелство и да разкаже за истината, която го е довела при Христос.

Благовестителите, които Бог може да използва дългосрочно обаче, трябва да притежават определени характеристики.

(1) Да са приели Христос за свой Господ и Спасител

Благовестителят трябва да е приел Христос за свой Господ и Спасител, защото:

1. Трябва да има свидетелство, което да сподели.
2. Няма как да разбере какво представлява обръщането към Христос, ако не го е преживял.
3. Трябва да е преживял промяната в характера, която се случва в резултат на обръщането към Христос.

Ако човек, който не се е покаял, върши религиозна работа, той не разбира какво върши и го прави с неправилни мотиви.

(2) Да бъдат последователни в християнския си живот

Въпреки че не трябва да пропускаме нито една възможност да споделяме благата вест, благовестието е най-ефективно, когато излиза от устата на доверен човек. Хората, които ви имат най-голямо доверие, трябва да са тези, които ви познават най-добре. Благовестителят трябва да живее в посвещение и покорство към Бога.

(3) Да бъде част от църква

Благовестителят трябва да бъде посветен член на църква, защото:

1. Трябва да може да покани хората в общност от вярващи.
2. Има нужда от помощта на църквата, за да развива вярващите като ученици.
3. Трябва да има духовни авторитети, пред които да бъде отговорен.
4. Нуждае се от подкрепата и насърчението на църквата.

Благовестителят трябва да се ползва с доверието на своите духовни братя и сестри и трябва да уважава църковните водачи и работата на църквата.

Ако си мисли, че може да бъде вярващ и да служи без църквата, той не разбира замисъла на църквата и поканата, която благата вест отправя.

“Ние вярваме, че ключът към убедителното комуникиране на християнството е в хората, които го комуникират, в това какви хора са те самите. Пределно ясно е, че те трябва да са последователи на християнската вяра и да се стремят към любов и святост. С други думи, те трябва да имат лична и постоянно разширяваща се опитност с трансформиращата сила на Святия Дух, така че образът на Христос да се вижда все по-ясно в техния характер и отношение.”

- The Lausanne Committee
for World Evangelization,
The Willowbank Report

(4) Да бъдат верни на истината

Благовестителят трябва да вярва, че Божието Слово е съкровище от истини, които трябва да се споделят. Библията ни дава условията, при които получаваме спасение и влизаме във взаимоотношение с Бога. Не можем да променяме истината, за да направим посланието ни по-приемливо (1Коринтяни 4:1-2).

От Библията знаем, че всеки човек ще прекара вечността или в рая или в ада. Това убеждение е мотивацията на благовестителя.

(5) Изпълнени със Святия Дух

Святият Дух дава на сила на благата вест. Той обвинява за грях, дава духовни желания и прави невярващите способни да откликнат с вяра.

Благовестителите са ефективни само когато се оставят да бъдат ръководени от Святия Дух. Затова те смиренно трябва да упоават на Бога, да се молят и да търсят Неговото водителство.

Благовестителите трябва да се стремят да се изпълват с Духа. Изпълването с Духа изчиства сърцето и дава сила за служение. Исус каза на учениците Си да чакат действието на Духа (Деяния 1:4-5). Апостолите преживяха изпълването с Духа на Петдесетница (Деяния 1:8, Деяния 2:4, Деяния 15:8-9).

Понякога Бог дава специално помазание чрез Духа, за да може благовестителят да посрещне конкретно предизвикателство (Деяния 13:9-12).

Задания по Урок 1

(1) В няколко абзаца опишете как вие лично сте участвали в разпространяване на благовестието и ученичество през последните 12 месеца. Какви са целите ви за в бъдеще? Каква полза искате да извлечете от курса?

(2) Какво правят църквите във вашия район за разпространяване на благата вест? Проучете и задавайте въпроси, след което опишете наблюденията си в рамките на 2-3 страници.

Урок 2

Богословско обяснение на обръщането към Христос

Въведение

Бележка към водача на курса: Освен библейските стихове, разгледани в този урок, в бележките под линия се съдържат още много библейски препратки. Възможно е да няма достатъчно време всички те да бъдат прочетени по време на лекцията. Можете да подберете няколко, които да прочетете.

Терминът *обръщане към Христос* се отнася до промяната, която се случва, когато човек бъде спасен. Целта на евангелизирането е невярващият човек да преживее това обръщане.

► Нека един от студентите прочете пред групата 1Солунци 1. Какви са подробностите около промяната, която се случва със солунците при тяхното обръщане?

За да осъзнаем защо е необходимо човек да бъде обърнат и какво се случва при това обръщане, трябва да разберем състоянието на грешника преди да се обърне към Христос.

Състоянието на човека преди да се обърне към Христос

► Как бихте описали състоянието на човек, който все още не се е обърнал към Христос?

Поради греха на Адам всеки човек се ражда отделен от Бога (Римляни 5:12). Това означава, че всеки е егоцентричен и сам избира пътя си.

Четири характеристики на грешниците, които не са преживяли обръщане

В момента, в който човек започне да прави избори, той започва да съгрешава. **Всеки е виновен за множество греховни постъпки** (Римляни 3:23).

Грехът е нарушаване на Божия закон (1Йоан 3:4, Яков 2:10-11). Понеже Бог е абсолютно справедлив, Той не оправдава нито един грях и всеки човек ще бъде съден за делата си (2Коринтяни 5:10, Откровение 20:12-13). Нито вината, нито присъдата, която заслужават хората, подлежат на съмнение. Всеки грешник е вече осъден (Йоан 3:18-19).

Грешникът, който не се е обърнал към Христос, е враг на Бога (Римляни 5:10). Грешникът не може да влезе във взаимоотношение с Бога, ако прегрешенията му спрямо Него не бъдат заличени.

Преди обръщането грешникът се намира в състояние, в което не е способен да бъде във взаимоотношение с Бога поради **покварените си желания** (Ефесяни 2:3). Тъй като е роб на греха, **грешникът е безсилен да промени своето състояние** (Римляни 5:20, Римляни 7:23).

В такъв случай от какво спасение се нуждае грешникът, който не се е обърнал? Грешникът е виновен, следователно има нужда от прошка. Той е враг на Бога и затова спасението означава помирение. Поквареността му изисква спасението да включва очистване. Безсилието означава, че спасението е избавление. Това са само някои от аспектите на спасението, от което всеки човек се нуждае.

В момента на обръщането грешникът бива простен, помирен с Бога, очистен и избавен от властта на греха. Павел описва предишното греховно състояние на вярващите в Коринт, което е включвало множество ужасни грехове. След това казва: „но вие измихте себе си от такива неща, но се осветихте, но се оправдахте...” (1Коринтяни 6:11).

Необходимостта от кръста

Никой не може да изплати греховете си. Грехът е извършен срещу един безкраен Бог и човек не разполага с нищо с неизмерима стойност, с което да плати.

Човек няма какво да направи за тази своя нужда, затова няма изискване, чието изпълнение да осигури спасение (Галатяни 3:21). Ако за човека беше възможно сам да постигне спасението си, нямаше да бъде нужно Исус да умре на кръста (Галатяни 2:21).

► Ако Бог е искал да прости, защо не го е направил без кръста?

Тъй като Бог е свят, Той трябва да съди според истината и справедливостта (Римляни 2:5-6).

Да си представим, че жертвата на Христос не се е случила. Какво би означавало, ако Бог просто прости греха, без да бъде извършено умилоствение?

Ако Бог прости греха, без да бъде извършено умилоствение, това би означавало, че:

- Грехът е без значение.
- Бог е несправедлив и дори лишен от святост.
- Бог не прави разлика между този, който върши добро и този, който върши зло.

Прошката без умилоствение ни отнема възможността да се покланяме на Бога такъв какъвто е – свят и справедлив. Прошка без умилоствение в крайна сметка би опозорила Бога вместо да Го почете.

Бог обаче е любящ и иска да прости. Той не иска да остави човечеството да бъде завинаги погубено в греховете си, въпреки че това е съдбата, която заслужава.

Жертвата на Исус на кръста беше жертвата, която беше необходима, защото стойността ѝ е неоценима. **Исус** покри изискванията към жертвата, защото **(1) беше безгрешен** (2Коринтяни 5:21) (съвършен, без самият Той да има нужда от спасение) и **(2) защото беше едновременно Бог и човек.**

Умилостивението дава основание за прошка. Сега Бог може да прости на този, който се покае и повярва в Неговото обещание. Никой, който разбира жертвата на кръста, не може да мисли, че Бог счита греха за маловажен.

Умилостивението предоставя на Бога начин да счита за праведен грешника, който вярва в обещанието, като в същото време това не противоречи на Божиата справедливост. В Римляни 3:20-26 е обяснена логиката, по която умилостивението работи.

Библията ни казва, че спасението, което Бог осигурява, е единственото възможно. Този, който отхвърля спасението по благодат чрез вяра в Христос, не може да бъде спасен (Марк 16:15-16; Деяния 4:12; Евреи 2:3).

Ето защо е важно да познаваме доктрината за спасение само по благодат, което се получава само чрез вяра. Спасяваме се само по благодат, защото не можем да направим нищо, с което да спечелим или заслужим спасение. Спасяваме се само чрез вяра, защото няма друг начин, по който да получим спасението. Можем единствено да вярваме в Божието обещание.

Първата благодат

► Кое се случва първо: откликът на човека към Бога или Божието действие вътре в човека?

Божията благодат достига до сърцето на невярващия, изобличава го за греховете му и го кара да пожелае прошка (Тит 2:11; Йоан 1:9; Римляни 1:20). Грешникът не е в състояние да се освободи от греха си без Божиата помощ. Бог го прави способен да откликне на благата вест (Йоан 6:44). Ако човек не е спасен, това не се дължи на липсата на благодат, а на липсата на отклик към благодатта, която Бог му е дал.

Исус умря за греховете на целия свят и Бог желае всеки да бъде спасен (2Петрово 3:9; 1Йоан 2:2; 1Тимотей 4:10). Божията благодат дава на всеки способност да откликне, но не принуждава никого. Затова Бог призовава грешниците да се покаят и да повярват (Марк 1:15).

Покаянието

► Какво е покаяние?

Покаянието означава, че грешникът осъзнава, че е виновен и заслужава наказание, но иска да се отвърне от греховете си.

Този стих от книгата на пророк Исая описва покаянието:

Нека остави нечестивият път си и неправедният – помислите си. Нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро (Исая 55:7).

Покаянието не значи, че грешникът трябва да поправи живота си и да стане праведен преди Бог да му прости. Това е невъзможно, защото човекът е роб на греха и не може да се избави сам. Грешникът трябва да иска Бог да го избави от греховете му.

► Ако получаваме спасението по благодат, защо е необходимо покаяние?

Единственото условие за получаване на прошка е вяра, а искрената вяра в Христос непременно ще доведе до покаяние за греховете. Обръщането към Христос (повярването) и отвърщането от греха (покаянието) се случват в един и същи момент, но вярата е тази, която ни прави способни да обърнем гръб на греха. Спасителната вяра е дар от Бога (Ефесяни 2:8-9). Онзи, които не иска да се покае, не иска да бъде спасен от греха.

Ако човек не се покае, то той не признава злината на греха. Ако не разбира защо трябва да се отвърне от греха, то тогава той не осъзнава, че грехът действително е нещо зло. В такъв случай и нуждата от прошка остава неразбрана.

Ако не осъзнаваме, че наистина сме виновни и нямаме извинение, и че заслужаваме наказание, не сме се покаяли истински. Ако признаваме, че сме грешни, но искаме религия, която ни позволява да продължаваме да живеем в греха, не сме преживяли същинско покаяние, тъй като все още искаме да вършим това, което ни прави виновни.

Спасителната вяра

► В какво вярва този, който има спасителна вяра?

(1) Той разбира, че не може да направи нищо, с което да се оправдае.

Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали някой (Ефесяни 2:8-9).

Той осъзнава, че с нищо, което прави (никакви дела), не може да заслужи спасение, дори частично.

(2) Той вярва, че жертвата на Христос е достатъчна за получаване на прошка.

Той е умилоствение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят (1Йоан 2:2).

Умилоствението това е жертвата, която прави прошката възможна.

(3) Той вярва, че неговата вяра е единственото условие да получи Божиата прошка.

Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда (1Йоан 1:9).

Ако си мисли, че за спасението му има други условия, то той смята, че се спасява и чрез дела, а не изцяло по благодат.

Обръщането

► Нека един от студентите прочете пред групата Деяния 26:16-18. Какво е служението на апостол Павел според тези стихове?

Служението на Павел е да води хората до това да се обърнат към Христос. Обръщането е описано в стих 18. То включва обръщане от тъмнината към светлината, от властта на Сатана към Бога, приемане на прошка и получаване на наследство между осветените. Това се случва чрез вяра в Христос.

Обръщането на невярващия във вярващ е огромна трансформация. Библията го нарича ново създание (2Коринтяни 5:17). Със старото е свършено и всичко става ново.

Обърналият се човек изоставя идолите и всякакви религиозни практики, които са в противоречие с пълната лоялност към Бога (1Солунци 1:9).

Обикновено промяната е шокираща за останалите (1Петрово 4:3-4). Те не разбират защо някой ще се промени толкова драстично. Възможно е най-близките роднини и приятели на човека да се настроят срещу него (Матей 10:34-36).

Обърналият се човек вече не споделя желанията и приоритетите на света. Този контраст е едно от доказателството за обръщането (1Йоан 2:15). Такъв човек обича останалите вярващи и желае да общува с тях (1Йоан 3:14).

Когато човек се обърне, желанията му се променят. Все още ще бъде изкушаван да съгрешава, но ще може да се съпротивлява и да устоява, защото греховните желания вече не го владеят. Той вече копнее за Божието Слово, защото е преживял Божиата благодат (1Петрово 2:2-3).

Обърналият се човек обича Бога и иска да Му бъде угоден. Божиите заповеди няма да му се виждат тежки или неприятни (1Йоан 5:2-4).

“Истинският пастор няма да се задоволи с „решения“, но с вярващи, които искрено ходят във взаимоотношение с Христос, гладни са за Божието Слово, ходят в Христовата любов, участват в Христовата смърт и възкресение чрез вяра и непрестанно се молят.”

- Timothy Keep,
“The Integrity of Biblical
Evangelism and Conversion”

Обърналият се човек поддържа лично взаимоотношение с Бога, изразено особено в молитва (1Коринтяни 1:2).

► Опишете със свои думи трансформацията, която се случва с човека при обръщането му към Христос.

Характеристики на новорождението

Библията казва, че когато човек се новороди, всичко става ново. Новите неща включват следното:

- Ново естество—божественото естество (2Петрово 1:4)
- Нов Господар—Христос чрез Святия Дух (Матей 23:10, Римляни 8:14)
- Нов глад за Божието Слово (1Петрово 2:2)
- Ново отношение на любов (Римляни 5:5, 1Йоан 4:7-8)
- Ново взаимоотношение с Бога като Негов син/дъщеря (Йоан 1:12)
- Нов помощник в лицето на Святия Дух (Йоан 14:16, Римляни 8:26-27)
- Нов ходатай в лицето на Исус Христос, ако паднем в грех (1Йоан 2:1)
- Нова и жива надежда за вечен живот (Йоан 3:15, 1Петрово 1:3)

Лична увереност в спасението

► Кои са неправилните причини, поради които човек може да си мисли, че е вярващ?

Човек може да се мисли за вярващ, защото:

- е бил кръстен
- членува в църква
- вярва в определени християнски доктрини
- спазва определени религиозни обичаи
- спазва стандарт на правилно поведение
- имал е духовни преживявания
- взел е решение и е направил изповед на вяра

Според Библията нито едно от изброените не е достатъчно, за да потвърди дали някой е вярващ.

Библията ни казва, че можем да сме сигурни, че сме новородени. Можем да сме уверени, че Бог ни е приел. Не е нужно да живеем в страх, защото Божият Дух ни уверява, че сме осиновени деца на Бога (Римляни 8:15-16).

Тази увереност е пълна и няма защо да се страхуваме от деня на съда (1Йоан 4:17). Някои хора се надяват да бъдат допуснати в рая, но ние имаме по-добра надежда. Вярата във възможността за спасение на човечеството като цяло не е достатъчна. Всеки трябва да е убеден, че лично е получил прошка.

► Как да бъдем сигурни, че сме оправдани?

Има хора, които разчитат на чувствата си, но те са променливи и подвеждащи.

Промененият живот е доказателство, че човек се е обърнал към Христос, но в началото това не се вижда. Необходимо е време, за да се проявят резултатите от спасението. Следователно промененият живот не е в основата на увереността.

Вярващите могат да бъдат сигурни в спасението си, когато знаят, че са следвали библейския път към него. Всеки, който истински се е покаял и е повярвал, така както учи Библията, има право да вярва, че Бог му е простил. Когато се покаем и повярваме, Бог ни дава Святия Дух като свидетел за това, че сме станали Божи деца.

Онзи, който не се е покаял наистина, но се опитва да се чувства като роден от Бога, ще се обърка и може да се заблуди.

Онзи, който (1) се покае истински, (2) повярва на обещанието на Бога в Неговото Слово и (3) приеме свидетелството на Духа, няма да се заблуди. Неговата увереност се основава на Божието Слово, което е абсолютно достоверно. Бог винаги спазва обещанията Си.

10 думи, които описват аспектите на спасението

Помирение: Означава, че тези, които преди са били врагове, сега са в мир помежду си. При спасението Бог ни примирява със Себе Си и ние имаме мир с Него (2Коринтяни 5:19; Римляни 5:1).

Реабилитиране: Означава, че започваме на чисто. При спасението греховете ни биват заличени (Евреи 8:12).

Умилостивение: Отнася се до нещо, което се дава, за да се уталожи нечий гняв. При спасението жертвата на Исус отмахва праведния гняв на Бога към нас (1Йоан 2:2).

Избавление: Означава, че сме освободени от нечия власт. При спасението сме освободени от властта на Сатана и на греха (Лука 1:74; Римляни 6:6, 12-18).

Изкупление: Означава, че за нечия свобода е платена цена. При спасението смъртта на Исус е цената, която е платена, за да бъдем свободни от робството и наказанието на греха (Ефесяни 1:7; Тит 2:14).

Оправдание: Означава, че сме обявени за праведни или невинни. При спасението виновният грешник е счетен за праведен, защото Исус пострада вместо него (Римляни 5:1; 2Коринтяни 5:19).

Освещение: Означава да станем святи. При спасението виновният грешник бива променен в свято Божие дете. В много от посланията вярващите са наречени „светии“ (Ефесяни 1:1, Филипяни 1:1, Колосяни 1:1).

Осиновление: Означава, че някой става законно дете на някого. При спасението ставаме деца на Бога (1:12; Римляни 8:15).

Възобновяване / Новораждане: Означава започване на нов живот. При спасението духовният живот на вярващия се възобновява и той започва да живее нов живот (Ефесяни 2:1, Йоан 7:38-39, Галатяни 4:29, Йоан 3:5).

Запечатване: Означава, че нещо е обозначено като нечия собственост. При спасението Святият Дух ни обозначава като притежание на Бога (Ефесяни 1:13).

Грешки, които да избягваме: Религия без покаяние

Има хора, които, веднага решават, че са спасени, когато чуят, че спасението е по благодат чрез вяра. Те не са преживели истинско покаяние, защото не са осъзнали нуждата от такова. Никога не са се възприемали като грешници, които заслужават Божия съд. Такива хора приемат благодатта като позволение да вършат нещата по техния начин. Те си мислят, че са християни, понеже са приели истината на християнството, въпреки че не са претърпели трансформация. Не са предали волята си на Бога, а само са Го приели като част от живота си, като продължават да следват собствените си желания. Спасителното взаимоотношение с Бога, описано в Библията, не изглежда по този начин.

Задания по Урок 2

(1) В този урок се запознахме с 10 думи, които описват аспектите на спасението. В няколко параграфа опишете които от тях имат най-голямо значение за вас във вашето взаимоотношение с Бога. За кои от тях трябва да помислите по-задълбочено?

(2) Според видовете християнство във вашата страна и във вашия район каква е представата на хората за това да бъдеш християнин? В рамките на 2-3 страници опишете няколко вида хора и какво според тях означава да бъдеш християнин. Обяснете къде грешат в идеите си за покаянието, спасителната вяра или друга доктрина.

Урок 3

Неотложността на евангелизирането

Въведение

► Може ли човек да се оправдае, без да е чул благовестието? Евангелизирането необходимо ли е?

В Писанията откриваме примери за хора, които са били достигнати от Божията благодат, без да са имали контакт с Израел или с църквата. Йов е праведен и отхвърля злото преди Мойсей да е бил роден и преди да е имало писано Божие Слово. Валаам има взаимоотношение с Бога и е познат като пророкът, който получава послания от Бога, без да изпада в транс. Авимелех постъпва по-правилно от Авраам, който си мисли: „Тук нямат страх от Бога.“ В Римляни 1:21-32 е описан поквареният живот на езичниците, които са в това състояние не защото не познават Бога, а защото отхвърлят онова, което знаят.¹

„Тайната на Господа е с онези, които се боят от Него, и ще им покаже завета Си.“ (Псалом 25:14) Заветът представлява условията на връзката между Бога и човека. Поради това, че всички са съгрешили, е необходима благодат. Бог ще покаже пътя към взаимоотношение с Него на всеки, който Го почита с цялото си сърце.

В Библията пише, че спасението е възможно единствено чрез името на Исус (Деяния 4:12). За хората от времената на Стария Завет обаче то е непознато. Те полагат вярата си в обещанието на Бога да осигури изкупление и прошка, и това обещание се изпълнява в Исус. По подобен начин хората, които все още не са чували името на Исус, могат да се доверят на Бог за спасение, което Той осигурява чрез Исус.

И така, какво означава, че спасението е възможно единствено чрез името на Исус? Означава, че няма друг начин. Не съществува друг изкупителен план за спасение на човека. Също така това означава и, че онзи, който знае за Исус, не трябва да Го отхвърля, защото това е равносилно на отхвърляне на спасението или търсене на алтернативен вариант за такова.

„Истинската светлина, която осветлява всеки човек, идеше на света“ (Йоан 1:9). Святият Дух носи светлината на Исус дори на онези, които не са чули за Него.

Много хора са получавали видения или друг вид специално откровение, което ги е завело при Бога, преди да чуят благата вест от някой човек. Днес, такъв пример са мюсюлманите, много от които се обръщат към Христос след като са получили послание от Бога.

¹ Виж също Псалом 19 и Римляни 10:18.

► Чували ли сте за някого, на когото Бог е говорил, преди да чуе благата вест?

И така, виждаме, че е възможно човек да открие Бога и дори да бъде спасен, без някой да му е благовествал. Въпреки това, Библията описва благата вест като послание, което спешно трябва да достигне до всеки един.

Неотложността на благовестието е описана в книгата Римляни. Апостол Павел казва на римляните, че благовестието е Божията сила за спасение (Римляни 1:16) и че е длъжен да им занесе благовестието (Римляни 1:14). Той утвърждава истината, че сме помирили с Бога само чрез вяра в Неговото обещание да ни даде прошка (Римляни 3:26, Римляни 5:1).

„В необятната долина на север, по изгрев слънце, понякога съм виждал дима от хиляди села, където никога не са стъпвали мисионери – села, където хората са без Христос, без Бог и без надежда в този свят.“
- Робърт Мофат

След това идва усещането за спешност. Павел пише: „И как ще повярват в Този, за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? (Римляни 10:14). И още: „Вярването е от слушане, а слушането – от Христовото слово“ (Римляни 10:17). Бог използва благовестието, за да създаде спасителна вяра в тези, които го чуват. Проповядването на благовестието е обичайният начин, по който Бог спасява изгубените.

Ако спасението може да се случи без благовестител, защо е нужен такъв?

Защо са нужни мисионерите?

Мисионерът Стив Хайт отговоря на въпроса „Защо са нужни мисионерите?“ по следния начин:

Простият отговор е, че когато хората видяха светлината, те я отхвърлиха. Йоан 1:9 ни казва, че Исус е истинската светлина, която осветява всички. Павел заявява, че творението изявява Бога (Римляни 1:19-20) и че хората, познава Бога, но не Го прославиха като Бог (Римляни 1:21). Йоан обобщава ситуацията така: „И това е осъждението: светлината дойде на света, и хората обикнаха тъмнината повече от светлината“ (Йоан 3:19). Поквареното човешко сърце предпочита тъмнината. Понеже сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно (Йеремия 17:9), то обръща гръб на Бога.

Затова мисионерите отново трябва да вземат светлината! Бог на втория шанс изпраща Своите посланици с факела на благовестието, за да обърне хората от тъмнината към светлината (Деяния 26:18).

Когато Исус изпраща учениците да проповядват благовестието, Той им казва да отърсят праха от краката си, когато излизат от град, в който посланието им не е прието. Казва още, че този прах ще бъде свидетелство против жителите му в деня на съда. Прахът е свидетелство, че благовестители са били в този град. Тези, които отхвърлят

благовестието имат по-лоша участ от тези, които никога не са го чували. Исус казва, че ще бъдат съдени по-строго от содомските жители. Това ни показва, че благовестието носи голямо преимущество на онези, които го чуват (Марк 6:11).

Пастор Ерик Химелик отговаря на въпроса „Защо са нужни мисионерите?“ така:

Изпращаме мисионери, защото благата вест се предава най-добре чрез личен контакт. Истината на благовестието не е набор от сухи факти за Бога или списък с вярвания, които да отбележим. Благовестието е въплътено в личността на Исус Христос. Мисионерите са посланици на Христос, на Неговото послание и на служението Му за помирение (2Коринтяни 5:20).

Мисионерите са необходими, защото без пряка, лична комуникация на благата вест, по-голямата част от посланието ще бъде изгубена. Не ни се иска да вярваме, че хора остават изгубени поради нашето бездействие, но Римляни 10:13-15 категорично заявява: „А как ще чуят без проповедник?“ Тъжната истина е, че няма как. Изпращането и финансирането на мисионери е задължително. Да се надяваме, че Бог ще свърши работата, която е поверил на нас, не е решение. Той ни е дал Великото поръчение и на когото много е дадено, от него много ще се изисква. Изпращаме мисионери в отговор на Божиата благодат и с вяра, че Бог работи и привлича хора към Себе Си.

Практическата полза от благовестието

Благовестието е ефективният начин, който Бог е предвидил за спасение на изгубените. То е Божиата сила за спасение (Римляни 1:16). Нека пак разгледаме този въпрос: Ако човек може да се спаси и без да чуе благата вест, защо трябва да изпращаме мисионери? Нека разгледаме няколко подобни въпроси. Ако човек може да се спаси без моите молитви, защо да се моля за него? Ако човек може да се спаси като чуе благата вест само веднъж, защо трябва да я повтаряме? Ако човек може да се спаси без църквата, защо са ни църкви? Очевидният отговор е: „Да, човек може да се спаси така, но вероятността за това е много малка.“ Това са начини за спасение, които Бог е създал.

След 2011г. населението на земята надхвърли 7 милиарда души. Всеки ден умират повече от 153 000 души, като в същото време населението в света нараства с 220 000 души всеки ден. Всяка минута умират над 100 души. Повече от 1000 човека са починали откакто сте започнали да четете този урок. Колко от тях са чули благата вест, преди да умрат?

Инструментът, който Святият Дух използва, за да доведе невярващите при Бога, е Божието Слово. Библията дори казва, че хората се раждат отново чрез Божието Слово (1Петрово 1:23, 25).

Мисионерите изключително рядко срещата хора, които са се спасили, преди да са чули благовестието. Фактът, че Бог спасява искрения човек, без да е чул благовестието,

показва Неговата справедливост, но не ни оправдава да пренебрегваме благовестването като обичайния начин, който Той е предвидил. Като цяло, тези, които не чуят благата вест, ще бъдат изгубени. „Горко ми, ако не благовествам“ (1Коринтяни 9:16).

► Нека един от студентите прочете пред групата Матей 9:35-38.

Исус състрадаваше на нуждите на хората и не спираше да проповядва и да изцелява.

Той беше най-ангажиран с духовните им нужди и искаше те да се покаят и да познаят Бога. В този пасаж четем, че Исус погледна тълпите и беше изпълнен с дълбоко състрадание за техните духовни нужди. Той видя, че те бяха като овце без пастир. Освен това Исус сравни служението с жътва и тъжеше, че работниците бяха толкова малко.

Исус заръча на учениците да се молят Бог да изпрати работници на жътвата.

► Защо Исус каза на учениците да се молят с тази молитва? Със сигурност Бог иска да бъдем работници, независимо дали се молим или не, нали?

Когато се молим Бог да изпраща работници, ние се молим по Неговата воля. Така знаем, че Той ще отговори на молитвата ни.

Вярващите трябва да се молят с тази молитва и по друга причина. Исус искаше учениците да състрадат като Него и да участват в Неговата евангелизаторска мисия. Колкото повече се молят с тази молитва, толкова повече ще ги е грижа за жътвата и ще искат да участват в това дело, като привличат и съмишленици.

Трябва да искаме да имаме същите желания, каквито Исус имаше. Трябва да се молим с молитвата, която Той даде на учениците, за да има тя същия ефект върху нас, какъвто е имала върху тях.

Една история за група мисионери

Една група мисионери отишли да проповядват в затворнически лагер, където имало хиляди затворници. Повечето от тях били убийци и терористи. Мисионерите проповядвали на една платформа на открито, която била заобиколена от въоръжена охрана. В края на проповедта говорителят попитал иска ли някой да излезе напред, за да получи Нов завет. Излезли 30 души.

След няколко седмици мисионерите отново посетили лагера. Преди службата надзирателят им казал, че всички 30 мъже, които били взели Нов завет, били убити от другите затворници. Мисионерите отново проповядвали и отново предложили да дадат Нов завет на всеки, който излезе отпред. Този път 300 мъже излезли. Те знаели, че 30 души са били убити, защото са откликнали на благата вест, но понеже тя била ценна за тях, те били готови да рискуват живота си. Те осъзнавали стойността на посланието, което били чули.

Задания по Урок 3

(1) Отговорете на всеки от двата въпроса с по няколко изречения. Има ли някакъв шанс човек, който никога не е чувал благовестието, да се спаси? Защо трябва да изпращаме мисионери и евангелизатори?

(2) Прочетете книгата на пророк Йона. Забележете колко спешно беше нужен благовестител. Какво беше най-важното нещо за Бог в тази история? Какви бяха притесненията на Йона? Опишете вашите наблюдения в 1-2 страници.

Урок 4

Основни аспекти на благовестието

Бележка към водача на курса

За всеки от аспектите нека един от студентите в групата да прочете съответната препратка към библейския текст, след което друг да прочете обяснението. Нека групата обсъди накратко всеки от въпросите за дискусия.

Основни аспекти на благовестието

Следващите точки са същността на благата вест. Възможно е човек да се обърне към Христос, без да ги разбира напълно. Отричането на който и да е от тези аспекти подкопава основите на благовестието. Възможно е личност или организация, които отричат някой от тези аспекти, да развият друго благовестие и да уповават на лъжлив път към спасение.

Когато споделяте благата вест с някого, определени аспекти ще бъдат особено важни, поради погрешните схващания, които той вече има. Например, ако човекът вярва, че спасението се случва само чрез определена организация, той ще си мисли, че членството в нея е необходимо условие за спасение и трябва да знае, че всеки получава прошка лично и влиза в лична връзка с Бога.

(1) Бог създаде мъжа и жената по Свой образ, за да може да има взаимоотношение с тях (Битие 1:27, Деяния 17:24-28).

Тази истина показва целта на човешкото съществуване и на спасението. Религии, които не вярват в Бог, който е личност, влизат в противоречие с нея. Тази истина разкрива истинския проблем на този свят – хората нямат взаимоотношение с Бога.

► Ами ако човек не вярва, че Бог го обича?

(2) Първите хора съгрешиха и бяха отделени от Бога (Битие 3:3-6).

Тук виждаме произхода на греха и истинската причина за състоянието на света. Светът е място на страдание и болка поради греха. Все още има радост и смисъл заради Божия замисъл, но светът не е такъв, какъвто Бог го е планирал да бъде.

► Ами ако човек не вярва, че грехът е истинският проблем на света?

(3) Всеки човек се ражда отделен от Бога и в бунт срещу Него (Римляни 3:10, 23).

Всеки човек е виновен за съзнателен грях срещу Бога. Няма никой, който винаги да е постъпвал правилно.

► Ами ако човек смята, че може да оправдае постъпките си?

(4) Всеки грешник, който не получи милост, ще бъде съден от Бога и ще бъде осъден на вечно наказание (Евреи 9:27, Римляни 14:12, Откровение 20:12).

Това показва колко сериозна и належаща е нуждата от спасение на невярващите.

► Ами ако човек не вярва, че съществува един справедлив Бог, Който се гневи на греха?

(5) Човек не може да изкупи греховете, извършени срещу Бога, по никакъв начин (Римляни 3:20, Ефесяни 2:4-9).

Добрите дела и даровете не могат да платят за греховете, защото те са извършени срещу Бог, Който е безкраен и всичко вече Му принадлежи.

► Ами ако човек мисли, че трябва да бъде достоен, за да получи прошка?

(6) За прошката е необходимо основание, защото грехът е нещо сериозно и Бог е справедлив (Римляни 3:25-26).

Бог иска да прости, но ако го направи без да има основание за това, грехът ще изглежда като дреболия, а Бог – несправедлив.

► Защо беше необходима смъртта на Христос?

(7) Исус, Божият Син, живя живот без грях и умря като жертва, за да могат нашите грехове да бъдат простени (Йоан 3:16, Римляни 5:8-9).

Тъй като Исус е Божият Син, Неговата жертва има неоценима стойност и осигурява основанието за прошка за всички хора в света. Ако беше просто човек, жертвата Му щеше да има ограничена стойност. Кръвта на Исус символизира Неговия живот, предаден за нас. Спасението нямаше да бъде възможно без Христовата кръв (Евреи 9:22). Ако Христос не беше Бог, нямаше как да ни подари пълно спасение и ние щяхме да търсим друг начин да се спасим, без да имаме надежда.

► Защо в някои религии се вярва, че човек трябва да се спаси чрез дела?

(8) Исус възкръсна физически от мъртвите и така доказа, че е Син на Бога, и показва силата Си да дарява вечен живот (Йоан 20:24-28, Откровение 1:18).

Религиозните култове, които отричат възкресението на Исус, обикновено отричат и Неговата божественост и достатъчността на жертвата Му за спасението и измислят други начини за получаване на спасение.

► Кой са нещата, които знаем поради това, че Исус възкръсна от мъртвите?

(9) Жертвата на Исус е достатъчна, за да бъде простен всеки грях (1Йоан 1:9, 1Йоан 2:2).

Онзи, който отрича тази истина, вярва в спасение чрез дела. В много религии съществува вярването, че човек може отчасти да спечели спасението си. Така хората попадат под контрола на религиозни култове, които им казват какво да правят, за да се спасят.

► Защо някои хора мислят, че не могат да бъдат спасени извън религиозните организации, от които са част?

(10) Бог прощава на всеки, който признае греховете си, показва се и повярва в Божието обещание за прошка (Марк 1:15, 1Йоан 1:9).

Нито една човешка организация няма право да прибавя към изискванията за спасение или да предлага друг път към него.

► Кой има право да вярва, че е получил прошка?

(11) Покаянието означава, че човек съжалява за греховете си и иска да ги остави (Исаия 55:7, Езекиил 18:30, Езекиил 33:9-16, Матей 3:8).

Покаянието не означава, че животът ни трябва да стане съвършен, за да може Бог да ни приеме. Само Той може да избави грешника от силата на греха. Покаянието означава, че съжаляваме за греховете си достатъчно, за да сме готови да ги оставим. Ако такова желание липсва, не можем да получим опрощение. Ако човек продължава да живее като съзнателно съгрешава, той не се е покаял.

► Защо е нужно покаянието?

(12) Грешникът, който се е покаял и е повярвал, получава прошка, когато помоли Бог да му прости (Римляни 10:13, Деяния 2:21).

Божията милост е достъпна за всеки чрез Исус. Не е необходима институция или човек, за да може човек да получи Божията прошка. Всеки я получава лично и влиза в лично взаимоотношение с Бога.

► Как можем да бъдем сигурни, че човек се обръща към Христос в определен момент от време?

Задания по Урок 4

(1) В няколко абзаца опишете как един или два от тези аспекти са били особено важни за вас, когато вие сте приели Христос за ваш Господ и Спасител.

(2) Изберете култ или религия, различна от християнството, които да изследвате. В рамките на 2-3 страници обяснете как те отричат определени важни аспекти на благовестието. Опишете лъжливото благовестие, което проповядват и грешните доктрини, върху които се основава то. Разкажете какви библейски доказателства ще им дадете, за да им покажете истината.

Урок 5

Евангелизмът и приоритетът на благовестието

Въведение

► Нека един от студентите прочете пред групата Ефесяни 1:4-9. Какви важни доктрини виждаме в този пасаж?

Какво представлява евангелизмът

Евангелската църква учи на библейското благовестие за спасение само по благодат само чрез вяра. Никакви добри дела не могат да допълнят изкуплението, извършено от Христос и да ни заслужат спасение.

За евангелската църква разпространението на благовестието е приоритет, защото повярвалите в него знаят, че няма нищо по-важно.

Благовестието е специално съкровище, поверено на църквата от Бога и тя желае да го сподели със света.

За повечето евангелските църкви са типични следните характеристики:

- 1. Евангелистите вярват в абсолютния авторитет на Библията.** Отричането на авторитета на Библията би означавало благовестието да бъде поставено под съмнение.
- 2. Евангелистите вярват в историческите, основополагащи доктрини на християнството.** Отричането на тези доктрини би било в противоречие с благовестието. Например, култове, които отричат божествеността на Христос, отричат и достатъчността на извършеното от Него изкупление за спасението на човечеството и проповядват спасение чрез дела.
- 3. Евангелските църкви акцентират върху личната духовна опитност.** Това е така, защото те вярват в личното обръщане към Христос и осъзнатата вяра. Ето защо за евангелистите са важни евангелизирането на невярващите и духовното изграждане на вярващите.

► Как се проявяват тези характеристики във вашата църква? Има ли други характеристики, които показват, че благовестието е приоритет?

Централното място на благовестието

Благовестието задава на църквата нейната мисия. Ако за църквата благовестието не е приоритет, тя е забравила поверената ѝ от Бога мисия.

Разгледахме Великото поръчение, дадено в Матей 28:18-20. Каква е основната мисия на църквата?

Благовестието създава църква на всяко място, където се проповядва. Исторически погледнато истинската църква е там, където се проповядва благовестието. От времето на апостолите досега наследството на църквата не се състои в развитието на институции, а в преданото и непрестанно разпространение на благовестието.

Всички институции, създадени от църквата, трябва да бъдат ръководени от благовестието като приоритет. Например, обучителната програма за пастори трябва да ги подготвя да водят църквата в изпълнението на нейната мисия за евангелизиране и ученичество.

“Съществува пряка връзка между господството на Христос и мисията на църквата в света. Това ясно се вижда в разказа на Матей за Великото поръчение. Точно защото всяка власт на небето и на земята е дадена от Бог Отец на Бог Син, църквата има отговорността да прави ученици от всички народи.”

- J. Herbert Kane,
“The Work of Evangelism”

Често се случва институциите да поемат по собствен път на развитие и да забравят първоначалната си мисия. Възобновяването на фокуса върху благовестието винаги води до реформиране на институциите.

Църквата развива традиции по отношение на вярванията, формите на поклонение, християнския начин на живот и църковните политики, но възобновяването на фокуса върху благовестието предизвиква реформиране на традицията.

Примери за пренебрегване на приоритета на благовестието

Пример 1

Когато църквата работи за изпълнение на благовестителската си мисия, е необходимо да се състави план, да се формират екипи, да се разработят програми и да се осигури финансова подкрепа. Църквата създава институции, които да реализират цели. Често институциите се създават във време на духовно съживление, когато хората са отдадени и църквата е мотивирана да изпълни своята мисия.

Институциите са необходими. Институцията представлява дългосрочна организация на хора и ресурси. Ако няма институции, няма да има църковни сгради, мисии зад граница, няма да се издават библии или друг вид литература, няма да има християнски училища или християнски образователни програми, нито ще има финансова подкрепа за служенията. Дори местната църква е институция, която няма да съществува, ако група хора не са се посветили да се занимават с това.

Когато институцията е успешна, тя често се разраства като брой хора и като бюджет, с който работи. Поддръжката на институцията изисква много усилия и разходи. Понякога изграждането на институцията става първостепенна цел за работещите в нея и те се

съсредоточават върху това вместо да се стремят тя да изпълнява първоначалната си мисия.

Въпреки че институциите са необходими, те често трябва да бъдат оценявани и реформирани с оглед на приоритета на благовестието.

Пример 2

Той като служенията имат потенциал да генерират приходи, понякога хората започват служение като бизнес. Не е погрешно дадено служение да продава неща, за да помага за издръжката си, както и да търси финансова подкрепа. Ако мотивът за развиване на служение обаче е пари, а не приоритетът на благовестието, то това е неправилно и не е угодно в очите на Бога (1Петрово 5:1-2, 2Петрово 2:3).

Симон искаше духовна дарба заради статуса и финансовите облаги, но апостол Петър го изобличи (Деяния 8:18-23).

► Какво нередно има, когато пасторът се опитва да продаде църквата си? Къде греши той в разбирането си за същността на църквата?

Пример 3

Синкретизмът е смесица от християнство и противоречиви вярвания и практики от други религии. Пример за синкретизъм от времето на Новия завет е религията на самаряните. Чужденци, които се покланяли на идоли, се заселили в Израел и смесили идолопоклонството си с религията на израелския народ. За тях Исус казва, че не знаят на какво се покланят (Йоан 4:22).

Друг пример за синкретизъм откриваме в историята на Хаити. По времето, когато Хаити е била френска колония, робите от Африка са били заставяни да приемат християнството. Те смесили предишните си религии с римокатолицизма. Много хаитяни все още се занимават с вуду практики, които представляват поклонение на духове, като в същото време използват християнски символи и имена на християнски светци.

Понякога синкретизмът е резултат от доминирането на християнска нация над нехристиянска такава. За да придобият благоволенieto на господарите, хората приемат религиозните традиции на християнството, но запазват първоначалните си вярвания.

► Какви примери за смесица между християнство и други религии сте виждали?

Светските мотиви могат да доведат до поява на синкретизъм. Ако хората си мислят, че приемането на благовестието ще им донесе финансова полза, политическо влияние или благоразположението на влиятелни хора, те привидно ще приемат християнството, без да приемат наистина Христос в сърцата си. В този случай те продължават да следват старите си вярвания и практики, но ги наричат с християнски имена. Най-добре е

църквата да проповядва благовестието, без да предлага нещо, което да изкушава хората да приемат, водени от грешни мотиви.

Когато благата вест се донася от мисионери от чужда страна, християнството може да изглежда като някаква чужда религия. Затова е важно християнството да бъде посадено в дадената култура и да приеме форма, която е съобразена с нея. То не трябва да продължава да изглежда като чужда религия. В същото време за мисионерите и благовестителите е важно да могат да разпознаят кои елементи на културата не са съвместими с християнството. Това разпознаване е бавен процес и за него е нужна помощта на местните вярващи.

Пример 4

При някои народи има една религия, която е традиционна. В едни държави повечето хора са мюсюлмани, в други – католици. Много от хората не се придържат истински към моралните стандарти на тяхната религия и само понякога практикуват определени религиозни обичаи, но заявяват, че са последователи на съответната религия.

Много хора се наричат християни, защото в техния социален кръг всички добри хора се считат за такива. При тях отсъства истинско покаяние и те следват собствен морален стандарт.

Благовестието е призив към покаяние и покорство на Христос. Исус казва, че никой не може да бъде ученик, ако не умре за себе си и не стане истински последовател (Лука 9:23).

Дефиницията за това какво означава да си християнин не може да бъде модифицирана така че да се хареса на едно греховно общество. Обичайният обществен морал винаги е на много по-ниско ниво от християнския морал и съществува ярък контраст между християните и света.

► По какви начини най-често се демонстрира във вашето общество популярното християнство, при което отсъства покаяние?

Пример 5

Не можем да очакваме, че всички вярващи ще са съгласни по всички доктрини. Съществуват различия между вярващите, въпреки че приемат Библията като авторитет по отношение на доктрините.

Понякога църквите акцентират върху доктрините, които ги отличават от други църкви, но тези доктрини не са толкова важни колкото основополагащите доктрини на християнството. Една църква няма право да казва за друга църква, че не е християнска, ако учи на истинското благовестие.

Църквите не трябва да изграждат своята идентичност като си съперничат с други църкви. Църковната идентичност се изгражда първо чрез благовестието и след това чрез създаването на сплотена общност от посветени членове.

► На какво основание една църква трябва да приема друга църква за наистина християнска?

Пример 6

Дори една правилна доктрина може да бъде преекспонирана така че да влезе в противоречие с друга истина. Ако една църква прекалено много акцентира върху благодатта, може да създаде впечатление, че се пренебрегва необходимостта от покорство към Бога. Процесът на ученичество би могъл да остане на заден план, ако фокусът е само върху моментът на покаяние и обръщане към Христос. Въпреки че подчертава Божията вяност към отстъпника, църквата може да пропусне да предупреди за опасността от вероотстъпничество. Почитта към духовните дарби може да доведе до занемаряване на дълбоката духовност и християнския характер.

С течение на времето дисбалансът в доктрините си проличава и има дългосрочен ефект. Всяко учение, което (1) има за резултат нехайно отношение към греха, (2) отнема възможността да имаме увереност в спасението си, (3) поставя допълнителни пречки пред този, който би откликна на благовестието или (4) крие благовестието, е учение, в което има доктринален дисбаланс.

Исторически съживления и реформации

В определени моменти от църковната история изглежда, че големите институции са забравили за благовестието. Грешки като институционализма, синкретизма и доктриналния дисбаланс са измествали благовестието от центъра на вниманието. От водачите се е очаквало да бъдат примери за духовност, но вместо това те са демонстрирали грешни мотиви, лош характер и стремеж към светските неща.

Понякога Бог е изпращал на църквата си големи съживления. Съживлението, което води до дълготрайни и добри резултати, има три аспекта.

1. Случва се реформация в богословието, когато хората се върнат към духовна истина, която са изоставили.
2. Настъпва духовно обновление с множество събрания, в които хората разпалено се молят и хвалят Бога и много невярващи приемат Христос.
3. Развиват се нови методи за служене, тъй като църквата открива нови начини да благовества и да прави ученици.

Протестантската Реформация (в Европа през 16-ти век) е възстановяване на благовестието за спасение само по благодат и само чрез вяра. Хиляди се обръщат към Христос по това време. Писанията са преведени на различни езици и стават достъпни.

Анабаптистите (в Европа през 16-ти век и по-късно) били обезпокоени от мисленето на много последователи на Реформацията, че вярата в правилните доктрини е достатъчна за спасение. Често се случвало хора да изповядват истината на благовестието, без да са преживели истинско обръщане. Анабаптистите акцентирали на личното обръщане.

Пиетистите (края на 17-ти век в Германия) разбирали важноста на ученичеството. Те развивали служението в малки групи и система за обучение на вярващите за израстване в християнска зрялост.

Методисткото съживление (края на 18-ти век в Англия) започнало със служението на Джон Уесли. Повечето свещеници в църквата в Англия отричали възможността за лична увереност в спасението. Уесли проповядвал, че всеки човек може да бъде сигурен, че има жива вяра в Христос и увереност, че е спасен, която Святият Дух му дава.

► Коя значима истина има нужда да бъде утвърдена във вашето общество?

Заклучение

Много малки и големи християнски институции (включително местните църкви) в началото имат за свой приоритет благовестието. С течение на времето при много от тях този приоритет отпада.

За възстановим ефективността на църквата не ни трябва странни нови доктрини или ново откровение. Това, от което се нуждаем, е да се върнем към евангелския принцип за приоритета на благовестието.

Задания по Урок 5

В началото на следващата лекция ще направите тест върху Урок 5. Внимателно прегледайте въпросите, за да се подготвите.

Тест върху Урок 5

- (1) Кои са трите характеристики на евангелските църкви?
- (2) Кои са шестте примера за това, че една църква е пренебрегнала приоритета на благовестието?
- (3) Кои са четирите показателя, че една доктрина не е балансирана?
- (4) Кои са трите аспекта на дългосрочното съживление?
- (5) Напишете по едно вярно твърдение за всяко от изброените:
 - Протестантската Реформация
 - Анабаптистите
 - Пиетистите
 - Методисткото съживление

Урок 6

Делото на Святия Дух

Бележка към водача на курса

Раздайте теста, поместен в края на предишния урок. Студентите трябва да отговорят на въпросите по памет, без да ползват помощни материали или да разговарят помежду си.

Зависимост от Святия Дух

Когато се стараем да усвоим модели и методи на служение, има опасност да започнем да уповаваме на човешките си способности да служим. Апостол Павел обаче казва: „Не че сме способни от само себе си...; но нашата способност е от Бога (2Коринтяни 3:5).

Павел заявява, че не проповядва с човешка мъдрост или убедителни думи, но с доказателство от Святия Дух, за да бъде вярата на слушателите му основана на Божията сила, а не на човешка мъдрост (1Коринтяни 2:4-5). Павел е бил високообразован, но не е очаквал знанията и уменията му да доведат до духовни резултати.

В своето послание до солунците Павел пише: „защото нашето благовестие между вас не беше само с думи, но и със сила, със Святия Дух, и с голяма увереност“ (1Солунци 1:5). Хората са приемали благовестието чрез Божията сила.

Исус обещава на апостолите, че Святият Дух ще обвини света за грях, за правда и за съд (Йоан 16:8). Исус още казва, че никой не може да дойде при Него, ако не бъде привлечен от Отца (Йоан 6:44).

Аспекти на делото на Святия Дух

- Той обвинява непокаяния грешник (Йоан 16:8).
- Той съживява духа на мъртвите в греха (Йоан 3:5, Ефесяни 2:1).
- Той е „печат“ за вярващите (Ефесяни 1:13, Ефесяни 4:30).
- Той изпраща вярващите (Деяния 13:2, 4).
- Той дава сила за служение на вярващите, които са получили поръчение (Деяния 1:8).
- Той учи вярващите (Йоан 14:26, Йоан 16:13; 1Йоан 2:27).
- Той води вярващите (Галатяни 5:25).
- Той дава сила на вярващите да умъртвяват телесните действия (Римляни 8:13).

► Каква е връзката между зависимостта от Святия Дух и подхода ни към благовестването? Какво правим по различен начин поради това, че зависим от Святия Дух?

Важно ли е обучението?

► Какво е мястото на обучението и методите за споделяне на благовестието?

Призовани сме да споделяме с другите Божията истина и трябва да го правим по начин, по който най-добре ще ни разберат.

Не трябва да смятаме, че понеже зависим от Святия Дух, не трябва да развиваме нашите умения чрез обучение.

Павел казва, че се е опитал да убеди хората (2Коринтяни 5:11). Апостолът заръчва на Тимотей да се учи да бъде способен да излага правилно Божията истина (2Тимотей 2:15). Едно от уменията на служителю е способността му да поучава (2Тимотей 2:24).

Аполос е бил добър евангелизатор. Описан е като красноречив, силен в Писанията и усърден по дух (Деяния 18:25-26). Благодарение на комбинацията от естествени и духовни дарби той е бил голямо благословение.

Апостол Петър ни казва да бъдем винаги готови да говорим за нашата надежда в благовестието (1Петър 3:15).

Тези стихове ни показват, че Бог ще благослови и ще използва естествените ни способности и това, което сме научили, ако сме посветени да изпълним Неговите цели. Той ни призовава да вложим силите и уменията си в Неговото дело.

Изпълването със Святия Дух

В Деяния 1:4-5 Исус каза на учениците да чакат кръщението със Святия Дух, като го нарича „обещанието от Отца.“ Това събитие щеше да им даде сила да бъдат свидетели за Исус по целия свят (Деяния 1:8).

Въпреки че учениците са повярвали в Исус, те са имали вътрешна нужда, която да бъде посрещната преди да бъдат готови да служат без Исус да ги придружава физически. Макар че са прекарвали три години в обучение при най-великия от всички учители, този вътрешен проблем все още не е бил разрешен. Преди да започнат служение, овластено и водено от Святия Дух, според както Бог го е планирал, сърцата им са имали специфична нужда, която да бъде посрещната от специалното действие на Святия Дух.

“Начинанието, което Учителят поверяваше в ръцете им, не беше по силите на никой човек. Затова Той им предостави безграничните ресурси на Святия Дух. Той щеше да обвини света за грях, за правда и за съд. И така, Той ги придружаваше в тяхното служение с огромна сила и удивителни резултати.”

- A.B. Simpson,
Missionary Messages

Проблемът се проявява в различни случаи по време на тригодишното им обучение. Понякога проявяват отмъстителност, когато искат огън от небето да слезе върху онези, които ги отхвърлят (Лука 9:54-55). Друг път горделиво се делят от останалите, когато забраняват на един човек, който не е с тях, да изгонва нечисти духове (Марк 9:38). Проявяват егоизъм и високомерни амбиции, когато двама от тях искат високи позиции в царството и си спечелват презрението на останалите (Марк 10:35-41).

Спорят за това кой е по-голям от другите (Марк 9:33-34). Фактът, че се срамуват да кажат на Исус за какво са говорили, когато Той ги пита, показва, че са осъзнавали, че мотивите им далеч не са похвални.

При последната им вечеря Исус измива краката на учениците и им заръчва да имат същото отношение на служене, което Той демонстрира (Йоан 13:14). Те все още нямат такова смирение и отказват да си послужат един на друг през онази вечер. Проблемът не е липса на знание, а гордост.

Исус им казва, че трябва да имат толкова силна любов, че да са готови да дадат живота си един за друг (Йоан 15:12-13). Учениците си мислят, че имат такава любов, но при залавянето на Исус се разбягват, въпреки твърденията си, че ще отидат и на смърт с Него (Марк 14:31, 50).

Това са мъжете, които ще поемат отговорността да водят и разширяват църквата, без Исус да бъде с тях физически. Знаейки, че те няма да са готови за това служение докато вътрешната им нужда не бъде посрещната, Исус им казва да чакат в Йерусалим докато получат обещанието на Отца (Деяния 1:4-5). Това обещание е кръщението със Святия Дух, което е абсолютно необходимо, за да продължат с установяването и разширяването на църквата.

Исус не им казва, че им трябва още обучение или дълъг процес на израстване. Те трябва да чакат в Йерусалим настъпването на духовна криза/кулминация.

Преживяването на учениците на Петдесетница е описано като изпълване със Святия Дух (Деяния 2:4). Макар че много неща се случват по време на това изпълване, по-късно Петър посочва, че най-важната работа на Святия Дух е била очистването на сърцата им (Деяния 15:8-9). Това е била нуждата на учениците. Всички проявления на вътрешната им нужда сочат към проблем в сърцето – унаследена поквареност, от която трябва да бъдат очистени. След като това очистване се случва при кръщението (или изпълването) със Святия Дух, техните безопасност или позиция спират да им бъдат основни цели.

Събитието, случило се в деня на Петдесетница, слага началото на период, в който църквата усилено благовества. Тя напредва с радост и триумф въпреки доктриналните спорове, разпространението на ереси, според които

Те станаха един обединен,
помазан екип от мощни свидетели:
следваха Божия призив, зависеха
от Божията сила и работеха за
Божията слава.

християните трябва да спазват Мойсеевия закон, вътрешните противоречия, лицемерието, демоничните атаки, гоненията и трудностите.

Вярващите могат да имат същата нужда каквото имаха учениците. Тази нужда може да бъде посрещната от изпълване със Святия Дух.

Това не означава, че:

1. Вярващите нямат Святия Дух преди да преживеят това специално изпълване.
2. Святия Дух не действа във вярващите преди да са изпълнени с Него.
3. Няма друг вид изпълване с Духа освен това, което очиства сърцето.
4. Всеки, който се е изпълнил с Духа, ще има апостолско служение.

Не трябва да си мислим, че нашето преживяване ще бъде същото като на учениците. Независимо от това, нуждата от очистване на сърцето и овластяване за служение, продължава да бъде важна за нас.

От примера на учениците можем да видим следното:

1. Ако човек има тази нужда, той не е напълно подготвен за служение или за свят живот.
2. Бог не иска да остави човека в такова състояние.
3. Решението не е обучение или дългосрочен духовен растеж.
4. Възможно е тази нужда да бъде посрещната в един миг след като това е търсено по подходящия начин.

Как вярващите могат да получат делото на Святия Дух?

Петър казва, че го получаваме чрез вяра (Деяния 15:8-9). Исус подготвя учениците си да имат вяра като им дава обещание и създава очакване.

Затова, ако човек осъзнава нуждата си и желанието на Бога да я посрещне, той може да получи тази благодат чрез вяра.

Задания по Урок 6

Всеки студент трябва да изпита себе си в молитва и да отговори писмено на следните въпроси. Не е необходимо отговорите да бъдат предавани на водача на курса.

- Завися ли от Святия Дух или съм склонен да ограничавам постиженията си само до това, което ми позволяват собствените ми умения?
- Имам ли някои от характеристиките, по които си личеше, че учениците имаха нужда от изпълване със Святия Дух?
- Има ли действия, навици, отношение или цели, което не съм предал на Бога?
- Желая ли Святият Дух да ме очисти напълно, така че Бог да може да ме употребява за Негова слава?

Урок 7

Молитва и пост

Въведение

Църквата днес не се нуждае от повече или по-добра техника, от нова организация или нови методи, а от хора, които Святия Дух може да използва – хора на молитва, хора, които са силни в молитва. „Святия Дух не работи чрез методики, а чрез хора. Той не слиза върху машини, а върху хора. Той не помазва планове, а хора – хора на молитва.²

► Каква грешка се опитва да поправи Е. М. Баундс с тези думи?

Молитвата е израз на зависимост от Бога. Ако сме прекалено заети, за да се молим, то тогава смятаме, че нашите действия са по-важни от действията, които Бог ще предприеме в отговор на нашите молитви.

Молитвата е важна за нас, защото зависим от Святия Дух. Павел призовава хората да се молят за разпространението на благовестието (2Солунци 3:1, Колосяни 4:3, Ефесяни 6:19).

Защо молитвата е важна

► Знаем, че молитвата е важна за вярващите. Поради какви причини тя е особено важна за благовестителите?

Молитвата е важна за благовестителите, защото:

- 1. Благовестителят трябва да бъде духовно жив.** Молитвата е диханието на душата. Благовестителят води другите във взаимоотношение с Бога, в което той вече живее.
- 2. Благовестителят не може да поддържа правилното желание да служи, ако не прекарва време с Бога в молитва.** Без да се моли, онзи, който се опитва да благовества, ще се ръководи от грешни мотиви (вероятно личен успех или желание да спори).

“Ако желанието ви да учите надхвърля желанието ви да се спасяват души, спрете и се молете докато желанието ви да се спасяват души стане по-голямо от желанието ви да учите.”
- Уилям Смит

- 3. Благовестителят трябва да разчита на Святия Дух да избличи невярващия и да му даде желание да поиска прошка.** Благовестването не е само човешко усилие, при него се уповаваме на силата на Святия Дух.

² Е. М. Bounds, *Power through Prayer*, взето от <https://ccel.org/ccel/bounds/power/power.I.1.html> на 13 януари 2023

Човешките разсъждения сами по себе си не могат да накарат грешника да признае вината си и да поиска да търси Бога (Йоан 16:8, Йоан 6:24).

- 4. Благовестителят уповава на Бога да го помага, когато използва Писанията (Римляни 1:16, Исаия 55:11).**
- 5. Благовестителят се нуждае от Божието водителство в своето служение (Деяния 11:12).**

Молитвата на практика

Личен молитвен живот

Всеки вярващ трябва да бъде посветен на това да се моли ежедневно, като това важи с още по-голяма сила за онзи, който иска ефективно да разпространява благовестието.

Всеки ден той трябва да отделя специално време да бъде насаме с Бога, по възможност на уединено място. Възможно е да се наложи да става рано, за да може да се моли без да се разсейва, преди началото на изпълнения със задачи ден. Ако молитвата рано сутрин не е възможна, той трябва да прекарва няколко минути в началото на всеки ден в разговор с Бога.

Трябва да чете от Словото всеки ден и да размишлява върху прочетеното, отправяйки молитва към Бог истината на това слово да се изпълни в живота му.

Списък с молитвени нужди

Добре е да правим списък с нещата, за които трябва да се молим. В противен случай може да забравим нещо важно. Трябва да се молим за разпространението на благовестието по света, особено в страните, където християните са гонени; за напредването на благата вест и в собствената ни страна; за това местната ни църква да изпълни Божията мисия за нашата общност и Бог да ни помага лично да споделяме благата вест.

Списъкът е полезен и когато ни е трудно да се концентрираме.

Не е задължително да се молим по списък всеки път. Понякога сме водени да се молим за определени неща, които помним и без списък.

“Мъжете, на чиито плещи,
лежеше първоначалната
отговорност да
християнизират света,
дойдоха при Исус с една
основна молба. Те не казаха
„Господи, научи ни да
проповядваме“, „Господи,
научи ни да вършим
чудеса“ или „Господи, научи
ни на мъдрост“..., а казаха:
„Господи, научи ни да се
молим.“”

- Били Грeъм

► Какво друго трябва да включва един списък с молитвени нужди?

Списък с имена за молитва

Направете списък с 10 души, които познавате лично и не са спасени. Това трябва да са хора, с които често общувате. Посветете се да се молите за тях всеки ден. Говорете им, ако Бог отвори възможност за това, ако не – продължавайте да се молите. Много хора, които са направили това, са свидетелствали, че след година някои от хората в списъка са повярвали.

Молитвени партньори

Добре е вярващият да има приятел, с който се моли редовно. Двамата трябва да си споделят нужди и победи. Може да се срещат веднъж седмично или по-често.

Съпругът и съпругата могат да се молят заедно по този начин, но е добре съпругът да има мъж, с когото да се моли, както и съпругата – жена за молитвен партньор.

► Какъв опит имат студентите с молитвени партньори?

Молитвени разходки

Молитвената разходка може да бъде провеждана, когато дадено служение чувства отговорност към хората от квартала. Няколко души могат да обикалят района и да се молят за нуждите му наум. Могат да разговарят с минувачите, но основната цел на обиколката е молитва. Молитвените разходки могат да се провеждат както в началото на служението в даден район, така и по-късно.

Молитвена станция

Някои църкви правят временна молитвена станция на места, където минават много хора. Поставят табела „Молитвена станция“ и предлагат на минувачите да се молят за тях като ги питат „Имате ли молитвена нужда, за която бихте искали да се помоля?“ Служителите в тези станции изразяват загриженост, а не търсят спорове. Често се появява възможност да споделят благата вест.

► Кое място във вашия район би било подходящо за молитвена станция?

Библейски молитви

Молитвите, с които се молят Исус и апостолите, ни показват за какво трябва да се молим, защото знаем, че те са се молели по Божията воля. Ето три примера.

Господната молитва: В Матей 6:9-13 Исус дава на Своите ученици модел за молитва. Трябва да се молим с тези думи, но също и като цяло с тези приоритети.

Молитвата на Павел за ефесяните: В Ефесяни 3:14-19 Павел се моли за духовното утвърждаване на вярващите. Трябва да се молим по същия начин за себе си и за другите.

Молитва аз жътвата: В Матей 9:36-38 Исус иска учениците Му да споделят Неговото състрадание към изгубените и да се молят Бог да изпрати работници на духовната жътва.

Практиката на поста

Постът е начин да се фокусираме върху онова, което е духовно и вечно и да оставим на заден план материалните и временните неща. Той показва, че за нас духовното и вечното е по-важно от материалното и временното. Постът е средство за усилване на нашата вяра.

► По какво постът се различава от гладуването с цел човек да принуди Бог да направи нещо?

Библейски примери за пост

Следват примери, записани в Библията, за ситуации, в които дадената личност е постела, защото изключително силно е искала Божията намеса в живота си. Примерите са избрани от множеството споменавания на поста в Писанията, за да докажат, че Библията говори за поста с добро. Често в Словото постът се споменава като част от обяснението защо Бог се е намесил.

► Нека един от студентите прочете един от пасажите за поста в таблицата по-долу и групата да дискутира описаната в пасажа ситуация.

Библейски пасаж	Резултати от поста и молитвата
2Летописи 20	Постът на целия народ донесе победа в битка.
Ездра 8:21	Ездра пости и се моли за Божията защита във време на опасност.
Естир 4:16	Юдеите постеха, за да се намеси Бог в планираното изстребление.
Йона 3:5-9	Ниневия пости, за да придобие Божията милост.
Съдии 20:26	Израил пости, за да получи Божието водителство как да воюва.
1Царе 7:6	Израил пости, за да получи прошка и избавление.
Неемия 1:4	Неемия пости, за да помогне Бог за възстановяването на градските стени.
Даниил 9:3	Даниил пости за избавянето на Израил от плен.
Йоил 2:12	Беше свикан пост като допълнение към покаянието и за избягване на наказание.
Матей 4:2	Исус пости 40 дни, за да се подготви за земното Си служение.
Лука 2:37	Пророчицата Анна прекарваше дните си в пост и молитва.
Деяния 10:30	Корнилий беше в пост, когато получи послание от Бога.
Деяния 13:2-3	Бог каза на църквата да изпрати мисионери, докато тя беше в пост.
Деяния 27:21	Павел постеше и се молеше във време на криза.

Указанията на Исус

Исус казва, че учениците ще постят, когато Той вече няма да бъде с тях физически (Матей 9:15, Лука 5:33-35). Той им дава указания за правилното отношение към поста, като им казва, че постът не трябва да бъде показен.

А когато постите, не бивайте унили, като лицемерите; защото те помрачават лицата си, за да ги виждат човеците, че постят; истина ви казвам, те са получили вече своята награда. А ти, когато постиш, помажи главата си и умий лицето си, за да не те виждат човеците, че постиш, но Отец ти, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде [наяве] (Матей 6:16-18).

Исторически примери за пост

Някои вярващи в ранната църква са постели от едно хранене всяка сряда и петък, извън годишните дни за пост. Мартин Лутър, Джон Калвин, Джон Нокс, Джонатан

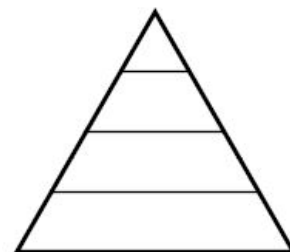
Едуардс, Чарлз Фини и Д.Л. Муди са постели много. Джон Уесли и методистите са били известни с постенето си. Всяко едно съживление от съществено значение е започнало с молитва и пост.

► Познавате ли хора, които са видели добри резултати от пост?

Слабостта на съвременната църква

Исус казва на учениците Си, че не са успели да изгонят нечистия дух от едно момче поради тяхното неверие. След това добавя: „Тоя род с нищо не може да излезе, освен с молитва [и пост]“ (Марк 9:29). Исус има предвид, че молитвата и постът са средствата за придобиване на вяра и лекарството срещу неверието. Той не казва, че учениците трябва да постят само в моменти на криза, а че постът и молитвата трябва да бъдат неизменна част от техния живот, за да имат вярата, необходима за посрещане на кризите.

Въз основа на думите на Исус и на множеството библейски и исторически примери за пост, можем да съставим диаграма под формата на пирамида, изобразяваща благословенията, които можем да получим. Пирамидата има няколко нива. Долните нива са благословенията, достъпни чрез вярата, която получаваме чрез молитва. По-горните нива на благословение са достъпни само чрез вяра, получена чрез молитва и пост.

Как да постим правилно

- Съчетавайте молитвата и поста, така че постът да не е само външен израз, а подновяване на вашата духовност и продължение на вашата вяра.
- Постете поради желание да прославите Бога, а не поради гордост.
- Докато постите и се молите, търсете каква е Божията воля за вашата молба.
- Не замествайте покорството с пост.
- Не причинявайте вреда на тялото си.

► Обсъдете възможността за съвместен пост и молитва.

Как да постим безопасно

Постът не е опасен за здравето, ако се практикува по правилния начин. Всъщност, редовното постене е много здравословно.

- Постете само от храна и пийте вода.
- Започнете с едnodневен пост и постепенно увеличавайте продължителността. Разделяйте дните на пост със седмица, в която спазвате обичайния си хранителен режим.

Хората, които не са свикнали да постят, често се оплакват от гадене и главоболие. Ако здрав човек пости редовно, тези симптоми отшумяват след първите няколко пъти. Тъй като тялото се изчиства от токсините, може да се появят лош вкус в устата и лош дъх.

При по-дълъг пост много от неприятните симптоми изчезват след няколко дни.

- Прекъснете дългия пост първо с плодови сокове, след това с лека храна.

Задания по Урок 7

(1) Помислете какво ще направите, за да развиете молитвената си практика. Определете си време и определена продължителност за редовна молитва всеки ден. Планирайте редовен пост.

(2) Прочетете два от пасажите за поста. За всеки от тях опишете в един параграф ситуацията и резултата от поста.

Урок 8

Методът на Исус

Въведение

► Нека един от студентите прочете пред групата Матей 19:16-22. Какво ви изненадва в отговора на Исус? Ако ваш приятел отговори по този начин на някого, който пита как да получи вечен живот, какво ще искате да обясните на този ваш приятел?

Неразбраният дар

Представете си, че сте в добро здраве, но ваш приятел идва и ви казва, че е купил лекарство срещу смъртоносна болест.³ Продал е къщата си и всичко, което има, за да го купи за вас.

► Какво ще кажете на вашия приятел, когато ви даде този подарък?

Ще му благодарите за щедростта, но няма да разберете подаръка. Защо той ще жертва толкова много, за да ви купи нещо, което не ви трябва?

Сега си представете друга история. След посещение при лекаря разбирате, че страдате от нелечимо заболяване. Лекарствата за него са скъпи и не можете да си ги позволите. Прибирате се вкъщи, мислейки за смъртта и за това как семейството ви ще ви загуби и надеждите ви за живота ви няма да се осъществят.

Тогава един приятел идва и ви казва, че е дал всичко, за да ви купи лекарството. Вие го оценявате, защото вече знаете, че се нуждаете от него. Неговият подарък ви носи живот.

Сега помислете за отклика на хората в света, когато чуят евангелието. Думата *евангелие* означава „добра вест“, но много хора не разбират какво е доброто в нея.

Да си представим един човек на име Иван. Негов приятел му казва: „Исус умря на кръста и стана жертва, за да бъдат простени твоите грехове.“

Иван си мисли: „Аз не съм лош човек. Държа се добре с приятелите и семейството си. Защо за греховете ми е необходима такава огромна жертва? Защо прошката е толкова важна?“ Иван може да се ядоса, че приятелят му го смята за такъв голям грешник, че трябва Исус да умре, за да му осигури прошка.

³ Голяма част от материала в този урок е представена от Рей Камфърт в проповедта „Най-добре пазената тайна на ада“ (“*Hell’s Best-Kept Secret*”) и едноименната книга. Повече информация можете да намерите на <http://www.livingwaters.com>.

Библията ни казва, че хората негодуват срещу кръста и искат да се оправдаят сами. Те не приемат, че се нуждаят от жертвата на Исус, затова кръстът им изглежда като глупост (1Коринтяни 1:18).

Както в примера с лекарството за болестта, хората не ценят кръста, защото не разбират защо им е нужен.

Библейският начин да подготвим хората за благата вест е да им покажем защо се нуждаят от нея. Те трябва да разберат, че са грешници, които скоро ще застанат пред Божието съдилище.

► Защо човек трябва да се радва да чуе благата вест?

Важността на съда

Фактът, че невярващите ще бъдат съдени и наказани, е най-важната причина те да се зарадват, когато чуят благата вест.

...и както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това *настава* съд (Евреи 9:27).

И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден (Матей 12:36).

► Прочетете описанието на съдния ден в Откровение 20:12-15.

Предстоящият съд на невярващите е основната причина те да се нуждаят от спасение.

Бог заповядва на всеки един да се покае: „тъй като е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо“ (Деяния 17:30-31).

Ако човек не разбира сериозността на греха, той не разполага с най-важната причина да желае спасение.

► Какво би накарало човек да осъзнае, че грехът е нещо сериозно?

Ползата от Закона

Много хора не се интересуват от благата вест, защото не се смятат за виновни. Библията казва, че повечето хора се мислят за добри (Притчи 20:6). Ако попитате някого дали е добър човек, той най-вероятно ще ви отговори положително и ще бъде готов да защитава мнението си. Голяма част от хората си мислят, че греховете им не са нещо лошо и заслужават оправдание. Няма смисъл да предлагаме на такива хора благодат и прошка.

Човек трябва да осъзнае, че е грешник и да бъде изобличен от съвестта си, преди да прозре нуждата си от благодат. Бог е дал закона, за да бъде изявен грехът.

Под термина *закон* нямаме предвид конкретните разпоредби относно ритуалите на поклонение в храма, описани в Стария Завет. Не става дума и за законите, дадени на народа на Израел, които не се отнасят за нас по същия начин. Става дума за Божия стандарт за праведност. В Псалом 119 Давид пише, че обича Божия закон толкова, колкото обича и самия Бог, защото законът произлиза от Божия свят характер.

Божият закон ни показва как трябва да живеем и когато не го спазваме, ставаме виновни. Никой няма да се оправдае с дела по закона (Галатяни 2:16, Римляни 3:20), защото всеки един вече е съгрешил. Погрешно е спазването на закона да се възприема като средство за постигане на спасение.

Божият закон направлява живота ни (1Коринтяни 9:21), но не е средството, чрез което се спасяваме. Законът не може да ни донесе спасение, защото не сме се способни да го изпълним съвършено още от раждането си (Римляни 8:3, Галатяни 3:21).

Законът и благата вест не са в конфликт в Божия план. Библията ни казва, че чрез закона невярващите осъзнават своята нужда от спасение. Благовестието не разрушава закона (Матей 5:17), нито отнема значението му за нас. И в древни времена, и днес, законът служи като чудесна подготовка за благата вест.

Законът е учител, който ни води при Христос (Галатяни 3:24). Съществува разбирането, че времето на закона е отминало и сега живеем във времето на благодатта. Всъщност, всеки човек трябва да се сблъска със закона на Бога и да разбере, че е осъден, преди да може да разбере благодатта. Апостол Павел казва: „Не бих познал греха, освен чрез закона“ (Римляни 7:7).

Павел казва, че законът е даден, за да могат грешниците да осъзнаят вината си и че нямат извинение; хората разбират, че са грешници благодарение на закона (Римляни 3:19-20). Всеки човек е под осъждението на закона докато не бъде спасен.

За онзи, който не съзнава сериозността на греха си, благата вест не е блага. Тя е такава само за този, който знае, че е виновен и Бог ще го съди.

► Нека един от студентите прочете пред групата Лука 18:10-14. Как щеше да реагира фарисеят, ако му бяха казали, че ще получи прошка безплатно заради Божиата благодат?

Една грешка при благовестването днес

Днес много благовестители не обичат да акцентират върху това, че всеки човек е грешник и заслужава Божието наказание.

Те не искат да кажат на хората: „вие сте лоши.“

Искат да говорят за положителни неща.

Желаят да предложат непосредствените ползи от спасението вместо вечните такива, защото говорят на хора, които са погълнати от нещата на този свят.

Внушава се, че Божият закон е нещо лошо, враг на спасението, и че е важен само за онези, които искат да се спасят чрез дела. Библията казва, че законът е добър и свят (Римляни 7:12-14); този, който иска да угоди на Бога, ще се старее да следва Божиите повеления през целия си живот (Псалом 119:1-8).

Внушава се още, че Божият стандарт е неизпълним и неразумен, и че не носим вина за греховете си.

“Обръщането към Христос
включва пълно скъсване с
миналото до степен, в която
говорим за смърт. Ние сме
съразпънати с Христос. Чрез
Неговия кръст ние сме умрели
за този безбожен свят,
неговите възгледи и
стандарти.”

- Lausanne Committee
for World Evangelization,
The Willowbank Report

Проблемът е, че когато няма осъзнаване за вина, няма истинско покаяние. Човек не съжалява за нещо, което е извършил, ако не го намира за погрешно. Ако някой моли за прошка, без действително да се възприема като грешник, тогава той просто иска Бог да приеме човешките му слабости.

Невярващите не са осъдени поради грешното естество, с което са родени, а поради съзнателно извършените грехове и отношението на бунт срещу Бога (Юда 15).

Много хора вярват, че Бог е любящ и прощаващ, но не разбират, че Той също е справедлив съдия. Те си мислят, че ако някога застанат пред Бога, Той ще им прости, дори и да не са се покаяли. Поради непълното благовестие, което са чули, те се чувстват добре в греховете си.

Много съвременни благовестители подчертават, че ако човек се обърне към Бога, ще живее по-щастлив живот, защото грехът не носи удовлетворение, за разлика от Бог. Твърдят, че човек ще получи любов, мир и радост, че Бог има чудесен план за всеки един и този план ще се изпълни, ако човек реши да последва Бога.

Тези обещания могат да бъдат изтълкувани погрешно. Бог дава любов и мир, но вярващите и невярващите ще бъдат в конфликт помежду си (Матей 10:34-36). Бог дава радост, но в същото време може да има и гонения (1Солунци 1:6). Той има чудесен план за всеки човек, но това не означава отсъствие на тежки ситуации и трагедии (2Коринтяни 11:24-27). Ако човек реши да стане християнин, защото си мисли, че животът му ще се подобри, може да остане разочарован. Много вярващи страдат жестоко поради вярата си в Христос.

Като последователи на Христос ние разбираме, че животът с Бог е страхотен, дори когато преминаваме през изпитания. Можем да кажем, че животът в служба на Бога е прекрасен. Повечето невярващи обаче имат друга представа за прекрасен живот, която включва здраве, пари, свобода, мир и други благоприятни обстоятелства. Те не биха разбрали как е възможно животът на преследваните, страдащи последователи на

Христос да е прекрасен. Ето защо, ако кажете на един невярващ, че ако последва Христос, ще си живее чудесно, той едва ли ще разбере какво му обещавате.

С погрешното разбиране на благовестието има и друг проблем. Хората могат да приемат посланието, без да се възприемат като грешници, които заслужават наказание. При тях не настъпва истинско покаяние, защото липсва осъзнаване за сериозността на греха. Такива хора не търсят спасение от греха, а други облаги, и е възможно да се мислят за спасени, когато всъщност не са.

Те дори не получават истинските ползи от спасението, защото не са се обърнали истински. Така, след като опитват за известно време, те се разочароват и се отказват.

Най-лошият резултат от погрешното благовестие е, че вероятността човек, който веднъж се е разочаровал, да откликне на благовестието на по-късен етап, е малка.

В обобщение, проблемите с благовестието на по-добър живот са следните:

1. То обещава неща, които Бог не обещава.
2. То бива неправилно разбрано от невярващите.
3. Човек може да не се обърне истински.
4. Той няма да получи добрите неща, които очаква.
5. Има по-малка вероятност да откликне на благовестието в бъдеще.

► Нека един от студентите прочете пред групата Деяния 14:21-23. Според думите на апостолите какво трябваше да очакват новоповярвалите?

Исус предупреждава учениците Си, че ще бъдат мразени заради вярата си и им казва, че няма да се спасят, ако не устоят докрай. Тези Негови думи са записани в три от евангелията (Матей 10:22, Марк 13:13, Лука 21:17). Повечето от първите апостоли умират за Христос.

Милиони християни са били убити заради вярата си. Това не се е случвало само в миналото. Повече от половината от християнските мъченици са загинали през 20-ти век.

Когато човек е повярвал само поради обещанието за спасение, без очакване за лесен живот, трудностите няма да го разколебаят. Той с готовност ще издържа изпитанията в името на вечното спасение, което за него ще стане дори още по-ценно.

► Защо последователите на Христос търпят гонения?

Да показваме любов

► Нека един от студентите прочете пред групата 2Тимотей 2:24-26. Какво ни казват тези стихове за отношението на благовестителя?

Не трябва да изглежда така, сякаш благовестителят спори с тези, на които благовества. Врагът е Сатана и невярващите са негови пленници. Трябва да разясняваме истината

с кротост. Целта ни е да им помогнем, а не да спечелим спора. Думите, използвани в този пасаж, включват кротост, увещание и търпение.

► Нека един от студентите прочете пред групата Тит 3:2-5. Какво се казва в този пасаж за поведението на благовестителя?

Не трябва да забравяме, че без Божията благодат, не бихме се различавали от хората в света. Бог дойде при нас с любов и доброта, а не с осъждение.

Благовестителят не трябва да изглежда ядосан на невярващите, а на греха и на Сатана. Също така не бива да изглежда суров или като някой, който се радва да открива грешките на невярващите. Благовестителят трябва да показва, че е загрижен за спасението им.

В този урок научихме, че не показваме на невярващите любов като им обещаваме неща, които Бог не обещава. Не показваме състрадание като придаваме по-голямо значение на житейските им проблеми отколкото на вечната им участ.

Исус изпълни пророчеството, че Месия няма да бъде жесток, а кротък и няма да смаже човека, който вече е поразен от греха (Матей 12:19-20).

► По какви начини можем да покажем Божията любов, когато благовестяваме?

Библейско евангелизиране

Библейският подход към благовестяването се състои в това да използваме Божия закон, за да подготвим хората да приемат благовестието. Законът обвинява невярващите и им показва, че ще бъдат осъдени, ако не получат прошка.

Йоан Кръстител проповядва, че хората трябва да се покаят, за да се подготвят за идването на Господа и да избегнат съда (Матей 3:1-12).

Исус много пъти проповядва за съда и за ада. Той предлага благодат на всеки, който се покае.

► Нека един от студентите прочете пред групата Лука 7:36-50. На какъв човек бива предложена прошка?

В служението на Исус не откриваме случаи Той да предлага прошка на хора, които не се разкайват за греховете си. Исус предупреждава за предстоящия съд. Той казва на тълпата, че ако не се покаят, всички ще загинат като хората, върху които е паднала Силоамската кула (Лука 13:1-5).

Исус разказва историята за различния начин, по който се молят бирникът и фарисеят. Бирникът се покая и получи прошка, фарисеят се опита да се оправдае. Би било безсмислено да се предлага прошка на фарисея, защото той не мисли, че се нуждае от нея.

Апостол Петър проповядва обещанието за вечен живот и призовава хората да се покаят и да приемат прошка (Деяния 2:38, Деяния 3:19, Деяния 5:31).

Когато проповядва на юдейските първенци, Стефан не им говори за благодат, а ги обвинява, че се противопоставят на Бога и нарушават Неговия закон (Деяния 7:51-53).

Павел проповядва, че хората трябва да се покаят, защото Бог няма да ги оневини за греховете им (Деяния 17:30-31).

Не е погрешно да говорим за радостта и благословенията, на които се радват последователите на Христос, но основният метод, който благовестителите в Библията използват, беше да проповядват за изобличение на греховете, покаяние и спасение от съда.

► Нека един от студентите прочете пред групата 2Коринтяни 5:11. Какво казва Павел, че ще използва като аргумент?

► Нека един от студентите прочете пред групата Деяния 24:25. За какво говори Павел на Феликс? Как реагира Феликс?

Пример за библийско евангелизиране

Андрей раздавал брошури за църковната служба, когато срещнал Явор.

Явор: Не ми трябва църква.

Андрей: Библията казва, че всеки ще застане пред Бога, за да отговаря за греховете си. Мислиш, ли че Бог ще те приеме такъв, какъвто си?

Явор: Да, така мисля.

Андрей: Добър човек ли си?

Явор: Да, смятам, че съм добър човек.

Андрей: Може би в сравнение с много други ти си добър човек. Може би се държиш добре със семейството и приятелите си. Знаеш ли обаче какъв е Божият стандарт? Библията ни казва как Бог отсъжда кое е правилно и кое не. Например, някои от правилата Му се наричат десетте Божии заповеди. Знаеш ли какви са?

Явор: Знам някои.

Андрей: Например, една от тях гласи: „Не лъжесвидетелствай против ближния си“. Някога в живота си изричал ли си нещо, което не е било истина?

Явор: Разбира се, на всеки се случва.

Андрей: Лъжата е нарушение на Божията заповед. Друга от заповедите е да не крадем. Някога крал ли си?

Явор: Само дреболии, а и никога не съм наранил никого, като съм откраднал нещо.

Андрей: Но Бог не ни оставя да решаваме какво можем да крадем. Той ни заповядва да не го правим. Друга заповед гласи да не изговаряме Божието име напразно, неуважително или в сквернословия.

[Всяка от заповедите може да бъде дадена за пример и не е нужно да изброяваме всички в разговора. По-долу са дадени примери.]

- Бог ни заповядва да не прелюбодействаме и Исус ни казва, че който пожелае жена вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.
- Бог ни заповядва да не убиваме и Исус ни казва, че да мразим някого означава да извършим убийство в сърцето си.
- Бог ни заповядва да пазим деня, който Той е осветил. Спазваш ли това всяка седмица?
- Бог ни заповядва да не пожелаваме притежанията на ближния си и да не мислим, че щастието ни идва от тях, защото то идва от Бога.
- Бог ни заповядва да нямаме други богове, да не оставяме нищо да Го измести от първото място, което означава да не допускаме нищо да ни попречи да Му се покоряваме и да Го почитаме както заслужава.

[След като дадем за пример няколко заповеди, за да покажем на човека, че е виновен, пристъпваме към заключението.]

Андрей: Ако Бог те съди днес, няма да преминеш теста. По Неговите стандарти, ще излезеш виновен. Искаш ли да знаеш как можеш да получиш прошка и да не се страхуваш от Божия съд?

[След това благовестителят може да сподели благата вест и да покани събеседника да се помоли.]

► Нека двама от студентите да разиграят разговор, в който единият представя благата вест чрез десетте заповеди. Групата може да обсъди разговора. След това студентите трябва да се разделят по двойки и да упражнят този начин на споделяне на благовестието.

► Как разбираме дали сме представили благовестието успешно?

Разбира се, ако човекът, с когото разговаряме, реши да се покае и да последва Христос след като сме му споделили благата вест, то значи сме се справили успешно. Това обаче не е единственото мерило за успех. Бог е отговорен да утвърди истината в сърцето на събеседника ни. Ако сме представили благовестието по разбираем начин, сме постигнали нещо важно, дори и никога да не видим резултата. Ако човекът срещу нас е усетил нашата загриженост и желание да помогнем, това също е добре. Ако се е

ядосал или подиграл, това не означава, че сме се провалили, особено ако се е ядосал на истината. С посланието на благовестието почитаме Бога и когато го споделяме успяваме в нещо значимо.

Бележка към водача на курса

Това е ефективен метод за представяне на благовестието. Важно е студентите да се научат да го използват. По време на следващата лекция дайте възможност на студентите да споделят опита си от представянето на благовестието по този метод. Нека се насърчат взаимно и да се съветват един друг. Може да си заслужава да отделите една лекция за това, преди да преминете към следващия урок.

Задания по Урок 8

Споделете благовестието с поне трима души по начина, по който го прави Андрей в този урок. Опишете всеки разговор в един параграф. Бъдете готови да разкажете за преживяното на следващата лекция.

Урок 9

Да споделим благовестието като рисуваме един мост

Въведение

Бележка към водача на курса: В началото на тази лекция студентите трябва да разкажат как е минало споделянето на благовестието по метода, научен в предишния урок. Помнете, че студентите трябва да се насърчат взаимно. Всеки студент, който е благовествал, е постигнал нещо важно, дори и другата страна да не е реагирала положително.

За този урок ще са ви необходими дъска и тебешир, бяла дъска и маркери или голям лист хартия, за да покажете рисунката на групата.

Каквото сме видели и чули възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и Неговия Син Исус Христос (1Йоан 1:3).

► Каква причина за споделяне на благовестието дава апостолът?

Ние сме преживели и знаем какво означава да срещнем Бога, да повярваме в Него и да започнем взаимоотношение с Него. Също така имаме специална връзка с другите, които са във взаимоотношение с Него. Когато споделяме благовестието, каним другите да влязат в общението, което имаме с Бога и с другите хора, които Го познават.

Споделяне на благовестието

Това споделяне на благовестието е кратко и запомнящо се. При него се използва рисунка, която всеки, който види, ще запомни. Представянето ѝ отнема две минути, като може да прерасне и в по-дълга дискусия, ако слушателят прояви интерес.

Не е нужно да сте художник. Рисунката е проста и простотата ѝ помага на слушателя да я запомни.

Сега ще преминем през частите на рисунката, придружени от обяснителни бележки за всяка част.

*Бележка към водача на курса: Нарисувайте рисунката пред студентите. Постарайте се да не добавяте допълнителни обяснения. **Представянето трябва да бъде кратко, за да могат студентите лесно да го запомнят.** Те не трябва да се опитват да прерисуват рисунката, докато им я обяснявате за първи път.*

При второто представяне студентите трябва да рисуват всяка част от рисунката заедно с вас, като вие я рисувате върху дъска или лист, достатъчно голям, за да се вижда от

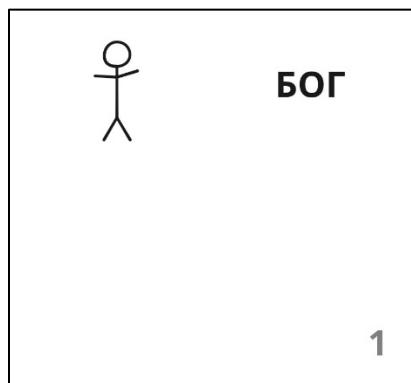
цялата група. Постарайте се да не добавяте допълнителни обяснения. След като сте я нарисували втори път, групата трябва да прочете разясненията, дадени в следващия раздел, след което да упражни представянето.

Какво казваме, докато рисуваме частите на рисунката

Част 1

„Бог е създал всеки човек да има общение с Него и да живее благословен живот. Неговият план не е включвал животът да бъде пълен с проблеми и страдание.“

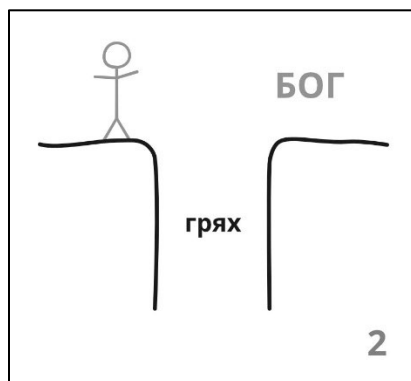
[Напишете думата „БОГ“ и нарисуйте човече.]

Част 2

„Човек е отделен от Бога поради греха. Първите хора съгрешиха и оттогава всеки човек е съгрешил срещу Бога.“

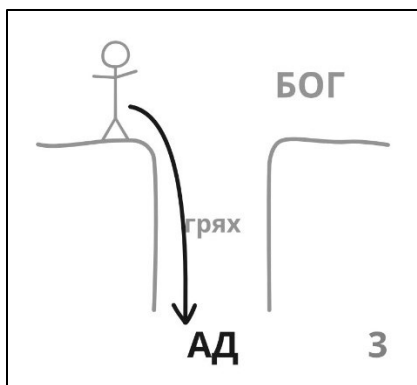
[Нарисувайте отделянето и напишете думата „грех“.]

Част 3

„Бог е справедлив Съдия и един ден невярващите ще бъдат осъдени да прекарат вечността в ада, ако не намерят милост и не подновят взаимоотношението си с Бога.“

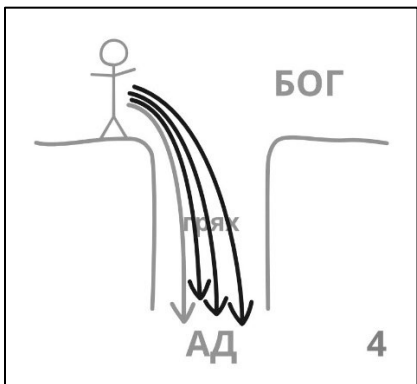
[Нарисувайте стрелката и напишете думата „АД“.]

Част 4

„Нищо, което правим, не може да ни върне обратно при Бога или да ни спечели милост – нито добри дела, нито ходене на църква, нито религиозни обичаи или парични дарения...“

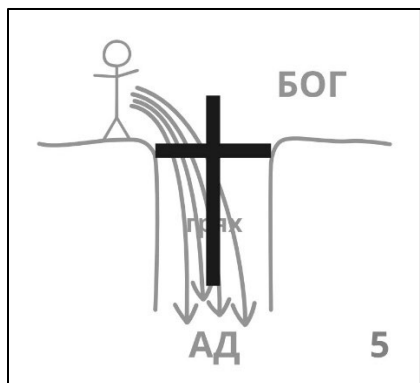
[Нарисувайте по една стрелка за всяко нещо, изброено в списъка.]

Част 5

„Нашето положение би било безнадеждно, ако Бог не ни беше предоставил начин, по който да се върнем при Него. Исус, Божият Син, умря на кръста като жертва за нас, за да можем да бъдем простени. След три дни Той възкръсна от мъртвите.“

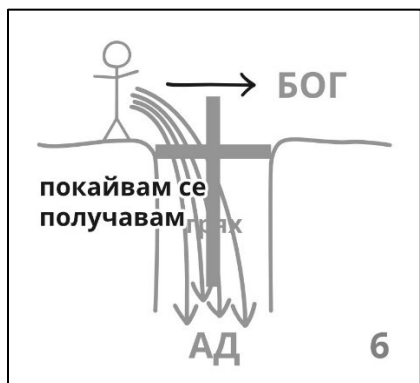
[Нарисувайте кръста.]

Част 6

„Само да знаем за това обаче не е достатъчно. Всеки човек трябва сам да вземе решение да бъде спасен и да се върне при Бога. Човек трябва да се покае, което означава да съжалява достатъчно за извършените грехове, за да е готов да спре да ги върши. Този, който се покаява, може да поиска прошка от Бога в молитва.“

[Нарисувайте стрелката и напишете думите „покайвам се“ и „получавам“.]

Част 7

„Къде според вас се намирате вие в тази рисунка? Имало ли е специален момент във вашия живот, когато сте се покаяли за греховете си, получили сте Божията прошка и сте започнали да живеете за Бога или все още греховете ви ви отделят от Него?“

[Изчакайте отговора на човека. Много хора ще признаят, че все още са отделени от Бога.]

„Готов(а) ли сте да направите тази крачка – да се покаете, да получите прошка и да започнете да живеете за Бога? Ще се радвам да се помолим заедно сега.“

[Молете се с молитва, подобна на тази.]

„Господи, знам, че съм грешник и заслужавам вечно наказание. Разкайвам се за греховете си и съм готов да ги оставя. Моля Те да ми простиш, не защото го заслужавам, но защото Исус умря за мен. Благодаря Ти за спасението. Отсега нататък ще живея за Теб.“

Разяснения

Част 1

Началото на представянето може да бъде адаптирано според събеседника ви. Вместо „живот, пълен с проблеми и страдание“ благовестителят може да спомене нещо по-конкретно, свързан с опита на човека отсреща.

Част 2

Важно е събеседникът ви да разбере, че лично е виновен за грях и е отделен от Бога, а не е в тази ситуация само заради греха на Адам.

Част 3

Тук е показан най-сериозният аспект от състоянието на невярващия.

Част 4

Целта на тази част е да покаже на събеседника, че не трябва да търси спасение на погрешното място. Тя може да бъде адаптирана според нуждите на събеседника. Благовестителят трябва да се опита да изброи нещата, на които човекът срещу него вероятно се надява.

Част 5

Най-простият начин да се обясни изкуплението е да се каже, че „Исус умря на кръста като жертва, за да можем ние да получим прошка.“ Целта на тази част е да помогнем на събеседника ни да разбере, че трябва да уповава на спасението, което Бог е извършил.

Част 6

Благовестителят се опитва да доведе събеседника до взимане на решение. Той трябва да осъзнае, че трябва да направи личен избор, че покаянието е повече от съжаление и от думи на разкаяние. Благовестителят трябва да му каже, че трябва да поиска прошка от Бога в молитва.

Част 7

В тази част благовестителят се опитва да доведе събеседника на място, където той да признае нуждата си от спасение. Това споделяне на благовестието е разработено така че да помогне на неспасения човек да разбере, че не е спасен. Въпросът е формулиран много внимателно. Много хора вярват, че трябва ежедневно да молят за прошка докато продължават да живеят в грех. С този въпрос питаме за специален момент, когато човекът е получил прошка и е започнал нов живот. Той трябва да осъзнае, че ако не е преживял обръщане към Христос, все още грехът го отделя от Бога. Тогава благовестителят му предлага да се помоли с него за спасение.

Ако събеседникът не разбира своята нужда или не е готов да се покае, благовестителят не трябва да го притиска да се моли. Ако човекът се моли без истинско покаяние и обръщане, може да се заблуди, че се е спасил или пък да реши, че не е способен да се обърне към Христос. И в двата случая вероятността да потърси Бога на по-късен етап намалява.

Рисунката се рисува бързо. Ако имате възможност да благовестите, просто попитайте: „Може ли да ти отнема две минути и да ти нарисувам една рисунка, която показва как според Библията можеш да бъдеш сигурен, че си спасен?“ Така ще покажете на човека, че няма да му отнемате много време. Ако прояви интерес и иска да говорите, можете да проведете по-дълъг разговор.

Обикновено рисунката провокира интереса на хората и те често искат да си я запазят.

Бележка към водача на курса

Нарисувайте рисунката и обяснете още няколко пъти. Не добавяйте допълнителни коментари или обяснения, защото студентите ще я научат по-лесно, ако е кратка. След това студентите могат да се редуват да споделят благовестието по този метод пред групата, която им помага да запомнят подробностите. После студентите могат да се разделят по двойки и да практикуват тази методика.

Задания по Урок 9

(1) Споделете благовестието чрез рисунката с моста на поне трима невярващи. Опишете всеки разговор в един параграф. Бъдете готови да разкажете за преживяното на следващата лекция.

(2) За да се подготвите за следващия урок, прочетете и размишлявайте върху Римляни 1-3, Римляни 5 и Римляни 10.

Урок 10

Споделяне на благовестието по метода „Римски път“

Бележка към водача на курса

Студентите трябва да разкажат за споделянето на благовестието с помощта на рисунката с моста.

Въведение в книгата Римляни

Павел планирал пътуване до Рим, където искал да проповядва благовестието (Римляни 1:15), да укрепи вярващите (Римляни 1:11-12) и да получи помощ от църквата в Рим за мисионерско пътуване до Испания (Римляни 15:24).

Целта на посланието до римляните е Павел да се представи на вярващите в Рим и да ги запознае с неговото богословие на спасението. Обяснението на богословието на спасението в посланието разкрива основата за мисионерска дейност в световен мащаб.

Павел възнамерявал да използва църквата в Рим като отправна точка за мисионерска работа в Испания – най-старата римска колония на запад и центъра на римската цивилизация в онази част на света.

Посещението на Павел в Рим не протекло според очакванията му. Той бил арестуван в Йерусалим и когато изглеждало, че няма да получи справедливост, се отнесъл до императора. След изпълнено с опасности пътуване, включително коработушение, Павел пристигнал в Рим като затворник през 60г. Въпреки че бил под арест, можел да приема посетители и служението му обхващало целия град (Деяния 28:30-31). Павел казва, че събитията в Рим са подпомогнали разпространението на благовестието (Филипийци 1:12). Дори хора от дома на императора станали християни. Павел бил освободен след две години, като не се знае дали е пътувал до Испания или не.

Относно молбата на Павел за помощ за неговото мисионерско пътуване естествено могат да възникнат няколко въпроса. Един от тях може да бъде „Защо трябва да отидеш точно ти?“ Затова Павел започва посланието като споменава посвещението си на делото на благовестието (Римляни 1:1). По-късно обяснява специфичния си призив и успех като апостол сред езичниците (Римляни 15:15-20).

Друг въпрос би могъл да бъде „Защо всеки трябва да чуе благовестието? Може би не навсякъде имат нужда от това послание.“ Павел обяснява потенциала на благовестието за човечеството по целия свят (Римляни 1:14-16, Римляни 10:12) и спешността на мисионерската работа (Римляни 10:14-15). Той показва, че посланието се отнася за всеки човек по света и всеки отчаяно се нуждае да го чуе.

Книгата Римляни тогава и сега

Посланието продължава да служи на първоначалната си цел да осигури основа за мисионерското дело, но това не е всичко. Докато обяснява защо всеки трябва да чуе това послание, Павел всъщност обяснява в какво се състои то и защо няма друг начин за спасение. Също така дава отговор на някои често срещани възражения. Разяснението и защитата на посланието, което той проповядва, заемат по-голямата част от книгата и обуславят нейната структура.

Посланието към римляните е обяснение на богословието на спасението. Павловото богословие на спасението представлява защита срещу твърденията на юдеите-християни, според които повярвалите в Христос са длъжни да спазват Мойсеевия закон и предоставя аргументи за коригиране на грешки в доктрината за спасението, появили се в нашето съвремие.

В пролога към книгата Римляни Уилям Тиндейл казва, че целта на Павел е да изложи накратко пълното учение за Христовото благовестие и да подготви въведение към целия Стар Завет.⁴

През годините Бог използва посланието към римляните, за да възстановява най-важните истини, когато са били забравяни.

През 386г. Августин се зарекъл да скъса с греховния си начин на живот след като прочел Римляни 13:13-14.

През 1515г. Мартин Лутер осъзнал значението на Римляни 1:17. Той разбрал, че само онзи, който има спасителна вяра, ще избегне Божия съд. Това дало на Лутер дълго търсеното от него основание за увереност в спасението и залегнало в основата на посланието му, че вярата е единственият начин за спасение.

През 1738г. Джон Уесли открил увереността в своето спасение, която бил търсил с години. Това се случило на едно събиране с други млади мъже, които редовно се събирали, за да изучават как да живеят според Божието слово. Докато някой четял предговора на Лутер към посланието към римляните, Уесли усетил странна топлина в сърцето си. Ето какво казва той: „Почувствах, че наистина вярвам на Христос и само на Христос, за своето спасение: и получих увереност, че Той е премахнал *моите* грехове, дори *моите*, и ме е спасил от закона на греха и на смъртта.”⁵

За тези трима мъже осъзнаването на посланието на книгата Римляни става мотив за ревностно

“Общото намерение на това послание е да прокламира вечната, неизменна цел или постановление на Бог, което е: „Който вярва, ще бъде спасен; който не вярва, ще бъде осъден.”
- Джон Уесли

⁴ William Tyndale, “Prologue to Romans,” *English New Testament*, 1534.

⁵ John Wesley, *The Works of John Wesley*, (Kansas City: Nazarene Publishing House, n.d.), 103.

благовестване. Като обяснява богословието на спасението, книгата продължава да постига целта си да осигурява основа за мисионерската работа.

Цялото послание към римляните представлява обяснение на твърденията в Римляни 1:16-18.

Всичко в стихове 1-14 води към твърдението в стих 15, където Павел казва: „Готов съм да проповядвам благовестието.“ В стихове 16-18 накратко се обяснява в какво се състои благовестието и защо всеки трябва да го чуе. Благовестието е посланието, че грешниците могат да бъдат оправдани чрез вяра. Причината това послание да трябва да достигне до всеки е, че всички са обект на Божия гняв.

Друг начин, по който може да бъде формулирана основната цел на книгата Римляни е, че това е обяснение на благовестието, основано на постановлението на Бога, че който повярва ще бъде спасен, а който не повярва ще бъде осъден.

Кулминацията на посланието откриваме в Римляни 10:13-15, където Павел обяснява защо разпространяването на благовестието не търпи отлагане. Хората се спасяват когато повярват, но няма как да повярват, ако не чуят.

Споделяне на благовестието чрез посланието към римляните

Стиховете от посланието към римляните са достатъчни, за да обясним благата вест. Това обяснение на благовестието понякога се нарича „Римският път.“

Най-важно е да запомните първото изречение от разяснението на всеки стих.

Римляни 3:23

„Всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога.“

Всеки човек е съгрешил като е извършил неща, за които знае, че са неправилни.

Този стих разкрива какъв е истинският проблем на хората. Те не се покоряват на Бога и съзнателно се бунтуват срещу Него. Никой не прави изключение. Никой не може да бъде приет от Бога на основание на това, че винаги е постъпвал правилно.

За още по-силен акцент върху този аргумент можете да използвате Римляни 3:10 („Няма праведен нито един“) и Римляни 5:12 („Смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха“).

Римляни 6:23

„Заплатата за греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ.“

Грешниците заслужават вечна смърт, но Бог им предлага дара на вечния живот чрез Исус.

Този стих показва защо грехът е толкова сериозен. Поради греха наказанието на смъртта засяга всички хора. Това е вечна смърт, присъдата от Бога, която всеки грешник заслужава.

За разлика от смъртта, която заслужаваме, Бог ни предлага дара на живота - нещо, което не сме заслужили.

Римляни 5:8

„Но Бог показва Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.“

Божият дар ни беше даден чрез смъртта на Христос за нас.

Бог не искаше да ни остави да получим присъдата, която заслужаваме. Понеже ни обича, Той ни осигури начин да придобием милост. Чрез жертвената смърт на Исус получаваме прошка. Бог не изчака ние да направим нещо, за да заслужим спасението, а ни го даде още докато бяхме грешници. Спасението не е за добрите хора, а за грешниците.

Римляни 10:9

„Ако изповядаш...и повярваш... ще се спасиш.“

Единственото условие за спасение е грешникът да признае вината си и да повярва в Божието обещание за прошка поради смъртта и възкресението на Исус.

Ами покаянието? Ако човек признае, че е съгрешил и поиска прошка, това означава, че той е готов да остави греховете си.

Римляни 10:13

„Всеки, който призове Господното име, ще се спаси.“

Спасението е достъпно за всеки човек.

Никой не прави изключение и няма други изисквания.

Римляни 5:1

„И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога.“

Когато повярваме в Божието обещание, ставаме приятели на Бога и вината ни бива заличена.

Да имаме мир с Бога означава, че сме примирени с Него и вече не сме Негови врагове. Грехът, който ни отделя от Бога, е премахнат. Да бъдем оправдани означава, че вече не сме считани за виновни. Оправданието чрез вяра означава, че вярата в Божието обещание е всичко, което ни е нужно, за да получим прошка.

Римляни 8:1

„И така, сега няма никакво осъждане на тези, които са в Христа Исуса.“

Понеже сме свързани с Христос, вече не биваме осъждани за извършените от нас грехове.

Христос живя безгрешен живот и удовлетвори изискванията на справедливостта като умря на кръста. Чрез вяра ние ставаме едно с Него и Бог Отец ни приема, и се отнася с нас така, сякаш никога не сме съгрешавали.

Заклучение

Обяснете, че невярващият може да бъде спасен като се помоли на Бога, признае, че е грешник и Го помоли за прошка въз основа на жертвената смърт на Исус и на Неговото възкресение.

Усвояване и практика

Най-добрият начин за усвояване и практикуване на този метод е първо да отбележите всеки от използваните стихове от книгата Римляни като го оградите или подчертаете във вашата Библия. След това ги номерирайте според поредността, в която се използват. Например: до стиха, който се използва първи, напишете цифрата 1.

Упражнявайте се да споделяте благовестието. Прочетете всеки стих и дайте придружаващото го обяснение. Задължително включете идеите, заложи в първото изречение, дадено след всеки стих (по-горе). След това добавете още разяснения, като използвате останалите изречения, ако са от полза. Не е необходимо да използвате абсолютно същите думи, които са използвани в урока.

Упражнявайте се докато не ви е нужно да поглеждате другаде освен в Библията.

Бележка към водача на курса: Двама или трима студенти трябва да споделят благовестието пред групата по метода „Римски път“. Обсъдете какво в тяхното представяне може да се подобри. След това студентите трябва да се разделят за упражнение по двойки. Всеки студент трябва да представи благовестието на двама различни слушатели.

Задания по Урок 10

- (1) Споделете благовестието с поне трима души като използвате метода „Римски път“. Опишете всеки разговор в един параграф. Бъдете готови да разкажете за преживяното на следващата лекция.
- (2) Бъдете подготвени да напишете по памет (като използвате само вашата Библия) стиховете, които се използват в метода „Римски път“ и поне по едно изречение, което обяснява всеки стих в началото на следващата лекция.
- (3) Следващият урок се занимава с проповядването на благовестието. Като подготовка за този урок напишете план или резюме на благовестителска проповед, която вие сте проповядвали, слушали или бихте искали да изнесете. Донесете написаното на следващата лекция.

Тест върху Урок 10

Запишете библейските стихове, които се използват при споделяне на благовестието по метода „Римски път.“ Под всеки стих запишете поне едно изречение, което го обяснява. Не пишете самите стихове.

(1) Римляни _____

(2) Римляни _____

(3) Римляни _____

(4) Римляни _____

(5) Римляни _____

(6) Римляни _____

(7) Римляни _____

Урок 11

Проповядване на благовестието

Въведение

► Нека един от студентите прочете пред групата 1Коринтяни 1:17-25. Какъв метод използва Бог, за да спаси изгубените?

Юдеите търсели сила, чрез която да се избавят и искали послание, което да е изпълнено със сила и придружено с подobaващи знамения.

Езичниците търсели мъдрост, за да разберат живота и да имат успех в света. Те искали послание, чрез което да постигна тези неща.

Кръстът е символ на предаване и саможертва. За търсещите сила юдеи той е изглеждал като слабост, а за търсещите мъдрост езичници – като глупост. В действителност силата и мъдростта на Бога се извяват в смъртта на Христос. Кръстът сякаш прави Бог да изглежда слаб и глупав, но превъзхожда всяко човешко усилие.

Посланието на благовестието противоречи на естествените, греховни желания на човека. То е призив за покаяние и предаване на Бога и изглежда глупаво, защото това, което хората искат да чуят е, как да получат каквото искат.

Бог е избрал да използва благовестието, за да спасява хората и е възложил на вярващите да го разпространяват. Думата *проповядване* не се отнася само за говорене пред много хора, но и за споделяне на благовестието по различни начини. Идеята на пасажа е, че Бог работи чрез благовестието, а не чрез проповядването пред тълпите.

► Какво се има предвид в пасажа с твърдението, че проповядването на кръста е глупост за онези, които не вярват?

Дефиниция на проповядването на благовестието

Думата *проповядване* може да бъде употребена в широк смисъл, за да опише различни форми на споделяне на Божието слово. В този урок обаче ще я използваме с обичайното ѝ значение, тоест като отнасяща се за някой, който говори Божието слово пред група от хора.

Проповядването на благовестието представлява представяне на благовестието пред група хора. Това е именно представяне на благовестието, а не просто на някаква тема или пасаж от Писанията.

Чрез своето проповядване благовестителят обикновено цели да предизвика слушателите да реагират веднага и да се обърнат към Бога. Посланието е построено така, че да ги доведе до това решение.

Информацията в благовестителското послание е внимателно подбрана и неговата цел не е образователна. Проповедникът се стреми да информира слушателите, че трябва да вземат решение да се покаят и да се обърнат към Христос. Тази информация включва обяснение на основите на благовестието, как слушателят трябва да откликне и последиците от това решение.

Проповядването може да се случва в спокойната, обичайна обстановка на църковното събрание или пред множество хора, които са се събрали с друга цел. Хората може да са враждебно или приятелски настроени към посланието.

► На какви места сте виждали да се проповядва благовестието?

Насоки за проповядване на благовестието

Тъй като има разлики между проповядването на благовестието в църква и пред друга група хора, първо ще дадем насоки, които се отнасят до проповядването му в църква. По-нататък в урока ще разгледаме и проповядването на благовестието извън стените на църквата.

(1) Изберете библейски текст и го обяснете.

Словото на Бога има сила и проповедникът трябва да го използва. Не е необходимо пасажът да е дълъг или да се говори дълго върху него. Проповедникът трябва да избере пасаж, който подкрепя посланието на благовестието. Основните му аргументи трябва да са подкрепени от Словото, за да може силата на Писанията да влезе в действие. Проповедникът не трябва да избира част от стиха, която може да има значение, различно от значението ѝ в контекста.

(2) Дефинирайте понятията *покаяние* и *вяра*.

Слушателите могат да имат погрешна представа за значението на тези две понятия. Според тях покаянието може да означава да оправят живота си, за да бъдат приети от Бога. Трябва да разберат, че да се покаеш означава да съжалиш за греховете си и да искаш да бъдеш избавен от тях.

Възможно е слушателите да смятат, че да вярват означава да са религиозни или да извършват някакви религиозни ритуали. Те трябва да разберат, че спасителната вяра е пълно доверие в спасение чрез изкуплението, извършено от Христос.

(3) Наблегнете на това, че човек става християнин в момента, в който се покае и се обърне към Бога.

Много хора имат погрешна представа за това какво означава да си християнин и как се става такъв. Възможно е да си мислят, че проповедникът просто иска да станат по-религиозни или да се присъединят към неговата църква, или да започнат да живеят живот с по-строги правила. Наблегнете на това, че при обръщането грешникът се покаява, получава прошка и започва лично взаимоотношение с Бога.

(4) Опровергайте погрешните причини, поради които хората се мислят за християни.

В някои общества голяма част от хората се смятат за християни, защото са били в църква, вършат добри дела, вярват в определени неща или са имали някакво духовно преживяване. Не само акцентирайте върху обръщането, но и опишете живота във взаимоотношение с Бога и покорството, което следва след покаянието.

(5) Постарайте се хората, за които религиозните теми са чужди, да ви разберат.

Не използвайте терминология, която само религиозните хора познават и не споменавайте религиозни обичаи, които вашите слушатели не разбират.

► Кои термини, които използвате във вашата църква, ще бъдат неразбираеми за хората от квартала ви?

(6) Предложете прошка, взаимоотношение с Бога и вечен живот.

Това са най-важните ползи от новорождението. Покажете колко е сериозно състоянието на грешниците като опишете съда и вечното наказание, които ще бъдат участта на вярващите.

(7) Избягвайте да обещавате ползи, които благовестието не обещава.

Ако хората смятат, че спасението носи материални ползи с източник Бог или църквата, ако очакват то да им донесе просперитет, изцеление или положителна промяна в житейската им ситуация, може да се опитат да вземат ползите, без да се покаят истински.

Можете да обясните, че когато Бог управлява нечий живот, Той ще води, ще благославя и ще помага в проблемите, но не трябва да обещаваме, че когато човек започне да следва Христос, всичките му проблеми ще бъдат разрешени. Животът на някои хора може да стане дори по-тежък поради гонения.

(8) Не обвързвайте обръщането към Христос с членство в местната църква.

Когато даден човек предаде живота си на Христос, трябва да има възможност веднага да се включи в църква, но трябва да се запознае с условията на членство след обръщането си. Не говорете за изискванията за членство в църквата докато се опитвате да убедите човека да се покае от греховете си. Благовестителят трябва да се стреми да доведе този, който го слуша при Христос.

► Кои от изискванията за членство във вашата църква не са необходими за спасението?

(9) Не обвързвайте обръщането с изисквания, за които е необходима известна зрялост.

Призовете този, който ви слуша да се покае от греховете, които разбира. Не го занимавайте с правила за християнския живот, които няма как да разбере в началото на своето ходене с Бога. Призивът към покаяние и вяра е достатъчно труден. Не прибавяйте още трудности, които могат да накарат човека да отхвърли благовестието.

(10) Обяснете им какво да направят.

Не си мислете, че слушателите ви знаят как да помолят Бог за прошка, как да пристъпят напред и да коленичат. Когато ги призовавате да откликнат, ясно им обяснете какво искате да направят. Направете го възможно най-лесно за хората, които се притесняват в църковна обстановка.

Как да се молим за търсещите

Хората могат да се молят по много причини. Понякога пасторът издига различни молитвени нужди. Указанията, дадени тук, не се отнасят непременно за всички видове молитви, а за молитвата за тези, които са отговорили на поканата, отправена им в благовестителската проповед.

Пасторът трябва да се погрижи в църквата да има хора, които са обучени да помагат на търсещите. Когато се отправя призив за покаяние и обръщане, тези хора трябва да са в готовност.

Понякога се случва така, че този, който иска да помогне в молитвата, вместо това пречи. Пасторът трябва да следи за подобни ситуации и в случай на неразумно поведение или погрешен съвет, той трябва да направи каквото е необходимо, за да разреши проблема.

Ние вярваме, че човек може да се покае, да повярва и да преживее обръщане към Христос мигновено и това вярване определя подхода ни, когато се молим с търсещите.

Насоки за молитва с търсещите

(1) Поне един зрял вярващ трябва да помага на всеки търсещ, който се моли.

Не оставяйте търсещите да се молят сами и просто да си тръгнат. Нашето желание е търсещите да извоюват победа.

(2) Разберете за какво се молят търсещите.

Не бъдете сигурни, че те се молят за спасение. Дори и след проповед, която призовава към покаяние, хората излизат да се молят за различни неща. Не е необходимо молитвата им да бъде прекъсвана, но в някакъв момент помощникът трябва да ги попита „Какво искате Бог да направи за вас?“ и да се моли с тях за съответната нужда.

(3) Насърчете търсещите към пълно покаяние.

Попитайте: „Искате ли да се покаете за греховете си и Бог да ви избави от греха?“ Насърчете ги да се покаят пред Бог. Не е нужно да изповядват греховете си пред пастора или пред друг човек, освен ако не са извършени срещу тях.

(4) Уверете търсещите, че Бог ще им прости.

Кажете им да помолят Бог за прошка и да се доверят на Неговото обещание да прости. Ако се съмняват, им покажете обещанието в Словото (1Йоан 1:9, Йоан 3:16, Римляни 5:8).

Ако търсещите не знаят как да се молят със собствени думи, можете да им помогнете като се молите, а те повтарят след вас. Ето една примерна молитва:

„Господи, знам, че съм грешен и заслужавам вечно наказание. Покаявам се за греховете си и искам да ги оставя. Моля Те да ми простиш, не защото го заслужавам, а защото Исус умря за мен. Благодаря Ти за спасението. Отсега нататък ще живея за Теб.“

Обикновено, ако търсещите се затрудняват да постигнат победа в молитва, причината е грях, за който не са се покаяли. Няма как да вярват, че ще им бъде простено, ако не се покаят истински.

(5) Помолете търсещите да дадат свидетелство.

Ако търсещите постигнат победа, трябва да ги попитате „Какво направи Бог за вас?“ Насърчете ги да дадат конкретен отговор. Не е задължително да свидетелстват пред цялото събрание, но трябва да споделят поне с тези, които са се молили с тях.

(6) Дайте им някакъв писмен материал по темата за спасението.

Хората, които са се покаяли, трябва да получат писмени материали, в които да прочетат повече за спасението. Това ще им помогне да разберат по-добре какво им се е случило и да го обяснят на други.

(7) Организирайте първата стъпка към ученичество.

Първата стъпка към ученичество обикновено е среща с пастора или с някой зрял вярващ. Уверете се, че покаялите се хора разбират какво им се е случило. След това те могат да се присъединят към някоя малка група или да се срещат с някого редовно.

Също така, някой трябва да посети семействата на тези хора, да им разкаже за случилото се обръщане и да ги покани на църква. Може да се отвори възможност за споделяне на благовестието.

► Как се молите с търсещите във вашата църква? Какво бихте добавили към изброените по-горе неща?

Проповядване навън

Проповядването навън има за цел да достигне хората, които не идват в църквата. Трудно е, защото те може да са на дадено място по друга причина и да не обърнат внимание. Възможно е да има шум и безпорядък. Навън отсъства атмосферата на хваление, която събранието в църквата създава.

Този, който проповядва навън, трябва да има силен глас или да ползва микрофон.

Първото предизвикателство при проповядването навън е привличането на внимание. Хората, които са наблизко, бързо решават дали искат да слушат или не. Някои ще послушат за минута-две, други ще изслушат няколко изречения, преди да решат дали имат интерес.

Проповедникът трябва да използва кратки изречения, които носят силно послание и не трябва да забравя, че всяко изречение може да е първото, което някой ще чуе. Изтъкването на някакво твърдение с всяко изречение ще помогне за привличане на вниманието. Ако успее да събере група слушатели, може да успее да използва илюстрации и да се аргументира по-подробно.

По възможност проповедникът трябва да е придружаван от група вярващи. Ако минувачите видят, че други хора са се спрели да слушат, има по-голяма вероятност те също да се спрат. Ако преди проповедта има музика, това ще привлече хора.

Проповедникът трябва да покани слушателите да излязат напред и да се молят за спасение.

Помощниците трябва да раздават печатни материали в района.

► Има ли подходящи места за проповядване навън във вашия квартал?

Бележка към водача на курса

Всеки студент трябва да разгледа благовестителската проповед, която е подготвил и да помисли как тя изпълнява десетте насоки за проповядване на благовестието. Трябва също да планира как да я преработи.

Възможно е да няма време проповедите на всички студенти да бъдат обсъдени по време на лекцията, но няколко трябва да бъдат обсъдени, за получат студентите пример.

Следващата лекция не трябва да покрива урок. Студентите трябва да представят своите благовестителски проповеди и да ги обсъдят. Не е необходимо да проповядват цялата проповед, а да я представят в рамките на 5-7 минути. Лекцията след тази практическа лекция трябва да бъде върху Урок 12.

Задания по Урок 11

Подгответе балговестителска проповед като следвате насоките в този урок. Проповедта не трябва да бъде изцяло разписана. Запишете само основните точки. Донесете я на следваща лекция, за да я обсъдите.

Урок 12

Как да започнем разговор за благата вест

Въведение

► Трябва ли да се молим за невярващите? Къде в Библията ни се казва да го правим?

Трудно е да открием в Библията стих, който директно ни казва да се молим за обръщането на невярващите. Много стихове ни казват да се молим за разпространението на благовестието (2Солунци 3:1, Ефесяни 6:19, Колосяни 4:4, Деяния 4:29).

Знаем, че трябва да се молим за обръщането на невярващите наред с молитвата да напредък на благовестието. Наредено ни е да се молим за всички, което включва и молитва за обръщането на невярващите (1Тимотей 2:1). Казва ни се да водим хората до покаяние (2Тимотей 2:25) и се налага да молим Бог да ни помага в това дело.

Благовестието в ранната църква

Когато църквата е силна, изглежда, че благовестването става спонтанно и естествено. Изглежда, че в първата църква, описана в книгата Деяния на апостолите, всички са благовествали с радост.

► Нека един от студентите прочете пред групата Деяния 2:46-47.

Общението в църквата е било толкова силно и живо, че естествено е привличало нови хора. Това ни показва, че ако в църквата не идват нови хора, общението в нея не е толкова силно, колкото трябва да бъде.

► Нека един от студентите прочете пред групата Деяния 5:42.

Апостолите и останалите вярващи са намирали възможност да благовестват навсякъде и по всяко време. Някои църкви не благовестват и не знаят как да започнат, и къде да намерят възможности да споделят благовестието.

► Нека един от студентите прочете пред групата Деяния 8:1-4.

Много християни напуснали Йерусалим поради гонения и споделяли благовестието на местата, където отивали. За тях благовестването е било част от християнския живот.

Спорове относно църквите

Избягвайте да критикувате другите църкви пред невярващите, когато споделяте благовестието. Те нямат духовно разпознаване, за да си направят правилните изповеди при един религиозен спор. Много хора от света казват, че не вярват в християнството точно поради конфликтите между църквите.

Ако някой настоятелно разпитва за доктринални различия, дайте отговор от Словото, но се опитайте да го върнете към важността на благовестието. Можете да кажете нещо от рода на: „Подобни въпроси са важни, но най-важното е човек да бъде спасен и да влезе във взаимоотношение с Бога.“ Ако ви кажат, че познават някой християнин, бил той пастор или роднина, избягвайте да критикувате доктрините на този човек.

Ако се налага да обясните по какво вашата църква се различава от другите, можете да кажете: „За човек е важно да се покае от греховете си, да получи прошка и да живее в покорство към Бога. Това е приоритет за нашата църква и по това се различаваме от църквите, които акцентират върху нещо друго.“

Трудните въпроси

Някои вярващи се страхуват да благовестват, защото ги е страх от трудните въпроси. Добре е да се учим непрекъснато, но в действителност повечето вярващи не знаят отговорите на всички трудни въпроси. Не е необходимо да знаете всички отговори.

Ако ви зададат въпрос, чийто отговор не знаете, можете да кажете нещо подобно: „Не знам как най-добре да отговоря на този въпрос. Някой в църквата ни може да помогне с отговора. Обаче аз вярвам в написаното в Библията и вярвам, че най-важното нещо е да познаваш Бога и да бъдеш спасен. Знаем как можеш да се спасиш.“

Ако човекът ви каже „Не вярвам на Библията“ или „Не вярвам в Бог“, можете да продължите разговора в две посоки. Можете да го помолите да се аргументира и да го опровергавате. Другият вариант е да му кажете: „Ти вероятно си мислил за това и си опитал да стигнеш до логично заключение. Въпреки че не вярваш в Библията, като един интелигентен човек, ти искаш да знаеш нейното основно послание. Мога ли да го споделя с теб?“ По този начин може да успеете да споделите благовестието, без да спорите. Бог може да подежда с това послание на по-късен етап.

Когато благовествате, може да срещнете хора, които просто искат да спорят. Не губете много време с тях. Дори да кажете всичко, както трябва, те вероятно няма да приемат истината. Опитайте се да споделите основните моменти на благовестието и започнете разговор с някой друг.

Защитата на благовестието

► Нека един от студентите прочете пред групата Тит 1:9-11. Какви причини да защитаваме благовестието откриваме в този пасаж?

Едно от уменията, които пасторите трябва да развият, е да защитават християнските истини от светските философии. Тук не става дума за спорове относно доктрините на различните църкви, а за съпротивата на света срещу благовестието.

Трябва да защитаваме истината не само за да доведем до Христос спореция с нас, но и за да помогнем на хората в неговата сфера на влияние. Много хора все още не са решили в какво да вярват и имат нужда да чуят защита на християнските истини.

Повечето вярващи не са напълно готови да водят този спор. Всеки вярващ трябва да непрестанно да се учи, но има някои, които имат специален дар в тази област.

Важно е да покажете ясно целта си в спора. Не се опитвате да спечелите състезание, нито се отнасяте към човека срещу вас като към личен враг. Трябва да му покажете, че истината е важна за вас, защото ви е грижа за хората. Ако той не повярва на благовестието, душата му ще бъде изгубена. Затова искате да промените мнението му. Можете да кажете нещо такова: „Искам да познаеш Бога и да бъдеш спасен и се опасявам, че това, в което вярваш, няма да те отведе при Бога.“

Да развием уменията да създаваме възможности

В Библията има записани случаи, когато благовестителите са имали специална възможност да споделят благовестието.

► Нека един от студентите прочете пред групата Деяния 8:26-39, а друг да направи резюме на историята. По какъв начин действаше Божият Дух в тази история? Как Филип разпозна възможността да благовества?

Друг пример за благовестител, който разпознава възможността да сподели благовестието, е самият Исус.

► Нека един от студентите прочете пред групата Йоан 4:7-14, а друг да направи резюме на историята.

Този разговор между Исус и самарянката включва теми за етнически конфликт, религиозни противоречия и ежедневните житейски задължения. Исус не се спира дълго върху тези теми, но насочва разговора към духовната нужда на жената.

След като сте се научили да представяте благовестието, ще търсите възможности да го споделяте с хората. Понякога някой може да се поинтересува да чуе, но обикновено възможностите не са толкова очевидни.

Някои вярващи се затрудняват да благовестват и им е трудно да започнат разговор на религиозна тема, защото смятат, че хората не се интересуват от благата вест.

Благовестието е свързано с много тревоги, които хората имат и не е трудно да бъде включено в разговора.

В следващата част на този урок ще говорим за причините, поради които хората се интересуват от благовестието.

Различните причини

Хората имат различни мотиви да откликнат на предложението за спасение. Тези мотиви могат да бъдат и правилни, и погрешни.

► Вие защо приехте благовестието? Нека няколко студента разкажат за причините, поради които те са приели Христос като Господ и Спасител.

Ето различни причини, поради които хората искат спасение.

- За да отидат в рая, а не в ада (страх от наказание)
- За да имат цел и смисъл в живота
- За да имат сигурност, мир и да нямат страх
- За да получат прошка и да бъдат оневинени (чиста съвест)
- За да са духовно чисти и цялостни
- За да имат взаимоотношение и общение с Бог (да познават Бог)
- За да имат общение с други християни
- За да бъдат удовлетворени духовните им желания (истинско щастие)
- За да бъдат избавени от греха
- За да знаят истината

Това са преки ползи от помирението с Бога. Това не са светски тревоги, които са в конфликт с вечните ценности. Всеки, който е отделен от Бога, е лишен от тези неща.

► Прегледайте този списък и помислете кои от изброените неща са важни за вас? Кои ви привличаха преди да повярвате и кои станаха важни след това?

В разговора с невярващия човек, може да си проличи каква е неговата нужда. Благовестителят може да адаптира подхода си към споделянето на благовестието в съответствие с тази нужда. Кажете: „Хората са лишени от _____, защото са отделени от Бог. Библията ни казва как да възстановим взаимоотношението си с Бог.“

Важно е да не обещаваме земно щастие на този, който ще стане християнин. Ако някой реши да следва Христос за да бъде щастлив в този живот, той вероятно не се е покаял истински и няма да получи ползите от спасението. Друга причина да не обещаваме земно щастие е, че Библията никъде не го обещава; напротив, тя говори за гонения (2Тимотей 3:12).

Най-важната причина човек да последва Христос е осъзнаването на своята вина и предстоящия съд. Другите неща в списъка по-горе могат да бъдат използвани, за да му помогнат да разбере, че е отделен от Бога.

Разпознаване на възможностите в разговора

► Какви встъпителни думи сте използвали, за да създадете възможност да споделите благовестието?

► Изпитвали ли сте затруднения да създадете възможност за споделяне на благовестието? Каква е причината според вас?

Понякога възможността идва лесно и вие просто започвате да обяснявате. Ако искате да им покажете стихове от Библията, можете да попитате: „Мога ли да ти отнема

няколко минути, за ти покажа как Библията казва, че можеш да станеш християнин?" Ако искате да покажете рисунката с моста, можете да кажете: „Ще ми отделиш ли две минути да ти нарисувам как според Библията можеш да си сигурен, че си спасен?"

В разговорите възникват възможности за споделяне на благовестието при най-различни теми. Всеки един от вариантите на встъпителни думи, описан тук, може да бъде използван за споделяне на благовестието чрез рисунката с моста или чрез библейски стихове като метода „Римски път.“

► Колко често сте чували хората да се оплакват от трудни ситуации в живота им?

Понякога хората се оплакват от трудния си живот. Попитайте събеседника ви: „Защо животът е толкова труден?" След като ви отговори, кажете: „Мога ли да ти покажа една рисунка, на която се вижда защо животът е така труден?" Започнете с това, че Божият план за човека е бил да живеем във взаимоотношение с Него и животът такъв, какъвто е сега, не отговаря на Божието намерение. Светът е поразен от греха. Продължете като нарисувате рисунката.

За да благовествате директно чрез Писанията, например по метода „Римски път“, можете да кажете: „Библията обяснява, че животът е толкова труден, защото всички са грешни. Грехът донесе проклятие на света.“ Продължете с останалите стъпки от метода „Римски път.“

Ако човекът изглежда религиозен, можете да го попитате какво е най-важното му вярване или да му зададете въпроса „Според теб по какъв начин човек може да е сигурен, че ще отиде в рая?" След като чуete отговора му, попитайте „Може ли да ти отнема две минути, за да ти нарисувам една рисунка, с която да ти покажа какво казва Библията относно това кой ще отиде в рая?"

► Чували ли сте хората да обсъждат лошото състояние, в което се намира светът или проблемите на държавата, в която живеят? Как ще използвате това като възможност да спделите благовестието?

Ако човекът говори за проблеми на страната си, световния глад, бедността или опасността от война, попитайте „Мога ли да ти покажа някои стихове от Библията, които обясняват защо светът е такъв какъвто е?"

Покажете, че състоянието на света се дължи на това, че невярващите са отделени от Бога. Не наемквайте, че спасението мигновено ще разреши всички проблеми, но покажете, че спасението е началото на Божието разрешение. Някой ден ще има ново небе и нова земя и всички подобни проблеми няма да съществуват за онези, които са се помирили с Бога.

Как да използваме встъпителни въпроси

Чрез въпроси може да се започне разговор, в който да се отвори възможност за споделяне на благовестието.

Най-лесно е да попитате „Християнин ли си?“ Повечето хора не се засягат от този въпрос. Ако човекът отговори, че не е, можете да попитате „Мога ли да ти кажа какво казва Библията за това как се става християнин?“

Ако човекът отговори, че е християнин, можете да кажете: „Това е чудесно. Как стана християнин?“ Ако отговорът, който получите е неправилен или човекът изглежда объркан, можете да му предложите да му обясните как се става християнин.

По-долу можете да откриете още встъпителни въпроси.

„Според теб какъв е смисълът на живота?“ Нека човекът изкаже мнението си. Изразете съгласие с добрите неща в неговия отговор, след това кажете: „Нашата най-важна цел е да познаваме Бога. Той ни е създал да живеем във взаимоотношение с Него. Мога ли да ти покажа как според Библията можем да влезем във взаимоотношение с Бог?“

„Според теб какъв е ключът към щастието?“ Какъвто и отговор да получите, можете да кажете: „Много хора, които имат това нещо, не са щастливи задълго. Библията ни казва, че радостта идва от Бога (Псалом 16:11). Мога ли да ти нарисувам една рисунка, с която да ти покажа как да влезеш във взаимоотношение с Бог?“

„Вярваш ли в живота след смъртта? Как изглежда той според теб?“ След това кажете: „Библията казва, че всеки един ще отиде или в рая, или в ада. Мога ли да ти покажа как според Библията се отива в рая?“

„Според теб какво е основното послание на Библията?“ Това ви дава възможност да покажете рисунката от Урок 9.

► Някой от вас използвал ли е подобен подход? Какъв беше резултатът?

Студентите няма да се чувстват удобно с всеки метод, описан в този урок. Възможно е някои методи да не са приложими в дадена култура.

Целта на урока е да помогне на студентите да развият собствен подход.

Бележка към водача на курса

Следващият урок включва указания за раздаване на благовестителски брошури. Студентите трябва да знаят откъде да се снабдят с брошури. Ако е възможно, донесете брошури на следващата лекция.

Задания по Урок 12

Когато споделяте благовестието тази седмица, опитайте да използвате някои от тези встъпителни въпроси или измислете свои. Вижте как работят и опишете преживяването в един параграф. Бъдете готови да споделите на следващата лекция.

Урок 13

Адаптиране на методите за евангелизиране

Въведение

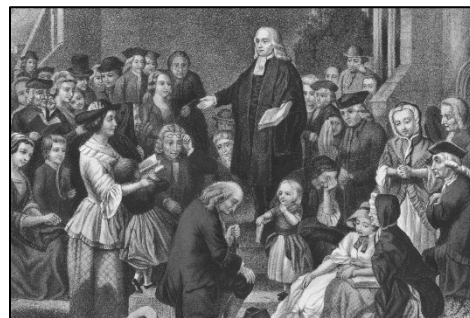
- Според вас по какво се различава задачата да благовестяваме днес и във времената на Новия Завет?
- Според вас с какво се различава евангелизирането във вашата страна днес от времето, когато са дошли първите мисионери?

Исторически поглед към евангелизирането: Примерите на Джон Уиклиф и Джон Уесли

Джон Уиклиф е бил пастор в Англия, живял от 1324 до 1384г. По това време хората не са разполагали с Библия на собствения си език и са разчитали на това, което ги учела римокатолическата църква. Повечето хора не са знаели каква е благата вест, дори много от католическите свещеници не познавали добре Библията. Свещениците обикаляли страната, извършвайки религиозни ритуали и молейки за пари. Свещениците, които били начело на повечето църкви, не проповядвали благовестието. Уиклиф и неговите помощници превели Библията на английски език. Тогава печатарската преса още не е била изобретена и словото се преписвало на ръка. Те пътували по двама и проповядвали Словото навсякъде. Хората ги наричали „бедните свещеници“, защото не искали пари.

Методите на евангелизиране трябва да бъдат адаптирани към ситуацията в обществото. Уиклиф и помощниците му осъществили основната част от разпространяването на благовестието – занесли посланието на Библията директно на хората.

Джон Уесли живял в Англия (1703-1791).⁶ През този период англиканската църква била станала църквата на богатите. Тя била пълна с ритуали и не проповядвала ясно благовестието. Повечето от бедните хора не били добре дошли в църквата и били невежи относно благовестието. Уесли бил англикански свещеник, но искал благата вест да стигне до хората. Една сутрин отишъл на полето, откъдето много миньори във въглищните мини минавали на път за работа. Там той проповядвал и

⁶ Илюстрация: “John Wesley preaching on his father’s grave”, by Currier & Ives, заимствано от the Library of Congress Prints and Photographs Division, <https://www.loc.gov/pictures/item/2002707689/>, “няма известни ограничения”

мнозина се спрели да го слушат. След тази случка той проповядвал навън почти всеки ден до края на живота си. Хиляди хора повярвали чрез неговото служение.

► Името на кой мисионер, който е бил от първите, донесли благовестието във вашия район все още се помни?

Необходимостта методите да бъдат адаптирани

През 2003г. един човек бил на посещение в Лондон със семейството си и се отбил в един парк да си почине. Там забелязал една жена, стояща на един хълм. Тя държала Библия и говорела. Приближил се и чул, че говори на религиозна тема. Тя била там с неин приятел и човекът го попитал какво става. Приятелят отговорил: „Ние сме част от група, която продължава традицията на Уесли да се проповядва навън. От време на време отиваме на някое обществено място, за да проповядваме.“ Човекът обаче забелязал, че жената е застанала на място, което не било оживено. Там нямало как много хора да я чуят и начинът ѝ на говорене не привличал вниманието. Тя се опитвала да продължи традицията, но била изгубила всичко, което първоначално е направило този метод ефективен.

Методите трябва да бъдат адаптирани към обстоятелствата. Понякога хората мислят, че има само един начин да се проповядва благовестието и се придържат към него, дори когато той вече не работи. Други пък погрешно смятат, че ако един метод е бил ефективен на едно място, ще работи навсякъде.

На много места църквата е разпространявала благовестието като е ходила от врата на врата, в домовете на хора, които не познава. В резултата на тази дейност много хора са повярвали в Христос, но той не може да бъде приложен навсякъде.

Някои църкви купуват автобуси и предлагат на хората да ги закарат на църква. В неделя сутрин обикалят квартала и търсят хора. Макар много хора да са се обърнали към Христос чрез това служение, то не може да се приложи навсякъде.

Много църкви благовестват като се проповядва на хората, дошли на църква в неделя. Отправя се покана да излязат на олтара и да се помолят за прошка за греховете си. Хиляди са се обърнали по този начин, но повечето невярващи не ходят на църква. Много хора няма да чуят благата вест, ако някой не им я сподели в личен разговор.

Апостол Павел е пример за това как се адаптират методите на евангелизиране. Като обучен равин, той е можел да говори в юдейските синагоги, където е поучавал, че Исус е Месия. Също така е говорел на места, където хората са се събирали да обсъждат философски идеи. Понякога е говорел по пазарите, друг път на групи хора, събрани в нечий дом.

Някои модерни методи

Има различни начини да се започне разговор за благата вест. Някои църкви правят анкети сред хората и задават въпроси като: „Според вас какво трябва да прави

църквата в общността? Кое е най-важното вярване в християнството? Как ще обясните какво е да си християнин? Как човек става християнин?" След като търпеливо е изслушал мнението на човека отсреща, вярващият може да го попита: „Мога ли да ти кажа какво ние вярваме, че Библията казва относно това какво е да си християнин?"

Някои благовестители рисуват картини на някое обществено място, които илюстрират благовестието, други рисуват с тебешир. Трети използват рисунки на хартия, с които разказват история.⁷

Някои църкви организират семинари на практически теми, от които общността има нужда. Например взаимоотношения в брака, възпитание на децата, бизнес принципи, здраве или някакъв вид обучение. Църквата върши нещо добро, когато служи на нуждите на общността. Тя носи отговорност да демонстрира как библейските истини се прилагат в ежедневието. На тези семинари благовестието може да не се проповядва директно, но те учат на библейските истини и създават връзка между църквата и жителите на района.

Някои църкви правят временна молитвена станция на места, където минават много хора. Поставят табела „Молитвена станция“ и предлагат на минувачите да се молят за тях като ги питат „Имате ли молитвена нужда, за която бихте искали да се помоля?" Служителите в тези станции изразяват загриженост, а не търсят спорове. Често се появява възможност да споделят благата вест.⁸

Най-същественият елемент на всеки метод за разпространяване на благовестието е то да бъде представено ясно на онези, които имат нужда да го чуят. Когато представя благата вест ясно и директно, методът ще бъде по-ефективен, защото Бог прави словото Си да действа и Святият Дух изобличава тези, които слушат.

Предизвикателството пред църквата навсякъде и по всяко време е да намери начин да привлече вниманието на хората и да сподели благовестието в обществото.

► По какви начини църквите във вашия град привличат вниманието на хората? Използваните начини споделят ли благата вест?

Да благовестваме на приятелите си

Най-ефективната форма на благовестие е, когато обясняваме благовестието на човек, който ни познава и ни има доверие.

Последователите на Христос трябва да свидетелстват най-добре на приятели и познати, защото дават пример с живота си. Ако този пример е добър, вероятността за отклик е по-голяма. Важно е вярващите да показват своята вяра и околните да знаят, че те са християни. Вярващите не трябва да се срамуват, ако хората ги видят да четат Библията

⁷ За примери за този метод виж уебсайт the Open Air Campaigners: <https://www.oacgb.org.uk/> and <https://oacusa.org>.

⁸ За снимки и информация виж следния уебсайт: <https://prayerstations.org>

или да се молят. Хората в обкръжението на вярващия човек не трябва да се изненадват, когато разберат за вярата му.

Последователите на Христос могат да бъдат за пример в училище или на работа и да бъдат уважавани дори от онези, които не харесват християнството. Даже хората, които преследват вярващите, ще уважават примера им, ако видят последователност в думите и действията им. Някои ще ги потърсят за молитва и съвет.

Лични срещи

Има хора, които мислят, че трябва да познават по-отблизо човека, на когото благовестват. Те се опитват да се сприятелят с него, преди да му говорят за Бога. Вярно е, че сме по-склонни да слушаме приятелите си, но е възможно да покажем искрена загриженост и интерес към някого още при запознанството ни с него. Ако не се научим да споделяме благовестието с хората, които срещаме, ще пропуснем много възможности. Предишният урок "Как да започнем разговор за благата вест" дава начини за започване на разговор за благата вест.

Един човек е казал: „Всеки път, когато съм насаме с някого за няколко минути, използвам времето като среща, която Бог е уредил.“ С тези си думи той има предвид, че Бог го среща с хора, на които да разкаже благата вест.

Благовестието на хартия

Ние можем да разпространяваме благата вест по начин, по който апостол Павел не е могъл.

Разполагаме с метод за евангелизиране, който не е бил достъпен за църквата векове наред: информацията може да бъде печатана на хартия с машини.

► С какво е било по-различно служението преди да съществува възможността за печат на хартия?

Опитайте се да си представите служението във времената преди печатните материали. Всеки екземпляр от книга е изисквал някой образован човек да работи дни наред, защото се е преписвало на ръка. Може да си мислите, че днес книгите са скъпи, но си представете колко би струвала книга, за която трябва да платите на обучен професионалист, който да работи над нея 10 дни.

Много малко хора са имали собствен екземпляр от Писанията. Дори и пасторите не винаги са имали цялата Библия. Представете си да нямате възможност да четете Библията вкъщи всеки ден.

Обучението на пасторите е ставало основно чрез устно поучение и те е трябвало да запомнят чутото. Не е имало начин да разпрачат обучителни материали. Без възможност за печатане нищо не е могло да се напише и разпространи в голямо количество.

► По какъв начин печатните материали спомагат за разпространението на благовестието?

Благовестителските брошури са кратки печатни материали, които представят благата вест. Вярващите могат да ги раздават на хората, които срещат; могат да се раздават на обществени места и да бъдат оставяни на места, където хората ще ги прочетат.

Ако човек няма голям опит в благовестването на непознати, раздаването на брошури е добро начало.

Благовестителската брошура трябва да е цветна и да носи интересно заглавие. Когато раздавате такива брошури на улицата или на някое обществено място, поздравявайте хората и им се усмихвайте. Можете да кажете нещо като: „Здравейте, взехте ли си вече от тези?“ Така ще предизвикате любопитството им.

Има голяма вероятност повечето хора да не проявяват интерес към брошурите, които раздавате и да ги изхвърлят, без дори да ги прочетат. Възможно е обаче да има и добри резултати. Има хора, които са повярвали в Христос чрез такава брошура. В повечето случаи няма как да знаете какъв ефект са имали раздадените от вас брошури.

Посрещане на практични нужди

Понякога хората имат практична житейска нужда – нямат достатъчно храна, подслон или достъп до медицински грижи и за тях тези неща са по-важни от духовните им нужди. Църквата може да помага в посрещането на тези нужди като начин да разпространява благовестието. Възможно е да възникне проблем, ако тя пренасочи вниманието си от духовните нужди към земните, както правят и хората, които не са спасени.

“Мисионерите в Индия, Уганда и други места са обвинявани, че „купуват“ вярата на хората с пари, храна, образование и медицински грижи или като им предоставят други привилегии.”

- J. Herbert Kane,
“The Work of Evangelism”

Църквата трябва да помага за практичните нужди, но трябва да поддържа определени практики, които поддържат духовните приоритети.

1. Служителите трябва да обясняват, че помагайки за дадена нужда, те показват любовта на Бога.
2. Те трябва да работят заедно като семейство, сплотено от вярата, а не да образуват отделна от църквата организация.
3. Те трябва да канят хората да станат част от църквата, където хората се грижат един за друг.
4. Те трябва да благовестват като поучават, че вечният живот и благословенията идват от познаването на Бога.

Много служения са ориентирани към посрещане на материални нужди в общността според разполагаемите ресурси. Целта им е да създават възможности за споделяне на благовестието. Според тях осигуряването на практична помощ ще създаде приятелства и ще привлече вниманието към благовестието. Тяхната формула е Програма, после Взаимоотношение, после Благовестие.

Програмите за помощ могат да се объркат по много начини. Предоставената помощ може да не доведе до изграждане на друго взаимоотношение освен това между даващ и получаващ. Понякога изглежда, че благата вест няма връзка с осигурената помощ и хората могат да я получат и без да се интересуват от благата вест. Дори хората, заети в самата програма, биват погълнати от това да помагат и не благовестват.

Тази формула трябва да бъде пренаписана. Благовестието трябва да бъде приоритет за църквата при нейния първи контакт с всеки един.

Когато църквата разпространява благовестието, трябва да включи и описание на новия живот в църквата. Спасението не е само лично решение, след което човек остава сам в един странен нов живот. Невярващите рядко ще откликнат на благата вест, без да са привлечени от общността на вярващите, които благовестват.

В служението на Исус и апостолите виждаме, че благовестието е добрата вест за Божието царство. То е посланието, че грешниците могат да получат прошка и да влязат във взаимоотношение с Бога. Те са избавени от властта на греха и са нови създания. Те влизат в семейството на вярващите, където техните духовни братя и сестри ги подкрепят и им помагат в техните нужди.

Споделянето на благата вест трябва да бъде най-важната мисия на църквата, върху която да се работи постоянно. Всички трябва да знаят, че предназначението на църквата е да се спасяват души. Тогава църквата ще привлича правилните хора – тези, които се интересуват от благата вест. Тези хора започват взаимоотношение с църквата и така служението на благовестието създава взаимоотношение.

След това църквата помага на хората, които имат връзка с нея. Може би не всички от тях са вярващи, но те участват във взаимоотношение и са привлечени от благовестителското служение на църквата.

Така че пренаписаната формула е Благовестие, после Взаимоотношение, после Помощ (не програма). Църквата не бива да бъде просто една организация, която предлага програми за помощ и подкрепа. Тя трябва да бъде група от хора, които помагат на хората, с които имат взаимоотношения. Ако се започне от програмите, хората ще идват заради тях, без да има взаимоотношение.

Задания по Урок 13

(1) Наблюдавайте методите за разпространяване на благовестието, които църквите във вашия район използват. Тези методи успяват ли да привлекат вниманието на хора извън църквата? Представят ли ясно благата вест? Опишете наблюденията си в 2-3 страници.

(2) Раздайте поне 100 благовестителски брошури. Опишете преживяването си с няколко изречения.

Урок 14

Как да служим на деца

Въведение

► Нека един от студентите прочете пред групата Матей 18:2-6, 10-14. Какви предупреждения виждаме в тези стихове? Как бихте описали значимостта, която Бог придава на децата?

Хората казват, че децата са важни, защото са следващото поколение, бъдещето на църквата и бъдещите водачи. Всичко това е вярно, но преди всичко децата са важни, защото са хора. Понякога възрастните забравят, че децата са човешки същества с вечни души и неизвестен потенциал.

Един пътешественик спрял в малко село. На улицата видял един старец и му казал: „Никога преди не бях чувал за това село.

Родили ли са се тук велики мъже?“ Старецът отговорил: „Не, родили са се само бебета.“

Божията заповед да служим на децата

Бог сключва завет с древните израелтяни. Той им обещава да ги благославя и да се грижи за тях и им дава заповеди, които да спазват.

Бог иска този завет да трае през всички поколения. Той им казва: „Тези думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш прилежно децата си“ (Второзаконие 6:6-7).

Отглеждането на поколение, което да следва Божията воля, е било важно за завета, защото много от Божиите благословения са били условни и са зависели от покорството на хората. Ако следващото поколение изберяло да не ходи във вярност и покорство пред Бога, те губели привилегиите, които им носи взаимоотношението с Него. Затова е било необходимо децата да бъдат обучени добре.

► Според вас какво са могли да направят израелтяните, за да са сигурни, че децата им ще решат да следват Бога?

Бог им дава някои насоки как да обучават децата си.

Да учите на тях децата си, като говорите за тях, когато седите в къщата си, когато ходите по пътя, когато лягате и когато ставате. Да ги написваш върху стълбовете на вратите на къщата си и на портите си (Второзаконие 11:19-20).

Какво иска да каже Бог? Трябвало е да учат децата си старателно, постоянно и последователно, а не от време на време. Трябвало е непрекъснато да си припомнят

Божия закон и да са заобиколени от думите на Писанията. Никога не е трябвало да забравят и пренебрегват Божиите заповеди.

Последователното обучение е значело да нямат украшения, забавления или поведение, което да е в противоречие с Божия закон.

Така че тези стихове подчертават, че родителите са отговорни да учат своите деца на Божиите ценности постоянно и последователно и да ги пазят от учения, които правят обратното.

► Тази заповед е дадена на родителите. Как трябва да я приложим към служението в църква?

Първо, ние знаем, че обучението на децата на първо място е отговорност на родителите. Църквата трябва да учи родителите как те да учат децата си. Не трябва да си мислим, че само църквата може да оказва духовна помощ на децата, защото родителите не могат да се справят с това.

Второ, църквата трябва да служи на децата в контекста на тяхното семейство, колкото се може повече. Помогнете на децата като помогнете на родителите им. Когато благовества, църквата трябва да се опитва да привлича целите семейства.

Понякога деца от невярващи семейства идват на църква и започват да следват Христос. В такива случаи църквата трябва да се опита да послужи на семейството. Ако родителите не откликнат, църквата трябва да бъде духовното семейство за тези деца и да им показва духовна грижа.

Оценяване на детското служение в църквата

► Как можем да преценим доколко успешно е служението спрямо децата в дадена църква?

Не служите на децата успешно, дори ако...

- Учителите ви са много способни.
- Броят на децата и на учителите расте.
- Децата научават библийска информация.
- Учителите преподават висококачествен материал.
- На децата служението им харесва.

Успешното детско служение трябва да притежава тези характеристики. В противен случай ще има проблеми, но е възможно дори когато някои или всички тези характеристики са налице, служението да буксува.

Служите на децата успешно, ако...

- Децата се обърнат към Христос и са уверени, че са спасени.
- Децата постепенно съзряват духовно.

- Пораствайки, децата следват християнските принципи.

Вашето служение се е провалило с дете, което...

- Не следва Христос.
- Избира светските ролеви модели.
- Участва в нечисти видове забавления и връзки, когато порасне.
- Отхвърля Божията воля за живота си и следва личните си амбиции.

Делото на ученичеството е изграждане на живот, който е в съответствие с Божията истина; превръщането на личността в зрял последовател на Христос. В момента на своето обръщане човек не интегрира автоматично Божията истина в своите мисловни модели, отношение, убеждения и начин на живот. Интегрирането на истината изисква време. Това е истинската задача на ученичеството.

Кое е най-необходимото при служението към децата

► Според вас какво е първото нещо, от което се нуждаете, за да служите на децата?

Детското служение бързо формира група, която включва деца и възрастни. В тази група има естествени лидери, които влияят на останалите, дори и да не заемат никаква официална позиция. Такива лидери има и сред възрастните, и сред децата.

Първото нещо необходимо за служението е християнска среда с позитивна духовна атмосфера. Там можете да възпитавате християни, които са психически, физически, духовно и социално незрели.

Това означава, че възрастните трябва да са хора, които са добър пример в духовно отношение. Хора, които не са посветени вярващи, не могат да участват в детско служение. Не можете да включите деца, които ще настройват останалите да отхвърлят посланието ви.

Вие вече сте се провалили в служението към децата, ако...

- Възрастните, които помагат в служението, са там заради специални умения или някаква друга причина, но не са добър пример в духовно отношение.
- Деца, които не се интересуват от духовните неща, доминират в разговорите и общуването в групата.
- Всички духовни дейности се ръководят само от възрастните, без особено участие на децата.
- Само няколко деца искат да участват и показват духовен интерес, но те не са приети от по-голямата част от групата.

Наблюдавайте групата деца и си задайте тези въпроси. Ако ново момче дойде в служението, кои деца в групата ще последва? Ако дойде ново момиче, кого ще последва? Как ще бъдат повлияни – добре или зле?

Първото нещо, което е необходимо за служението, е позитивна християнска среда. Това е първата предпоставка за започване на детско служение. Ако служението е изгубило това, трябва да намери начин да започне отначало. В противен случай няма да постигне правилната цел.

Принципът на споделяне на живота

Познаването на Бога става чрез взаимоотношения.

Когато Бог говори на Яков, Той не казва „Аз съм Богът на вселената“ или „Аз съм Създателят на всичко“, макар и двете твърдения да са верни. Той казва: „Аз съм Господ, Бог на баща ти Авраам и Бог на Исаак“ (Битие 28:13). Бог се разкрива чрез хора.

Авраам повярва и други повярваха в Бог чрез Него. Слугата му Елиезер се помоли на Бога на своя господар (Битие 24:12).

Трябва да има хора, които ще познаят Бог в по-голяма степен, поради това, че Той е ваш Бог.

Понякога си мислим, че ученичеството е просто да кажем на хората какво трябва да знаят и какво трябва да правят. Това не е вярно. Първо, трябва да им покажете живот, който да искат да следват. Ако искат да живеят както вие живеете, ще слушат и вашите указания как да го правят.

Ученичеството е споделяне на живот. Учителят предава на ученика своята мотивация и основни ценности.

Принципът на споделянето на живота гласи, че ученичество имаме тогава, когато ученикът възприеме начина на живот, мотивите и основните ценности на своя учител.

Юдейските равини от първи век са разбирали това. Когато някой млад човек е искал да стане ученик на даден учител, той е молел да бъде приет. След това е споделял живота на учителя. Прекарвал е по-голямата част от времето с него като е усвоявал не само поучението му, но и отношението му към живота.

Исус не спазва тогавашния обичай като сам избира кои да бъдат Негови ученици, без те да са Го питали, но спазва принципа на споделяне на живота с тях.

След смъртта и възкресението на Исус някои от учениците Му са арестувани и изправени пред същия съд, който е осъдил самия Него. Синедрионът вероятно е смятал, че краят на Исус означава и край на проблемите им. Мислели са, че с няколко заплахи са щели да сплашат последователите на Исус и да ги накарат да си мълчат. При разпита

на учениците е било видно, че те не са били образовани мъже, със сигурност не колкото членовете на съда, но в Писанията се казва, че се е познавало, че са били с Исус (Деяния 4:13). Животът на Исус е бил отпечатан върху тях.

По какво си е личало, че учениците са били с Исус? По маниерите или начина на говорене? Може би, но не само. Те са имали смелост, основана на осъзнаването за божествен призив. Били са непрекословно посветени на истината. Уважавали са властите, но без да правят компромиси и да лицемерничат. Със сигурност тези корумпирани властници и религиозни лицемери са били потресени в сърцата си, защото са разбрали, че проблемите им тепърва започват. Влиянието на Исус бива умножено и увековечено чрез ученичеството.

Доктор Пол Бранд наблюдавал своите студенти докато преглеждали и диагностицирали пациенти в една болница в Индия. Докато наблюдавал внимателното отношение на един от студентите към пациент, докторът се впечатлил от изражението на студента. То било същото като изражението на доктор Пилчър, хирургът, който бил обучавал доктор Бранд в Англия. Доктор Бранд обяснил, че се е изненадал много, защото д-р Пилчър никога не бил ходил в Индия и нямало как студентите да го имитират така добре. Накрая един от студентите казал: „Не познаваме този д-р Пилчър, но изражението на този студент беше вашето изражение, доктор Бранд.“⁹

Това, което преподавате, когато не се опитвате да преподавате, ще има най-голям ефект. Вие преподавате най-много, когато не се опитвате да преподавате нищо. Както е казал някой: „Преподавате малко с думите си, повече с делата си, най-много с това, което сте.“

Не подценявайте силата на примера. Вие преподавате през цялото време, най-вече чрез начина ви на живот.

Показвате на учениците си как да реагират на проблемите чрез начина, по който вие реагирате.

Добротата, любезността и търпението са важни при работата с деца. Някои хора умеят да проявяват тези качества в по-голяма степен, когато работят с деца, отколкото други.

Показвате на човека до себе си, че го цените, когато му давате пълното си внимание. Не говорете с него прибързано. Наблюдавайте езика на тялото си – дали се извъръщате, заемате се със следващата си задача, работите върху нещо, докато той говори или прехвърляте вниманието си към някой друг.

Упражнявайте се да бъдете добър слушател. Признаците на доброто умение да слушате са зрителен контакт, концентрирано изражение, пренебрегване на разсейващите фактори и реакция на чувството за хумор или емоциите на говорещия.

⁹ Paul Brand and Philip Yancey, *In His Image*. (Grand Rapids: Zondervan, 1984), 18-19

Ако наистина бързате и не можете да изслушате човека, обяснете му. Той няма да се засегне, ако обикновено му отделяте нужното внимание. Ако като цяло се чувствате твърде заети, за да му отделите време и мислите, че трябва да свършите нещо друго, спрете и помислете каква е истинската ви задача.

► Кои деца са част от живота ви? По какъв начин можете да им покажете, че те са важни за вас? Имате ли навици, които трябва да промените?

По-важно е да сме на разположение на Бог отколкото какви умения имаме. За Бог е по-важно да се отзоваваме, отколкото какво можем. Той ще ни даде уменията, които ни трябва, за да изпълним Неговия призив.

Младите хора са неукрепнали в много отношения. Един ден могат да бъдат духовни, щедри и зрели, а на другия ден да се държат непокорно, себично и детински. Причината не е лицемерие. Те все още се развиват и им липсва последователност.

“Когато човек изгуби
състраданието си към
младите, той вече не е
полезен на тази земя.”
- Джордж Макдоналд

Младите хора са нестабилни, но вашите очаквания трябва да останат стабилни. Ако в лошите им дни им казвате, че нищо не струват, понижавате очакванията им за самите тях. Те все още не знаят какви ще станат и вашата оценка ще повлияе на тяхното развитие.

Говорете им често за специалния план, който Бог има за техния живот. Насърчавайте ги, че Бог им е дал специални умения. Говорете им за удовлетворението от следването на Божията воля.

Един млад човек с лидерски потенциал може да има много идеи, но да не съумява да отсява добрите. Способността за разграничаване на добрите и лошите идеи е един от аспектите на зрелостта. Помогнете му да придобива мъдрост, без да го спирате да генерира идеи.

Преди всичко, не забравяйте, че Бог има план за всеки човек и работи за изпълнението му. Молете се за разпознаване, за да можете да си партнирате с Божия план за развитие на този ученик. Молете се за чудеса на благодат и водителство в неговия живот, които ще го водят в правилната посока.

Усъвършенстване на методите на преподаване

► Кои са някои от характеристиките на добрия преподавателски подход? Когато гледате някой да преподава, по какво си личи, че той или тя е добър учител?

Учителят контролира стила на преподаване. Има няколко аспекта, които учителят внимателно трябва да планира.

(1) Скорост на преподаване

Хората приличат на съдове с тесни гърла. Ако наливате твърде бързо, част от течността ще се разлее. Ако преподавате информацията твърде бързо, те няма да я усвоят. Когато човек приема нова информация, трябва да я свърже с това, което вече знае и да помисли как да я приложи в живота си. Ето защо хората имат предел колко бързо могат да учат нови неща.

По-добре е да преподадете едно нещо така, че да се запечати в умовете на учениците ви, отколкото да ги засипете с много информация, която ще забравят. За тях ще е полезно да научат едно важно нещо и как да го приложат, отколкото да получат много информация, която не е от значение за тях.

(2) Групови дискусии

Повечето хора имат нужда да обсъждат нещата, които научават; да задават въпроси и да формулират съответната идея със собствени думи. Ако стилът ви на преподаване не позволява активност от страна на слушателите, ще изгубите част от интереса им.

Можете да въведете дадена тема с въпроси като: „Защо е важно да...?“ или „Кое е най-важното нещо, което знаете за...?“ Не отделяйте много време за встъпителната дискусия, но я използвайте, за да събудите интереса им.

След като представите информацията, можете да им зададете въпрос, който да ги накара да формулират идеята със собствени думи. Например: „Каква грешка допусна героят в тази история...? Или „Защо за нас е важно да...?“ Задавайте въпроси, които изискват обяснение, а не отговор „да“ или „не“. Въпросите трябва да са достатъчно лесни, за могат децата да отговорят добре. Ако постоянно дават грешни отговори, ще се обезкуражат.

- Не притискайте учениците да споделят лични неща. Вместо това се старайте да създадете атмосфера, в която те се чувстват свободни да споделят.
- Не допускайте едни и същи деца да говорят през цялото време. Можете да попитате някой по-тих ученик: „Какво мислиш, Митко?“ Трябва да насърчавате всички да участват: „Останалите какво мислите?“
- Не позволявайте да се получават дискусии, които не включват цялата група.
- Не позволявайте учениците да се прекъсват един друг.
- Опитайте се да отговорите положително на всеки коментар, преди да го критикувате. Ако има нужда от корекция, направете я като разширите коментара.

(3) Актуалност на преподавания материал

Винаги си задавайте въпроса: „Защо е важен този материал?“ Ако не можете да отговорите, учениците ви също няма да могат. Какво значение има този материал за тях? Има ли някакво специфично приложение в живота им? Ако не се сещате за такова, и те няма да се сетят.

Ако смятат, че темата ги засяга, ще слушат по-внимателно. За да контролирате часа, е по-важно да го направите интересен, отколкото да се стремите да поддържате дисциплината.

(4) Значимост

Покажете резултатите от истината, която преподавате. Какво се случва, когато хората я знаят и я прилагат? Какво се случва, когато я отхвърлят?

Вдъхновявайте ги с важни теми и не губете време с маловажни въпроси. Разказвайте им историите на други, които са живели според истината, която споделяте. Учениците няма да запомнят точките в плана ви, но ще запомнят историите.

Дайте им герои. Те търсят хора, на които да се възхищават и да подражават. Разказвайте им за героите на вярата – не само тези, които са виждали велики чудеса, но и тези, които са постигнали големи неща чрез Божията сила. Помогнете им да разберат, че мисията на църквата да разпространява благовестието и да прави ученици е най-голямото предизвикателство, но и носи най-голяма радост.

(5) Илюстрации

При всяка възможност придружавайте историите си с цветни илюстрации. Когато преподавате, записвайте най-важните думи и твърдения на дъската. Когато виждаме и слушаме, запомняме по-добре.

(6) Действие

Хората се научават чрез практика. Децата могат да научат нещо като правят нещо или проиграт някаква история. Учителят може да ги води да изиграят библийската история, която им разказва. Това отнема време и може да не изигравате цялата история, но всеки път търсете начин да включите в учебния процес някакво действие.

► Някои студенти могат да разкажат за уроци или проповеди, които са изнесли наскоро и да опишат как са могли по-добре да използват тези аспекти от стила на преподаване. Други могат да разкажат как вече прилагат тези аспекти.

Метод за преподаване на благовестието на деца: Книга без думи

Всяка страница от книгата без думи е в различен цвят и представлява част от благовестието.

Следва резюме на посланието на всяка страница. Когато използвате Книгата без думи, трябва да добавите повече обяснения и да позволите на детето на участва и да задава въпроси.¹⁰

Забележка: някои хора започват със златната страница, след това черната и подреждат останалите в посочения тук ред.

Черно: Черният цвят ни напомня за греха, за лошите неща, които сме правили. Библията казва, че всички сме съгрешили. Поради греха имаме проблеми с Бога (В този момент трябва да поискате от детето да признае, че е грешник).

Червено: Добрата новина е, че Исус, Божият Син, умря, за да можем да получим прошка. Червеният цвят символизира кръвта на Исус. Исус умря, но възкръсна и приготвя рая за нас.

Бяло: Когато Бог ни прости, Той очиства сърцата ни и отмахва всичките ни грехове. Можеш да се помолиш и да поискаш Бог да ти прости. Той е готов да ти прости, ако се разкайваш за греховете си.

Златно: Златният цвят символизира рая, мястото, което приготвя за нас. Когато земният ни живот ни свърши, ще живеем заедно с Бог в рая, където няма да има скръб, болка или зло.

Зелено: След като си получил прошка, ти вече си Божие дете. Ще израстваш във взаимоотношението си с Него. Зеленият цвят символизира растежа. Ще научиш повече за Бог и за това как Той иска да живееш. Трябва да си четеш Библията, да се молиш всеки ден и да се учиш от другите, които знаят как да живеят в близост с Бога.

¹⁰ За повече информация какво да говорите, когато използвате Wordless Book (Книгата без думи), посетете тези уебсайтове:

<http://berean.org/bibleteacher/wb.html>

<http://www.abcjesuslovesme.com/ideas1/bible/bible-themes/1150-wordless-book>.

For information about how to make a Wordless Book or similar things, see this link:

<http://www.teenmissions.org/resources/wordless-book-bracelet/>.

Задания по Урок 14

(1) Прегледайте отново точката „Принципът на споделяне на живота.“ Помислете как общувате с децата не само, когато преподавате, но като цяло. Какво трябва да промените? Поговорете с някой, който ви познава добре. Покажете му материала и му кажете как се оценявате. Помолете човека за честното му мнение. Трябва да кажете на водача на курса, че сте изпълнили тази задача, като не е задължително да споделяте подробности за самата оценка.

(2) Подгответе урок или проповед за деца. Работете внимателно и включете всичките шест аспекта на стила на преподаване. Бъдете готови да обясните как сте я разработили.

(3) Постарайте се да купите или да направите книга без думи. Споделете благовестието чрез нея с поне трима души. Опишете преживяването си с всеки един човек с по един параграф.

Урок 15

Предназначението на църквата

Въведение

Иван обича да разказва за първите години на своята църква. „Започнахме да се събираме в един парк и канехме всеки срещнат. Когато стана студено, преместихме събиранията в един стар бус. Нямаше тоалетни. По-късно се събирахме в един гимнастически салон, след това наехме помещение в една стара църковна сграда.“

Църквата на Иван е растяла през тази години. Хората, които са я посещавали, не са били привлечени от сградата, а от хората.

В този урок, когато говорим за това как да изградим църква, няма да говорим за сградата. Много известни църкви са започнали при трудни обстоятелства.

Някои църкви се оплакват, че не могат да привлекат хора, защото нямат достатъчно добра сграда. Истината е, че им липсва нещо по-важно от една сграда.

Защо каним хората да дойдат на църква

Навсякъде вярващите канят хора да посетят църквите им като се надяват, че ще им хареса и ще продължат да идват. Надяват се, че посетителите ще откликнат на благовестието.

► Когато каните някого на църква, какво означава тази покана? Какво предлагате?

Не искаме от хората да участват в религиозни упражнения, сякаш ще посрещнат някаква нужда или задължение. Не вярваме, че е полезно да се практикуват религиозни ритуали, без да има вяра.

Не очакваме от тях да разбират поклонението към Бога, преди да се повярвали в Него.

Надяваме се, че ще им допадне дружелюбното отношение на хората и ще поискат отново да бъдат в тази среда.

Надяваме се, че ще откликнат на благовестието.

Някои църкви се опитват да направят програмата си привлекателна за хора, които нямат никакви духовни търсения. Надяват се, че ако програмата им хареса, ще продължат да идват. Проблемът тук е, че забавлението привлича хора с погрешни интереси. Събранието става разнородна група, в която много хора не искат да се покланят на Бога, а просто търсят развлечение. Хвалителите и музикантите се превръщат в изпълнители. Накрая, се появяват водачи на хваление, които не се интересуват от хвалението и то се изкривява.

► Помислете пак върху този въпрос. Когато каните някого на църква, какво му предлагате? Какво би трябвало да му предложите?

Помислете каква голяма промяна настъпва у човека, след като той се обърне към Христос. Той оставя предишната си религия, което може да означава и раздяла със семейството и приятелите му. Покаява се за греховете си, което може да означава, че ще престане да прави много от нещата, които е харесвал. Той предава контрола върху живота си на Бога.

Заради тази голяма промяна, обикновено човек не решава да се обърне, без да помисли за общността, която оставя и за тази, в която влиза. Когато сме привлечени от личното свидетелство на някой вярващ, искаме да видим общността от вярващи, от която той е част и как те живеят тази вяра на практика. Представяме си, че посланието, което чуваме, вече е създадо общност от вярващи, към която ще се присъединим. Все едно питаме: „Къде са хората, които вярват в това послание и живеят според него? Как ли ще се чувствам като част от тази група?“

Исус проповядваше благовестието на Царството и често говореше за небесното царство. Той каза на хората, че Божието царство е наближило до тях (Лука 10:9). Хората, които влизаха в Божието царство, приемаха Бог за свой Господар, живеяха според законите на това царство и споделяха живота си. Верността им към Бога ги правеше общност на вяра.

Понеже хората имат нужда да видят общността на вяра, създадена от благовестието, неговото разпространение не може да се ограничи само до процеса, при който един човек убеждава друг. Това означава, че местната църква е необходима. Тя трябва да бъде една привлекателна общност на вяра.

► Какво ще иска да види един човек, преди да стане част от една общност на вяра?

“Исус беше изградил в Своите ученици структурата на църквата, която щеше да се изправи срещу силите на смъртта и на ада и да надделее. Тя започна като малко синапено зърно, то щеше да порасне в ръст и сила...”

- Robert Coleman,
The Master's Plan

Бог е проектирал църквата и ѝ е възложил мисия. Всяка местна църква трябва да се стреми да се доближава максимално до Божия стандарт. Не трябва да променяме църквата, за да привлечем хора. Не трябва да я представяме като нещо, което тя не е.

Ако една църква изпълнява целта, която Бог е определил за нея, тя ще привлече правилните хора и ще гради общност от посветени хора.

Какво прави местната църква привлекателна

(1) Членовете ѝ показват, че връзката им с Бога е истинска и удовлетворяваща. Невярващите нямат връзка с Бога. Когато видят как изглежда животът с Бога, ще усетят нужда. Членовете на църквата показват удовлетворението

си като свидетелстват за радостта от познаването на Бога и живеят посветен живот. Ако някой член на църквата продължава да живее в грях, това говори, че той не е намерил удовлетворение в Бога.

(2) Църквата представя доктрините не само като истина, но и като описание на условията за взаимоотношение с Бога. Не учим хората на доктрини, само защото са истина. Ние трябва да познаваме доктрините, защото искаме да живеем с Бога. В нашето взаимоотношение с Него има обещания за посвещение, така както и в брака. Доктрината обяснява как да живеем в това взаимоотношение.

(3) Църквата демонстрира радостта, която идва от поклонението пред Бога. Радостта от поклонението е различна от тази при забавлението. Тези, които не се покланят на истинския Бог, не усещат радостта от поклонението. Ние сме създадени за поклонение, затова и когато невярващите видят как църквата се покланя с радост, ще усетят нуждата в себе си.

(4) Членовете на църквата показват целта на живота от перспективата на вечността. Последователите на Христос не се колебаят дали животът им е от значение. Те имат утеха и кураж в житейските трудности. Невярващите са тези, които се мъчат да открият цел в живота, която да им донесе удовлетворение и не знаят как да посрещнат смъртта и вечността.

(5) Църквата показва, че отдава приоритет на взаимоотношенията, а не на егоистичните цели. Църквата не разпространява благовестието и не се грижи за хората в събранието, с цел да расте като организация. Хората в света пренебрегват взаимоотношенията или ги използват за егоистични цели.

(6) Посланието на църквата посреща дълбоки духовни нужди. Неспасеният човек има духовен глад, който нищо в света не може да засити. Проповядването, поучението и съветването в църквата трябва да посреща истинските нужди на хората.

(7) Църквата е семейство от вярващи, което обича своите членове и се грижи за тях. Други видове групи могат да помагат на своите членове с различни неща, но само последователите на Христос могат да имат истинско християнско общение.

► По какви начини църквата може да показва тези характеристики? Какво трябва да започне да прави една църква, за да показва по-добре правилните приоритети?

Подготовка на църквата за проповядване на благовестието

Църквата трябва да се постарее нейните програми и организация да спомагат за изпълнението на мисията ѝ по разпространяване на благовестието и развитие на ученичество. Всичко, което църквата прави, трябва да се ръководи от този приоритет.

Посрещане на посетителите

Църквата трябва да е подготвена да посреща посетители и да им помага да се чувстват удобно. Някои хора не познават църковните порядки и не знаят какво да очакват, когато са в църква, нито какво се очаква от тях. През първите няколко минути след като пристигнат или ще се радват, че са дошли или ще съжалят. В църквата трябва да има хора, подготвени да посрещат посетителите.

Църквата не трябва да отхвърля хората, защото са бедни. Облеклото, което се очаква от хората в църквата, не трябва да кара бедните да се чувстват изключени.

Църквата трябва да е подготвена да служи на децата, които идват без родителите си. Трябва да има специално обучени хора, които да работят с децата, които идват в църквата.

Трябва да поканите посетителя на събиране в малка група или домашна група, където може да учи и да задава въпроси.

Извън стените на църквата

На първо място, църквата има отговорност да се грижи за посветените членове на събранието. В същото време тя трябва да се протяга навън към хората в квартала и да провежда дейности, чрез които да им показва какво върши и да им даде възможност да чуят благата вест. Тези дейности ще бъдат както спонтанни, така и организирани. Според своите умения членовете на църквата трябва да бъдат обучавани за този вид дейности.

Църквата трябва да намира начини да откликва на нуждите на хората в квартала. За нея изявяването на Божията любов и демонстрирането на библейските принципи винаги трябва да са приоритет.

Служение в малки групи

Когато човек се спаси, той не само трябва да бъде поканен на служба, но веднага да бъде включен в система за ученичество. Може да започне с лични разговори с пастора или с посещение на ежеседмичните събирания на някоя малка група.

В една здрава църква обикновено има малки групи, които са центрове на духовен живот. Това може да са домашни църкви, поучения в неделното училище или други видове групи. Духовната отговорност и промяната в живота обикновено се случват в малки групи. Водачите на църквата трябва да се стремят да развиват малки групи, които постигат тези цели. Ако съществуващите църковни структури не насърчават духовния живот, има нужда от промяна.

Ясни изисквания за членство

Хората, които искат да станат част от църквата, трябва да знаят какво означава това. Някои църкви твърдят, че нямат членска структура, но всяка църква разпознава своите

членове по някакъв начин. Всеки трябва да знае кои са хората, които съставляват църквата.

Всеки трябва да знае какви са изискванията за членство. Те, заедно с процеса по присъединяване към църквата, трябва да са налични на хартиен носител.

Всеки новоповярвал, който се присъедини към църквата, трябва да може веднага да е полезен. Това не означава да получи някаква лидерска позиция или отговорности. Важното е да знае, че е част от църквата.

Бързо приобщаване на новоповярвалите

Ученичеството започва при обръщането. Всеки новоповярвал има няколко неотложни нужди. За да продължи току-що започналото си взаимоотношение с Бога, той трябва да се научи как да се моли и да чете Библията. Трябват му и нови приятели, защото ще изгуби голяма част от старите. Необходими са му напътствия по много житейски въпроси.

Църквата трябва да включи новоповярвалия в процес на ученичество веднага. *Веднага* не означава следващата неделя, а в момента когато изрече молитвата за покаяние. Някой трябва да поеме отговорност да контактува с него всекидневно, поне през първата седмица. Той трябва да се среща с вярващи от местната църква и да има възможност да обсъжда промените, които му се случват, и да задава въпроси.

Трябва да поканите новоповярвалия в малка група, където може да задава въпроси и да бъде окуражаван. По възможност трябва да се запознае с някои от членовете на групата преди да започне да я посещава. Те могат да му се обадят по телефона, за да се запознаят с него и да го приветстват в групата. По този начин той ще започне да се чувства част от общността.

Новоповярвалият трябва да се присъедини към групата при следващото ѝ събиране. Уроците трябва да се въртят, така че всеки път да има възможност да се присъединява нов човек. Така новите хора веднага стават част от група за подкрепа. Всеки завършва курса, когато мине всички уроци.

Грижа за нужди

Църквата трябва да се грижи за финансовите нужди на хората в събранието. Посрещането на повечето нужди трябва да става чрез взаимопомощ между членовете без намесата на църковното ръководство. Ако повечето членове не се чувстват отговорни да помагат на другите, църквата все още е незряла.

Дяконите в църквата трябва да следят за нуждите. В книгата Деяния първите дякони бяха назначени точно с тази цел.

Грижата за нуждите е необходима за мисията на благовестието. Хората трябва да могат да видят, че църквата е семейство на вяра, чийто членове се грижат един за друг.

Задания по Урок 15

Представете си църква, която прави всичко, описано в този урок. Напишете разказ за измислен човек, който посещава църквата, покаява се и става посветен неин член. Опишете как се случва всичко.

Урок 16

Истински ученици

Да следваш Исус

► Какво означава да бъдеш ученик на Исус?

Някои хора мислят, че християнин е всеки добър човек. Според други да си християнин означава да вярваш в определени неща. За много от тези хора вярванията не играят особена роля в живота им.

Други са по-близо до истината и знаят, че трябва да има момент на обръщане към Христос, когато човек става християнин. Те вярват, че това се случва в момента, когато човек повярва, че му е простено. Мнозина смятат, че този, който се е покаял истински, има гарантирано място в рая, независимо какво прави.

Истина е, че обръщането трябва да бъде искрено; че прошката се получава по благодат чрез вяра; че християнинът живее в покорство към Бога. Да бъдеш ученик на Исус обаче не включва само това.

Виждаме какво се случва, когато един миг на вяра става единственият критерий за това да бъдеш християнин – резултатът е антиномианизмът, който учи, че Божиите заповеди не са задължителни за християните. Истинската благодат бива подменена с измислена такава, която претендира, че оправдава греха.

В църквите, които рекламират измислената благодат, има хора, които живеят в открит грях. Техните пастори и водачи може да не живеят по този начин, но е възможно да се поддават на греховни навици. Те проповядват, че не е нужно християните да живеят в пълно покорство към Бога, защото са спасени по благодат. Тези църкви са изоставили поръчението на Исус към църквата да привежда хората в покорство на Христовите заповеди. Специалната задача на църквата е да превръща невярващите в святи поклонници на Бога и това е единствената причина за нейното съществуване.

В църквите, които проповядват покорство към Бога, има хора, които грешат в друг аспект. Те съобразяват живота си с изискванията, които смятат за правилни, но им липсва христов подобен дух. Държат се грубо, не прощават, не умеят да се извинят смиренно, бързо съдят другите, мнителни са и смятат, че винаги са прави. Имат отговор за всичко, без да проявяват уважение към онези, които не споделят мнението им. Не се интересуват от изгубените, а само от отстояването на мнението си. Доволни са от себе си и нямат намерение да се променят.

Дали тези хора наистина познават Исус и искат да приличат на Него?

Да бъдеш християнин означава да бъдеш ученик на Исус.

Какво означава да бъдеш ученик? Означава ли да се покоряваш на Христос? Да, това е минимумът. Във Великото поръчение, което Исус дава на апостолите, Той им заръчва да учат учениците да пазят всичките Му заповеди (Матей 28:19-20). Да бъдеш ученик на Исус не се изчерпва със спазването на Неговите заповеди.

Учениците на юдейските учители са живели заедно с тях и са възприемали не само техните поучения, но и начина им на живот, тяхното отношение и приоритети.

Това има предвид Исус, когато казва на учениците „Елате след Мен“¹¹. Днес Той продължава да призовава ученици чрез благовестието.

Как се става ученик?

Първо, трябва да вярваме в Него – в противен случай нямаме причина да Го следваме.

Трябва да променим посоката си. Никой не следва Исус от самото си раждане – започваме да вървим по свой собствен път. Трябва да изберем да следваме пътя на Исус вместо нашия. Това означава, че разбираме, че нещо в нашия път не е наред. Следването на Исус започва с покаяние – не можем да Го следваме, ако не се покаем за греховете си. Ако не се разкайваме достатъчно, за да оставим греховете си, все още вървим по нашия път.

Преживяваме Неговата прошка и влизаме във взаимоотношение с Него. Започваме да Го опознаваме и да искаме да бъдем като Него.

“Исус Христос настоява да измести от центъра на нашия свят всеки идол, който преди е царувал там и сам да седне на трона. Това е радикалната промяна в лоялността ни, която съставлява нашето обръщане или поне неговото начало. След като Христос веднъж е заел мястото, което Му се полага по право, всичко останало започва да се размества.”

- Lausanne Committee for
World Evangelization,
The Willowbank Report

► Нека един от студентите прочете пред групата Матей 16:21-25.

В този разговор с учениците си Исус описва предстоящата Си смърт. Петър е шокиран от Неговите думи, защото не смята, че страданието и смъртта подходат на Исус. Той започва да спори с Исус и да Го убеждава да не мисли за смърт.

Исус го смъмря като му казва, че не разбира Божиите неща. Исус заявява, че който иска да бъде Негов ученик, трябва да се отрече от себе си, да вдигне кръста си и да Го следва. Това означава да умрем за себе си. Упрекът е насочен срещу естествената човешка склонност към себепреославяване, себеподдигане и самозащита – все неща, които са в разрез с истинското ученичество.

► Защо човешкото естество се противи на ученичеството?

¹¹ Матей 4:19, Матей 9:9, Матей 16:24, Матей 19:21, Йоан 1:43

За учениците страданието и смъртта не бяха привлекателни. Те не разбираха напълно какво означаваше да следват Исус. Прощката не ви струва нищо, но следването на Исус ще ви струва всичко. Когато Го следваме, постоянно изпитваме сърцата си, смиряваме се и се променяме.

► Обяснете твърдението: „Следването на Христос ще ви струва всичко.“

Вдигането на кръста е вид смърт в името на вечния живот с Бога. Това е умиране за себе си и за нашия суверенитет. Не става дума само за външно покорство, а за отношение на сърцето. Исус посочва смирението като изискване за влизане в Неговото царство.

Подобно на първите ученици много хора днес не разбират какво означава да бъдат ученици. Църквите предлагат благодат на онези, които не са се покаяли. Така хората тръгват по грешен път и не са готови за това, което предстои. Това няма нищо общо с истинския християнски живот.

Дитрих Бонхофер е германски пастор, екзекутиран по времето на Адолф Хитлер. Той пише следните думи в книгата си *„Цената на ученичеството.“*

Скъпоценната благодат е съкровището, скрито в нивата; заради него човек с радост ще продаде всичко, което има. Това е скъпоценният бисер, заради който търговецът ще продаде всичките си стоки. Това е царското управление на Христос, заради Когото човек ще извади окото, което го съблазнява; това е призивът на Исус Христос, при който ученикът оставя мрежите и тръгва след Него...такава благодат е скъпа, защото ни призовава да Го следваме.

Да следваме Исус означава да ставаме като Него; да умрем за себе си, защото Той се предаде изцяло; не просто да спрем да правим определени погрешни неща, а да ги оставим, защото Исус би постъпил така. Стремим се да подражаваме на Исус в Неговата чистота, състрадание, доброта и прошка.

Ние не просто вършим правилните неща, въпреки че сърцата ни се противят. Ние искаме сърцата ни да бъдат като Неговото сърце. Той не мразеше никого. Много хора се опълчиха срещу Него, но Той не беше ничий враг. Дори на кръста Той прости.

Истинските Христови последователи не са злобни. Те правят добро на тези, които се отнасят зле с тях; благославят и не кълнат; прощават щедро; отказват се от собственото си право и служат на останалите.

Това е живот на непрекъснато себеотдаване. Този, който се опитва да спаси живота си, ще го загуби, а който изгуби живота си, ще го спаси (Марк 8:35).

► Как да извикаме хората към спасение по такъв начин, че да ги подготвим за ученичеството?

Духовно изграждане

Има процес на духовно изграждане¹², чрез който вярващият достига духовна зрялост.

Вярващите трябва да израстват през целия си живот, но има едно определено ниво на зрялост, което може да бъде наречено духовна зрялост. Апостол Павел казва, че вярващите могат да достигнат ниво, при което вече не са деца (Ефесяни 4:14).

Ученето е част от процеса на духовно изграждане. Затова апостол Павел казва, че незрелите вярващи не са готови за твърда храна (1Коринтяни 3:1-2. Виж също Евреи 5:12-14). Той казва, че зрелите вярващи са утвърдени в доктрините. Понеже ученето е част от духовното изграждане, преподаването е част от ученичеството.

Духовното изграждане не се случва само чрез учене.

Според апостола духовната зрялост е достигане в единство на вярата и на познаване на Божия Син, и в уподобяването на Христос (Ефесяни 4:13). Тази зрялост е повече от знание и не се постига само чрез него.

► Нека един от студентите прочете пред групата 2Петрово 1:2-11.

Този пасаж говори за духовното развитие. Забележете кои са основните моменти в пасажа.

Стих 3: Бог ни е осигурил всичко необходимо за благочестието и ни е призовал към християнска добродетелност.

Стих 4: Бог ни е подарил обещанието за трансформиращата благодат, която ни избавя от греха и ни прави участници в божественото естество.

Стихове 5-7: Не трябва да оставаме само със спасителната вяра, но да развиваме християнските качества.

Стих 8: Тези качества ще родят духовен плод.

Стих 9: Онези, които не развиват тези качества са забравили, че са били очистени от греховете и не знаят накъде вървят.

Стихове 10-11: Не се успокоявайте, че сте спасени, без да работите за развитие на християнските ви качества. Чрез тях ще се утвърдите в това спасение и ще влезете победоносно във вечното царство на Бога.

Втора глава на второто послание от апостол Петър говори за хората, които са отхвърлили духовното развитие. Те търсят само да се наричат християни и като отказват да напредват духовно, оправдават греха. Тези хора развиват лъжливи доктрини, за да оправдаят поведението си. Тези доктрини отново вкарват

¹² “Духовното изграждане е благодатният процес на уподобяване с образа на Исус Христос в името на другите.” Дефиницията е адаптирана от M. Robert Mulholland Jr., *Invitation to a Journey* (Downers Grove: InterVarsity Press), 12.

новоповярвалите под властта на греха и те изпадат в по-лошо състояние от това, в което са били, преди да познаят спасителната Божия благодат (2Петрово 2:18-22).

Посланието завършва с предупреждение. Не трябва да се връщаме в греха, подведени от лъжливи доктрини, а трябва да се стремим да растем в благодатта (2Петрово 3:17-18).

Във Великото поръчение Исус казва, че делото на ученичеството е да привеждаме хората в покорство към Него. Трябва да се покоряваме на истините, които научаваме, в противен случай няма да напредваме. Знанието е предназначено да ни показва как да угодим на Бога и да направлява развитието на нашия характер. Ако продължаваме да учим, но не се покоряваме, не сме ученици. В църквите има много хора, които разполагат с обширни религиозни познания, но не демонстрират живот на зрели вярващи.

► Нека един от студентите прочете пред групата Филипяни 1:9-11.

Вярващите от църквата във Филипи са били чудесни и Павловото послание към тях е изпълнено с радост.

В тези стихове Павел обяснява на филипяните какво представлява духовният растеж. Това обяснение е важно, защото свързва знанието, разпознаването, любовта и поведението.

Павел се моли любовта на филипяните да се умножава и да се проявява чрез разпознаване на това, което е правилно, за да могат те да избират най-доброто отношение и поведение. Такъв живот ще бъде безупречен, когато Исус се завърне и ще принася духовни плодове за прослава на Бога.

► Въз основа на това, което научихме, какво означава да бъдеш ученик на Исус?

Ученик на Исус е този вярващ, който живее в покорство на истината, която е научил, искрено желае да разбира Божията воля все по-добре и разчита на Божията сила, за да развива християнски характер и поведение.

► Сега след като разбирате какво представлява духовното изграждане, как бихте описали човека, който прави ученици?

Той учи на библейските истини, служи за пример за покорство към Исус и насърчава другите да учат, да се покоряват и да позволяват на Бог да работи в тях.

Силата на благодатта

В предишната част на урока разгледахме 2Петрово 1:2-11. В този пасаж научаваме, че Бог е обещал благодат, която ни избавя от силата на греховните ни желания и ни дава свято естество. Това знание ни води в нашето духовно израстване.

Според някои хора не е възможно да живеем в пълно покорство към Бога и да имаме осветено сърце. Тези вярвания влияят върху разбирането им за ученичеството.

Ученичеството означава да изучаваме Христовите заповеди и да ги спазваме. Ако не вярваме, че пълното покорство е възможно, намираме друг критерий, по който да оценим духовното си състояние.

Джон Уесли вярвал, че никой не е способен да изпълни Божиите заповеди без благодат и че тази благодат е на разположение на всеки човек. Според Уесли всеки грешник е способен да откликне на благовестието не със собствени сили, а с помощта на благодатта. Той също така вярвал, че всеки последовател на Христос има благодатта да живее в пълно покорство към Бога.

От богословието на Уесли произлиза един херменевтичен принцип, който може да се нарече „принципът на обещанието.“ Последователите на Уесли вярват, че Бог дава сили на човека да изпълни всичко, което му е заповядал. Това означава, че всяка заповед в Писанията може да бъде разглеждана като обещание за благодат.

Принципът на обещанието

Следва обяснението на Уесли на този принцип.¹³

Едно от често срещаните възражения е, че в Божието слово няма подобно обещание (за християнско съвършенство). Обаче има съвсем ясно обещание, че ще обичаме Господ, нашия Бог с целите си сърца. Четем: „Господ, твой Бог, ще обреже сърцето ти и сърцето на потомството ти, за да обичаш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа“ (Второзаконие 30:6). Също толкова ясни са думите на нашия Господ, **които също са обещание, макар и да са под формата на заповед**: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“ (Матей 22:37). Няма по-силни думи от тези; няма по-категорично обещание. По подобен начин думите „Да възлюбиш ближния си, както себе си“ (Матей 22:39) са толкова обещание, колкото и заповед.

И това необятно обещание, което владее цялата епоха на благовестието: „ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им“ (Евреи 8:10), **превръща всички заповеди в обещания**; включително и това: „Имайте у себе си същото съзнание, което беше и у Христос Исус“ (Филипяни 2:5). **Тази заповед е равностилна на обещание и ни дава основание да очакваме, че Той ще изработи в нас онова, което изисква от нас.**

Божията заповед, дадена чрез Свети Петър: но както е свят Този, Който ви е призовал, така бъдете святи и вие в цялото си поведение“ (1Петрово 1:15) крие

¹³ Адаптирано от John Wesley, “Christian Perfection,” от *A Timeless Faith: John Wesley for the 21st Century*. Редактирано от Стивън Гибсън. (Naphtanee: Evangel, 2006).

обещание, че ще бъдем святи, ако поискаме. Бог не задържа нищо. След като ни призовава към святост, Той несъмнено иска и може да я изработи в нас. Понеже за Него е невъзможно да се подиграва на безпомощните си творения като ги призовава да приемат нещо, което не възнамерява да им даде. Бог несъмнено ни призовава към святост, затова ще ни я даде, ако сме покорни на Неговия призив.

„Но обещал ли е Бог да ни избави от греха докато сме в това тяло?“ Категорично, да. **Всяка заповед на Бог крие обещание**, включително „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“ (Матей 22:37).

Познавайки Божия характер трябва да имаме очакване за Божията благодат. Знаем, че Бог ще ни даде сили за всичко, което заповядва, защото заповедите Му са искрени и не могат да бъдат изпълнени по друг начин.

Можем да вземем на сериозно цялото Писание. Не трябва да изкривяваме значението на библейските твърдения. Принципът на обещанието прославя Бога, защото предполага, че Бог има силата и желанието да изработва във вярващите святостта, която изисква от тях. Не можем да пренебрегваме предупрежденията, обещанията и молитвите в Писанията. Най-добрата проверка за всяко богословие е начинът, по който използва Писанията.

“Ако Бог е толкова щедър, колкото е справедлив, обещанието Му за благодат значи толкова много колкото и изискването Му за справедливост. Ако Той се удовлетва еднакво в това да дава и да получава, Неговите обещания трябва да значат толкова много колкото и заповедите Му.”

- Charles Finney,
Systematic Theology

Възможно ли е да живеем свят живот?

Защо Всемогъщият да не може да освети душата още докато тя е в тялото? Не е ли способен да ви освети както когато сте въщи, така и когато сте навън? Нима каменните или тухлените стени могат да Му попречат? Нито те, нито стените от плът и кръв могат да Му попречат да ви освети напълно. За Бог не представлява никакъв проблем да ви избави от греха независимо дали сте в тяло или не. „Обещал ли е Бог да ни избави от греха докато сме в тяло?“ Няма съмнение в това. Понеже всяка Божия заповед крие обещание, включително: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“ (Матей 22:37). Тази и всички останали заповеди са дадени не на мъртвите, а на живите. Тя е изразена в цитираните по-горе думи, че трябва да ходим „в святост и правда пред Него, през всичките си дни (Лука 1:73-75).¹⁴

¹⁴ Адаптирано от John Wesley, “Christian Perfection,” от *A Timeless Faith: John Wesley for the 21st Century*. Редактирано от Стивън Гибсън. (Naphtanee: Evangel, 2006).

Мнозина твърдят, че са християни от много години, но така и не успяват да победят изкушенията. Те напредват в знание и развиват умения за служение, но не израстват в най-важното нещо.

В Библията ясно се казва, че Божието изискване към вярващите е да побеждават греха и сърцата им да бъдат святи (Тит 2:11-12, Деяния 15:9, 1Йоан 3:2-10, 1Йоан 5:1-4). Когато вярващият осъзнае, че не е това, което Бог иска от него, той незабавно трябва усърдно да потърси трансформиращото действие на Божия Дух.

Тези, които са включени в служението на ученичество, трябва да имат ясни приоритети. Най-важният приоритет е победата над греха. Ако някой пада в грях, този, който го обучава, трябва най-напред да го доведе до покаяние и победа.

Задания по Урок 16

Отговорете с няколко параграфа на всеки от следните въпроси:

- Какво трябва да очаква човек, ако иска да бъде ученик на Исус?
- Как бихте обяснили основната истина за духовния растеж, която Петър излага?
- Какво представлява „принципът на обещанието“?

Общата дължина на отговора ви трябва да е около две страници.

Урок 17

Пътят към духовната зрялост

Учителското служение на църквата

При обръщането към Христос се случва трансформация. Повярвалият вече има нови желания и нови приоритети – промяната е толкова голяма, че Библията го описва като ново създание (2Коринтяни 5:17).

Някои неща обаче отнемат време. Новоповярвалият човек не може веднага да разбере как да прилага християнските принципи към всички сфери на живота си. Той първо трябва да научи тези принципи и след това да открие начини да ги прилага.

Освен това протича и процес на лично духовно съзряване. Новоповярвалият е бебе в Христос.

► Нека един от студентите прочете пред групата 1Коринтяни 3:1-2. Според тези стихове какво е характерно за един новоповярвал човек?

► Нека един от студентите прочете пред групата Евреи 5:13-14. Какво представлява млякото, за което се говори в тези стихове? А месото? Какво е характерно за духовната зрялост?

По-рано в този курс разгледахме Великото поръчение, което Исус даде на църквата. Нека да го погледнем отново.

► Нека един от студентите прочете пред групата Матей 28:18-20. Каква отговорност ни поставя Исус в тези стихове освен тази да благовестваме?

Преди да даде Великото поръчение Исус заявява, че Му е дадена цялата власт на небето и на земята. След това Той дава на църквата отговорността да привежда хората в покорство на Неговата власт.

Исус заръчва на учениците не само да проповядват благовестието, но и да учат хората на всичко, което е заповядал. Разпространяването на благовестието е само първата част от задачата. Процесът, в който новоповярвалите биват научени да се покоряват на Христовите заповеди, е процесът на ученичество. Провалът в ученичеството е също толкова сериозен, колкото и провалът в проповядването на благовестието.

Учителското служение на църквата се състои в това тя да доведе обърналите се към Христос до духовна зрялост.

В послание към ефесяните четем, че Бог призовава хората в различни служения с цел изграждане и израстване на вярващите (Ефесяни 4:11-14). В резултат на достигането на духовна зрялост, те ще бъдат утвърдени в правилните доктрини.

Пасторите носят специална отговорност за ученичеството. Павел казва на Тимотей: „...внимавай в прочитането, в увещаването и в поучаването“ (1Тимотей 4:13). Той не говори за личното изучаване на Словото на Тимотей, а за служение. Служението на Тимотей е било да чете и разяснява Писанията, да дава духовни напътствия и да учи на християнските доктрини. Едно от изискванията към пасторите е да бъдат способни да поучават (1Тимотей 3:2).

Тъй като ученето е част от духовното изграждане, преподаването е част от делото на ученичеството. Учителите имат важно място в църквата и тя винаги трябва да работи за тяхното развитие.

„И каквото си чул от мене при много свидетели, това предай на верни човеци, които да са способни и други да научат“ (2Тимотей 2:2). Тук Павел наставлява младия служител Тимотей от позицията на опитен благовестител и пастор. Павел не е бил уверен, че вярата е можела да бъде предавана само чрез проповядване. Било е необходимо хората да бъдат специално обучавани, за да могат да обучават други. След като подобно обучение не е могло да бъде осъществено чрез проповеди пред цялото събрание, тези верни мъже е трябвало да бъдат обучавани индивидуално или в малки групи.

“Първоначалната цел на плана на Исус беше да привлече мъже, които да свидетелстват за живота Му и да продължат работата Му, след като се завърне при Отец.”

- Robert Coleman,
The Master's Plan

Работата на учителя е много. Кой пастор има време за всичко, особено когато различните хора са на различно ниво? В Ефесяни 4:11 не се казва, че Бог е дал само пастори (само една личност и една роля). Бог е дал различни роли и различни хора, които да ги изпълняват. Бог призовава учители като им дава способността да поучават и чрез църквата ги подготвя за учителско служение.

Християнската общност и духовната отговорност

Истинското ученичество е повече от преподаването на информация. То включва оформяне на приоритети, ценности, отношение и начин на живот. Този процес може да се осъществи само в християнска общност, в която членовете са отговорни един пред друг.

В Писанията виждаме Божието намерение хората да живеят в общност, започвайки от Адам, за когото Бог казва, че не е добре да бъде сам (Битие 2:18).

В Еклесиаст 4:9-10 са описани някои от предимствата на общността:

По-добре са двама, отколкото един, понеже те имат добра награда за труда си; защото ако паднат, единият ще вдигне другаря си; но горко на онзи, който е сам, когато падне, и няма друг да го вдигне.

Бог разкрива на Мойсей Своя план Израел да бъде царство от свещеници и свят народ (Изход 19:6). Това наследство, описано във „Великата заповед“ е трябвало да бъде предавано от поколение на поколение (Второзаконие 6:4-9).

Святият Дух е вдъхновил новозаветните автори да използват тези думи за църквата (1Петрово 2:9).

Божият план винаги е бил хората, които са във взаимоотношение с Него да бъдат във взаимоотношения и помежду си. Нашата връзка с Бога ни обединява в общност на вяра. Както взаимоотношението ни с Бог, така и взаимоотношението ни с хората изисква от нас посвещение. Погрешно е човек да мисли, че може да бъде в добри взаимоотношения с Бога, ако страни от Неговите хора.

Павел използва метафората на тялото, за да опише връзката между членовете на църквата (1Коринтяни 12). Никоя от частите не може да функционира правилно независимо от тялото. То не може да съществува, ако неговите части не си сътрудничат и не се грижат една за друга. Ако една част страда, цялото тяло страда. Действията на всяка част оказват влияние на тялото. Павел говори за това по повод ситуацията с мъжа с неморална връзка, въпреки че тук използва метафората на кваса – „Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?“ (1Коринтяни 5:6). Трябва да виждаме себе си като необходими части от християнската общност.

Много от заповедите в Новия завет не могат да бъдат изпълнени извън контекста на общността. За да изпълнят Божиите заповеди, християните трябва да живеят в посвещение един към друг. Това означава, че в резултат на християнската общност възниква духовна отговорност между нейните членове.

На много места в Библията откриваме връзка между християнската общност и духовната отговорност.

Покорявайте се на ръководителите си и бъдете послушни, защото те ще отговарят за вашите души; нека с радост да вършат това, а не с въздишки, понеже това не е полезно за вас (Евреи 13:17).

Този стих казва на вярващите да се покоряват на духовните авторитети и предоставя голяма отговорност на духовните водачи. Тяхната задача е не само да водят с дадената им власт, но и да отговарят за душите на хората, за които се грижат. За тази цел те трябва да познават достатъчно добре своите хора, за да ги съветват лично и да имат такова взаимоотношение с тях, което позволява подобно съветване.

Християнската общност и духовната отговорност са описани и в този пасаж:

► Нека един от студентите прочете пред групата Евреи 10:24-26. Каква заповед откриваме в този пасаж?

Заповядано ни е да сме чувствителни към нуждите на другите вярващи и да ги поощряваме да вършат това, което е правилно.

► Опишете какви трябва да бъдат взаимоотношенията между вярващите, за да изпълнят тази отговорност.

Напразно окуражаваме другите, ако нямаме правилното взаимоотношение с тях. Трябва да ги познаваме добре и да им показваме любов и загриженост. В противен случай нашите съвети ще ги засегнат.

Внимавайте, братя, да не би да има у някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което да отстъпи от живия Бог; но се увещавайте един друг всеки ден, докато още е „днес“, да не би някой от вас да се закорави чрез измамата на греха (Евреи 3:12-13).

Призовани сме да се държим отговорни един друг. Увещаването, за което се говори тук, трябва да се случва всеки ден, а не само в църковното събрание. Затова е необходимо лично общение или общение в малка група. Това общение не означава просто да хапнем и да се видим, а има духовна цел, за чието изпълнение трябва целенасочено да планираме разговори и събирания в малки групи.

Начинът, по който можем да бъдем полезни един на друг, е илюстриран в Притчи 27:17:

Желязо оstri желязо; така и човек наостря лицето си срещу приятеля си.

Не е нужно този, който дава духовни напътствия и насърчение да бъде по-висшестоящ. Всъщност, когато духовните съвети се дават със смирение, вероятността да бъдат послушани е по-голяма.

И така, изповядайте един на друг греховете си и се молете един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния човек (Яков 5:16).

Изповедта на личните слабости обикновено не се прави пред много хора. Затова тази заповед е трудно изпълнима по време на служба. Контекстът показва причината за тази заповед: възстановяване на съгрешилите.

Един на друг си носете теготите и така изпълнявайте Христовия закон (Галатяни 6:2).

Често християнинът си мисли, че никой не го е грижа през какво преминава. Неговите братя християни биха проявили загриженост, ако знаят какво му се случва, но обикновено не знаят, защото не го познават достатъчно добре. Как да си носим един на друг теготите, ако не знаем какви са те?

В ранните дни на църквата близките взаимоотношения между вярващите са били нещо нормално.

И всеки ден прекарваха в храма единни духом и разчупваха хляб по къщите, и се хранеха с радост и чистосърдечие (Деяния 2:46).

Джон Уесли казва, че няма такова нещо като индивидуално християнство.

► Според вас какво иска да каже Уесли?

Духовната отговорност един пред друг се случва в здрава християнска общност.

Да носим духовна отговорност означава да изградим взаимоотношение с личност или група, пред които споделяме какво е нашето духовно състояние, нашите успехи и провали в духовните дисциплини и нашето посвещение да се развиваме.

Без духовна отговорност няма да можем да изпълним всичко, което ни е заповядано в Писанията и ще пренебрегнем един от инструментите на Божията благодат.

Характеристики на духовната зрялост

Какво означава да бъдем духовно зрели? Как бихте описали един зрял вярващ?

Понеже за зрелостта трябва време, тя обикновено идва с възрастта (Тит 2:1-5). Разбира се някои хора остаряват без да стават по-зрели духовно, а има млади хора, които демонстрират необичайна зрялост.

Повечето характеристики на зрелостта не биват напълно реализирани в определен момент, а проявлението им нараства постепенно. Понякога може да се получи внезапен скок поради някакво духовно или житейско преживяване. Въпреки че човек трябва да се развива през целия си живот, той може да достигне едно ниво, което може да се нарече духовна зрялост.

Характеристиките на духовната зрялост са описани в няколко библейски пасажа.

► Нека няколко студента прочетат пред групата следните пасажи: Ефесяни 4:11-14, Евреи 5:12-6:1, 1Коринтяни 3:1-2 и 1Йоан 2:12-14.

Следва списък на характерните белези на духовната зрялост. Списъкът не е изчерпателен и някои от точките в него са сходни.

Възможно е зрелият вярващ да не проявява всички тези характеристики в пълнота, но да расте в тяхното проявление. Вероятно той не осъзнава някои свои слабости, но ще откликне на работата на Святия Дух в сърцето му.

Десет характеристики на духовната зрялост

(1) Христоподобие в мотивите, отношението и постъпките

Христоподобието произтича от желанието да познаваме естеството на Христос като съпреживеем духовно Неговата смърт и възкресение (Филипяни 3:10). Познаването на Христос може да включва и гонения. Този, който обича Христос по такъв начин, ще стане подобен на Него.

Да бъдем подобни на Христос означава да сме движени от любов, а не от егоизъм или гордост. Последователят на Христос иска да бъде като Христос и се натъжава всеки път, когато осъзнае, че не е бил като Христос в нещо, което е казал или направил.

(2) Близко взаимоотношение с Бога

Вярващият трябва да се приближава към Бога все повече. Признаците на доброто взаимоотношение с Бога са радост в Божието присъствие, любов към Божието Слово и време, прекарвано в молитва.

(3) Проявление на плода на Духа

Святият Дух произвежда плод в живота на вярващия, който включва любов, радост, дълготърпение и себеобуздание. Вярващият става все по-добър и внимателен, когато позволява на Святия Дух да работи с темперамента му.

(4) Победа над греха отвън и отвътре

Вярващият се учи как да уповава на Бога за победа над изкушенията. Той позволява на Бог да го очисти, за да придобива свято сърце и развива навици и дисциплина, които му помагат да стои в победата.

Ако се поддаде на изкушение, признава вината си пред Бога и Го моли за прошка и за сила. Той трябва да споделя провалите си с близки приятели християни, които да се молят за него (Яков 5:16).

(5) Утвърденост в духовните дисциплини

Духовните дисциплини са средство, чрез което на практика да поставяме взаимоотношението си с Бога на първо място. Вярващите, които не са постоянни в молитвата, четенето на Библията и ходенето на църква, са незрели.

(6) Развит християнски характер

Христовият последовател се учи да оформя живота си съобразно принципите на честност, надеждност и вяроност.

(7) Последователен християнски живот

Вярващият се учи да прилага християнските принципи в живота си. Зрелият християнин се стреми неговото поведение и отношение да бъдат подобаващи през цялото време. Когато забележи, че някои негови думи или действия не са в съответствие с любовта в сърцето му, той разчита на Божиата сила, за да се промени.

(8) Здрави взаимоотношения

Зрелият вярващ развива дълбоки приятелства с други вярващи и ги поддържа като проявява честност, търпение и простителност. Той е смирен и признава грешките си, но ако разбере дадена ситуация погрешно, може да не прояви нужното търпение, да не си признае бързо грешката или да си състави неправилно мнение за някой човек.

(9) Лично служение

Вярващият трябва да разпознае своите духовни дарби и да намери мястото си в църквата, за да бъде благословение за другите. Вярващият може да служи в църквата като помага с разпространението на благовестието и с правенето на ученици.

(10) Издръжливост

Вярващият трябва да се научи да се доверява на Бога, когато се случват лоши неща и да уповава на Него в трудните ситуации. Зрелият вярващ не губи вяра, когато не разбира защо нещо се случва.

Заклучение

Характеристиките на духовната зрялост не зависят от естествените ни дарби.

Характеристиките на духовната зрялост не са умения за служение.

Не е задължително тези характеристики да вървят ръка за ръка с лидерски способности. Добре е, когато водачът е духовно зрял, но понякога човек поема лидерска позиция заради качествата си, без да е достигнал духовна зрялост. В други случаи някой може да бъде духовно зрял и да няма лидерски качества.

Поради темперамента си някои хора са по-мили и по-търпеливи, но това не означава, че са духовно зрели. Бог работи с нашата личност и ни балансира. Ако анализираме някой човек, няма да успеем да различим личностните му черти от характеристиките на духовното развитие.

Здравословните проблеми също могат да повлияят на способността за различаване на нещата и реакциите на човека. Не трябва да съдим другите прибързано.

Задания по Урок 17

(1) Изпитайте себе си спрямо десетте характеристики на духовната зрялост. Представете в молитва тези, в които сте най-слаби. Съставете план как да се развивате в тях чрез молитва, изучаване, съветване и чрез търсене на Божията помощ.

(2) Как може църквата целенасочено да изпълнява своята отговорност по отношение на поучението и духовната отговорност? Напишете две страници, в които описвате план за действие.

Урок 18

Указания за служение в малки групи

Бележка към водача на курса

Този урок не е предназначен за една лекция, както останалите. В него има много теми за дискусия и е възможно да се наложи да имате няколко занятия върху него.

Трябва да отделите специално време студентите да обсъдят бъдещите си действия. Те трябва заедно да помислят как да помогнат на местните си църкви с разпространяването на благовестието и ученичеството.

Ценността на малките групи за ученичеството

Служението на малките групи има най-различни форми. Има различни видове малки групи, създадени за различни цели. Малките групи могат да се събират за изучаване на Словото, за поддържане на отговорност между вярващите, за служение, за молитва или за специални проекти.

В някои църкви има домашни групи, които функционират като малки църкви. Църквите в Новия Завет са функционирали така.

В църквите, които растат и са ефективни, обикновено има някаква система от малки групи.

В този раздел ще говорим за ефективността на малките групи по отношение на ученичеството.

Моделът на Уесли

Джон Уесли (Великобритания, 18-ти век) не е първият, който формира малки групи, но системата, която разработва, е много ефективна.

Уесли развил система за ученичество с различни по големина групи, наречени общества, класове и групи.¹⁵ Първоначално методиката на Уесли не е била пълна, но постепенно се развивала съобразно нуждите. Много от хората, повярвали чрез Уесли, имали нужда от насърчение, съвет и молитва. Поради големият им брой, Уесли организирал събирания всеки четвъртък.

На всяко място, където Уесли и неговите проповедници занасяли благовестието, те организирали новоповярвалите в групи, които се събирали редовно. Поради големите събирания много хора нямали възможност да споделят личните си духовни нужди и да

¹⁵ Виж "A Plain Account of the People Called Methodists," в *The Works of John Wesley, Volume VIII* (Grand Rapids: Zondervan), 249-258.

получат необходимото им внимание. Образували се по-малки групи, наречени класове, чийто водачи служели като пастори, насърчавайки и водейки другите. Всеки член на групата, който упорствал в греха си, бил изключван от нея и му бил отказван достъп до събиранията.

Били съставени и по-малки групи, където хората имали възможност да споделят своите битки и да се държат отговорни един друг. По време на тези събирания водачите описвали собственото си духовно състояние, след което задавали на останалите въпроси за тяхното състояние, грехове и изкушения. Тези групи се състояли само от мъже или само от жени.

Провокиран от успеха на Уесли, известният Джордж Уайтфийлд казва следното: „Моят брат Уесли постъпи мъдро – той събра в групи душите, които спечели чрез служението си и така запази плода от своя труд. Аз не направих така и моите хора приличат на въже от пясък.“ В ранните си години американската методистка църква прилага методите на Уесли, но съвременното методистко движение отхвърля неговите принципи за ученичество и неговите доктрини.

Същността на църквата

Най-старата църковна сграда, открита досега, датира от около 250г.сл.Хр. През първи и втори век църквата е виждала себе си като група от хора, а не като сграда или организация. Църквата се състои от вярващи, които заедно се покланят, благовестват и се покоряват на Библията.

Малките групи са основните градивни елементи на всяка ефективна църковна структура. Програмата за ученичество в малки групи не е някакво ново изобретение, което ще излезе от мода след време. То не е и някакъв метод, който на някои места работи, а на други – не. Малките групи са основните градивни елементи на църквата. Служението на малките групи може да изглежда по различен начин в зависимост от нуждите на съответната църква.

Няма как църквата да постигне целта си, ако членовете не биват обучавани и изграждани в по-лична обстановка от тази на неделната служба или неделното училище.

Предупреждение

Нивото на духовност на малките групи зависи от нивото на духовност на участниците. Групата може да тръгне в лоша посока, ако нейните членове не са посветени ученици, чийто стремеж е да бъдат угодни на Бога, да бъдат верни и да изпълнят мисията на църквата.

Нуждата от духовна отговорност

Да носим духовна отговорност означава да изградим взаимоотношение с личност или група, пред които споделяме какво е нашето духовно състояние, нашите успехи и

провали в духовните дисциплини и нашето посвещение да се развиваме. Този човек или група хора ни казват, когато смятат, че някъде грешим. Те знаят какво сме се посветили да правим и следят дали спазваме поетия ангажимент.

Библейската основа за духовната отговорност в една здрава християнска общност е по-подробно обяснена в предишен урок. Без духовна отговорност няма да можем да изпълним всичко, което ни е заповядано в Писанията и ще пренебрегнем един от инструментите на Божията благодат.

И така, изповядайте един на друг греховете си и се молете един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния човек (Яков 5:16).

Човек би признал прегрешенията си единствено във взаимоотношение, в което се чувства удобно да го направи. Ако той не изповядва слабостите си пред човека, който се моли за него, пренебрегва Божият начин за посрещане на тези нужди.

Един на друг си носете теготите и така изпълнявайте Христовия закон (Галатяни 6:2).

Знаем теготите само на този, когото познаваме добре. Не можем да изпълним тази заповед в Писанията без наличието на подходящите взаимоотношения.

и нека се грижим един за друг, така че да се поощряваме към любов и добри дела (Евреи 10:24).

Трябва внимателно да се изпитваме един друг, мотивирани от любов, за да разберем какво насърчение и наставление е необходимо. Насърчението ще е повърхностно, а наставлението няма да бъде послушано, ако липсва специално взаимоотношение с другия човек.

Следните въпроси ще ви помогнат да разберете дали имате духовна отговорност в живота си.

Имам ли взаимоотношения, в които:

- Някой ме подкрепя в най-големите ми трудности?
- Мога да изповядам прегрешенията си пред някого?
- Мога да подкрепя някого в неговите трудности?
- Някой може да ми даде обратна връзка за сегашното ми духовно състояние?

Има ли моменти, когато:

- Няма кой да ме подкрепи?
- Радвам се, че никой не знае в какво състояние се намирам?
- Ще ми е неудобно да кажа колко често се моля или изучавам Библията?

Повечето църкви не могат да поддържат духовна отговорност, ако не изградят система за това. В много случаи това е система от малки групи.

Изисквания към водачите на малки групи

Исус показва приоритета на ученичеството. В началото на Своето служение Той избра няколко човека, които щяха да получат отговорността да ръководят църквата. Исус не проповядваше на множествата през цялото време, а отделяше много време да обучава дванадесетте апостоли. Неговото служение продължи чрез тези, които Той обучи.

Човекът, който се занимава с ученичество, трябва да притежава следните характеристики. Не е необходимо да е съвършен във всяка от тях, но трябва да се стреми да се усъвършенства, там където има нужда. Липсата на някоя от характеристиките ще намали неговата ефективност.

(1) Духовно зрял

Водачът трябва да притежава характеристиките на духовната зрялост, описани в предишния урок. Ако не е духовно зрял, няма да дава добър пример и ще му липсва нужния опит.

(2) На разположение

Ако графикът му вече е препълнен и не е добре планиран, няма да остане време за служение в малки групи. Водачът трябва да направи това приоритет.

“Въпреки че Исус искаше да помогне на множествата, Той трябваше да се посвети на няколко души, вместо на масите, за да могат същите тези маси в крайна сметка да бъдат спасени. Това беше гениалното в Неговата стратегия.”

- Robert Coleman,
The Master's Plan

(3) Надежден

Водачът трябва да е човек, който изпълнява поетите ангажменти, спазва насрочените уговорки и държи другите отговорни за поетите от тях ангажменти.

(4) Уверен

Водачът трябва да вярва в способността си да води група. Ако притежава необходимите умения, но не си вярва, някой трябва да му помогне да натрупа увереност.

(5) Способен да разрешава конфликти

Водачът трябва да умее да запазва правилното отношение, когато хората изразяват несъгласие или причиняват проблеми. Той трябва да умее да помага при разрешаването на конфликти.

(6) Да умее да обяснява

Неговите обяснения разбираеми ли са за хората? Водачът не трябва да обърква хората.

(7) Гладен за Божието Слово

Водачът трябва да се наслаждава в Божието слово, за да може да предаде това и на останалите. Библията трябва да заема важно място в неговото взаимоотношение с Бога.

(8) Зависим от Бога

Водачът трябва да разбира, че духовни резултати се постигат само чрез действието на Святия Дух и да е готов да си сътрудничи с Него. Той трябва да зависи от Божието помазание и да не разчита на убедителността на собствените си обяснения.

(9) Готов да служи

За водача трябва да е ценно да служи на другите. Той не трябва да се стреми другите да му служат, нито да служи, за да показва талантите си. Водачът трябва да е отзивчив и да е готов да доброволства.

(10) Да бъде под нечий духовен авторитет

Водачът трябва да има някого, пред когото да отговаря и да следва напътствията на духовните лидери.

(11) Верен на църквата

Водачът на групата трябва да бъде посветен член на местна църква. Служението на ученичество трябва да повишава ангажираността на хората към църквата.

(12) Амбициозен

Ако водачът има желание да успее, няма да се откаже лесно. Той ще се приспособи към обстоятелствата, ще потърси информация, чрез която да стане по-ефективен, ще прояви инициативност, когато изникне проблем или възможност и ще бъде пълен с енергия и ентусиазъм.

(13) Със стабилни основи на вярата

Водачът на група трябва да има солидна доктринална основа.

(14) Обучен за служение

Не е необходимо водачът да е преминал обучение за служение в академична институция. Обучението започва с наблюдение, когато вярващият вижда как се случва служението. След това се трупат опит чрез поемане на отговорности под нечие наблюдение. Четенето на добри материали също е много важно.

Разработване на програма за ученичество

Най-добрата среда за развитие на ученичество е местна църква, която разбира как отговорността и приоритетното място на ученичеството работят заедно.

Затова тези насоки се отнасят за водачите и посветените членове на църквата.

Ако една църква осъзнава, че има върху какво да работи в областта на ученичеството, нейните водачи първо трябва да изучат материала и библейските текстове в този курс

и след това да представят наученото. По възможност всички посветени членове на църквата трябва да бъдат включени, за да бъде видението споделено.

На второ място, трябва да се анализира това, което църквата вече прави. В повечето църкви има малки групи, дори и те да не са част от специална програма. Музикантите могат да се събират, може да има хор, който да репетира. Тези групи може да включват още събирания на дяконите, на участниците в неделното училище, на младежите, на семействата. Може да има групи за библейско изучаване и за молитва, за работа по различни проекти и групи във връзка с различни отговорности в църквата.

Възможно е тези групи да не са сформирани в контекста на ученичество или духовна отговорност, но да служат за тези цели. Във всяка църква, която е духовна жива, има групи, които я поддържат такава. Когато една църква реши да подобри програмата си за ученичество, трябва да анализира функционирането на съществуващите групи и да помисли какво да бъде направено за по-добро изпълнение на целите.

Има вероятност да има нужда от нови групи или от различни видове групи – групи за практическо обучение за служение; групи за изучаване на Библията и за молитва; групи за развитие и поддържане на духовна отговорност, в които от участниците се очаква искреност и посвещение.

Целта на групата определя кои ще са участниците и как ще функционира тя. Например, групата за развитие и поддържане на духовна отговорност трябва да се състои от не повече от 10 души. Ако групата е твърде голяма, хората ще се доверят по-трудно, ще споделят по-малко, ще е необходим по-голям контрол и посещаемостта ще бъде по-слаба. Споделянето ще бъде по-ограничено, ако в групата има и мъже, и жени.

Целта на групата определя дали тя ще бъде отворена за нови членове. Групите за развитие и поддържане на духовна отговорност не трябва да приемат нови участници след като са минали няколко събирания. Повечето хора няма да споделят своето духовно състояние, преди да се почувстват в защитена среда. Ако групата изучава дадена тема, не е практично да се приемат нови участници след като изучаването е започнало.

Може да има групи за новоповярвали.¹⁶ Важно е новите във вярата хора да могат да се присъединят към група веднага. Затова уроците трябва да са замислени подобаващо. Водачите трябва да знаят, че някои хора могат да отпаднат от групата, но това не означава, че групата не се движи добре. Дори и да отпаднат хора, групата за новоповярвали трябва да е отворена за нови хора.

Ако става дума за група за обучение за служение или за по-дълбоко духовно развитие, участниците трябва да искат да растат духовно и да са готови да се посветят на целите

¹⁶ Shepherds Global Classroom учебник по ученичество с 26 урока за изграждане на нови вярващи. Ръководството по ученичество може да бъде свалено безплатно от shepherdsglobal.org.

на групата. Ако някои от членовете не приемат присърце целите на групата, това ще ѝ се отрази негативно.

Не чакайте хората да попитат могат ли да се присъединят към групата, поканете ги лично.

Не всички в църквата ще се включат в малките групи. Ако сте водач, не критикувайте тези, които не искат да участват. Препоръчвайте служението на малките групи като описвате ползите от тях.

Постарайте се всеки да разбере колко е важна групата още на първото събиране. Споделете библейски текстове и информация, които показват важността на ученичеството.

За да насърчите посещаемостта, групата може да се събира за определен брой седмици. Обяснете какви конкретни уроци ще се разглеждат и за какъв период от време. По този начин всеки участник ще знае с какво се ангажира. Подчертайте необходимостта събиранията да се посещават редовно. Когато изтече определеното време, групата може да започне да се събира отново с хората, които искат да продължат.

Материал за размисъл

Андрей е вярващ от няколко години, ходи на църква и служи. Той е загрижен, че в църквата няма програма за ученичество. Според него трябва да се формират малки групи, но църковните водачи не проявяват интерес.

► Как трябва да постъпи Андрей?

Андрей трябва да говори с църковните водачи и да поиска тяхното одобрение да води малка група. Той не трябва да критикува служението в църквата, а да опише ползите, които ще донесат малките групи. Ако групата се справя добре, водачите ще започнат да осъзнават предимствата на това служение.

Как ефективно да водим малка група

Началото на една група е съпроводено с вълнение и очаквания. Много от членовете не знаят какво точно да очакват, но се надяват групата да им помогне.

Следващите насоки ще спомогнат за това групата да бъде ефективна и да постигне целите си. Има важни принципи при функционирането на малките групи. Ако водачът помага на групата да следва тези принципи, хората ще бъдат по-малко обезкуражени и объркани.

Първото събиране може да протече по-различно от останалите, защото е опознавателно за участниците. Въпреки това то ще зададе посоката на останалите събирания. Ако някой запази мълчание по време на първото събиране, ще си мисли, че ще бъде така и през следващите. Ако някой доминира в дискусията, групата ще

приеме, че той ще доминира и в бъдещите събирания. Ако събирането е хаотично или прилича на учебен час, в който учениците са пасивни, участниците в групата ще очакват нещата да протичат по този начин и за в бъдеще.

Групата може да не отговори на очакванията на част от хората и те да я напуснат след известно време. Важно е да водите събиранията по правилния начин, така че членовете, които имат правилните очаквания, да не останат разочаровани.

Насоки за постигане на ефективност

(1) По възможност нека групата да се събира всяка седмица. Може да е необходимо да се осигури детегледачка.

(2) Събиранията на групата трябва да протичат в следната последователност: (1) време за изучаване на Словото, (2) споделяне на лични молитвени нужди, (3) молитва.

Ако основната цел на групата е библийско изучаване, най-голямата част от времето трябва да бъде отделена за изучаване на Писанията. Другите части трябва да присъстват, макар и по-кратки като време. Ако групата има за цел развитие и поддържане на духовната отговорност, времето за изучаване може да бъде по-кратко, но трябва да има такова.

Ако групата няма някакъв учебен материал, който да изучава, а има само споделяне и дискусия, ще настъпи хаос. Поради личностните си особености някои от участниците ще доминират. Когато има някакъв материал за изучаване, участниците откликват на истината отвъд собствените си представи.

(3) Започвайте и приключвайте събиранията навреме.

Ако започвате или завършвате със закъснение, участниците, които ценят времето си, ще започнат да закъсняват или да пропускат събирания.

(4) Посочете конкретна дата, когато групата ще престане да се събира.

Участниците в групата трябва да знаят каква е продължителността на техния ангажимент. Обикновено след като са минали няколко събирания, нови членове не се допускат с изключение на групите за новоповярвали, където уроците се повтарят. Ако групата изучава някакъв материал, броят събирания може да отговаря на броя уроци. При групите за развитие и поддържане на духовна отговорност периодът на събиранията може да трае шест месеца. След изтичането им може да се сформира нова група. Ако в този момент някои от членовете искат да напуснат групата, трябва да се вземе решение дали да се приемат нови хора.

(5) Нека фокусът на изучаването на Словото да бъде промяна на живота, а не просто знание.

Групата ще има по-голяма стойност за участниците в нея, ако те успяват лично да приложат наученото.

(6) Проследявайте поетите ангажименти.

Ако някой е споделил за свой проблем и се е съгласил да предприеме мерки, попитайте го дали го е направил, когато се съберете следващия път.

(7) Водачът трябва да е на разположение за среща, когато някой от участниците има нужда от духовни напътствия.

Членовете на групата могат да се събират и по друго време, за да се насърчават взаимно.

(8) Изберете подходящо място за събиранията.

Атмосферата на мястото трябва да е неформална и уютна. Най-добре е участниците да седат в кръг, за да може всеки да вижда лицето на другия. Това насърчава хората да се включват. Изберете място, където няма ви прекъсват или разсейват.

(9) Учете се да бъдете добри слушатели.

Добрият слушател поддържа зрителен контакт, съсредоточено изражение, не се разсейва и реагира на емоциите на говорещия.

(10) Не оставяйте никой от участниците да мълчи през цялото време.

Задавайте въпроси на хората, които са по-мълчаливи (Какво е твоето мнение, Мишо?)

(11) Не настоявайте участниците да споделят лични неща.

Вместо това се опитайте да създадете атмосфера, в която хората ще се чувстват свободни да говорят. Спечелете доверието им като поддържате зрителния контакт и направите позитивен коментар на нещо, казано от тях.

(12) Старайте се да задавате въпроси, на които могат да отговорят, за да изграждате доверие.

Ако някой даде грешен отговор, изтъкнете нещо положително, преди да критикувате.

(13) Опитайте се да кажете нещо положително за всяко изказване, преди да критикувате.

(14) Ако някой от участниците е склонен да говори прекалено много и да отговаря на всички въпроси, опитайте да поставите някакви рамки.

Един от начините да направите това е да адресирате въпросите към конкретни хора. Можете да попитате: „А вие останалите какво мислите?“ По време на дискусията можете да кажете: „Нека да чуем някой, който още не се е изказал по темата.“

Ако има участник, който въпреки това продължава да говори прекалено много, водачът може да говори с него насаме и да каже нещо като: „Мишо, ти мислиш бързо и активно се включваш в дискусията, но се притеснявам, че така останалите не могат да участват. Ще ми помогнеш ли всички да участват?“

(15) Не позволявайте да се оформят дискусии, в които не участва цялата група.

Ако някой иска да спори дълго по някаква тема, можете да му кажете, че дискусията ще завърши извън събирането.

(16) Не позволявайте хората да се прекъсват един друг.

Вдигнете ръка и решително вземете думата на този, който е прекъснал някой друг, за да може започналият да говори пръв да довърши изказването си. В противен случай дискусията винаги ще бъде доминирана от по-малко тактичните участници. По-неуверените членове ще се чувстват зле, че не могат да се изкажат.

(17) Изслушвайте оплакванията.

Всяко оплакване може да сигнализира за проблем, който може да бъде решен. Не пренебрегвайте признаците на неудовлетворение. Ако някой от участниците има оплаквания как протичат събиранията на групата, има вероятност да не разбира целта на групата или да има основание да се оплаква.

(18) Ако някой от участниците непрекъснато се държи враждебно, отегчено, заяжда се или пречи на дискусията, вероятно не приема целите на групата.

Групата може да не отговаря на очакванията му. Говорете с него насаме, за да му помогнете да разбере каква е целта на групата.

(19) Водачът не е длъжен да има решение за всеки проблем.

Ролята на водача не е да има отговор за всичко, а да води участниците в групата един на друг да носят теготите си като се молят един за друг.

(20) Бъдете гъвкави и търпеливи, когато има промени в планирания график.

Помнете, че събитията в живота ни са част от развитието, което Бог има за нас. Проблемът е възможност.

(21) Ако някой участник заема цялото време на събирането със собствените си нужди, предложете му да го съветвате лично по друго време.

Ако един човек отнема цялото време, другите могат да се почувстват ощетени. Не позволявайте групата да се отклонява от целта си, ако всички участници изрично не се съгласят тази цел да бъде променена.

(22) Не позволявайте дискусиите да придобиват подривен оттенък.

Не допускайте групата да се превръща в платформа за критика по адрес на местната църква или други църковни водачи.

(23) Помнете, че ефективността на групата зависи от действието на Божията сила.

Групата е просто инструмент, който Бог използва.

Урок 19

Как да се молим за учениците

Молитвите на Павел за вярващите

От молитвите на Павел за повярвалите отскоро разбираме какво трябва да се случва с хората, които наскоро са станали християни. Тези молитви ни дават насоки как да се молим за хората, които са повярвали наскоро и ни помагат в организацията на служението ни, защото трябва да си сътрудничим с това, което Бог прави.

Нека да разгледаме молитвите на Павел за три различни групи.

Солунците

► Нека един от студентите прочете пред групата 1Солунци 5:23-24.

Първото послание към солунците призовава към святост. Всеки вярващ е призован да живее в победа и в чистота и Бог обещава, че това е възможно чрез вяра. Целта на нашите молитви и поучение трябва да бъде да водим всеки вярващ в победа и в чистота.

Филипяните

► Нека един от студентите прочете пред групата Филипяни 1:9-11.

Тези стихове описват един непрестанен процес в живота на вярващия. Любовта му трябва да се увеличава непрестанно и едновременно с това, способността му да разпознава кое е най-доброто също ще расте. Колкото повече разпознава, толкова повече ще съобразява живота си с това, което е най-добро. Това е необходимо, за да бъде вярващият чист (искрен) и безупречен.

Хората, за които Павел е писал тези стихове, не са били съвсем нови във вярата. Въпреки това Павел се моли тяхната любов да продължава да расте и да им дава способност по-добре да разбират каква е Божията воля за животите им.

Ето някои въпроси, върху които повярвалите наскоро трябва да помислят:

- Каква промяна съм направил в живота си, след като Бог ми е показал, че дадено отношение, навик или действие не са били най-добрите?
- Има ли нещо в живота ми, за което изпитвам съмнения?
- Склонен ли съм да позволя на Бог да ми покаже в молитва какви промени трябва да направя?

Колосяните

► Нека един от студентите прочете пред групата Колосяни 1:9-12.

Павел се моли колосяните да се изпълнят с познание за Божията воля чрез пълна духовна мъдрост и разбиране. Повярвалите отскоро християни все още не разбират изцяло Божията воля за техния живот. Постепенно те ще разберат, че трябва да променят определени навици, начин на говорене и отношение. Заради любовта си към Бога, те все повече ще преобразяват живота си според Неговата воля. Този, който прави ученици, трябва да се моли и внимателно да учи повярвалите наскоро да разпознават Божията воля.

Апостол Павел казва, че в резултат на по-доброто разбиране на Божията воля, вярващите ще постъпват достойно за Господа. Те ще представят Бога по-адекватно и животът им ще отговаря на изповедта им за животопроменящата благодат. Този, който прави ученици, трябва да помни, че в началото на този процес в живота на повярвалите наскоро може да има известна непоследователност.

„Принасянето на плод във всяко добро дело“ е част от достойното ходене за Господа . Не трябва да се изненадваме, когато повярвалите наскоро все още не принасят плод във всяко добро дело. Възможно е те все още да не са станали достатъчно отговорни и съвестни относно дълга си.

Тези стихове още ни казват, че Божията славна мощ може да ни укрепява, за да издържим и дълготърпим всичко с радост. Този, който умее да запази радостта си като християнин и да търпи докато служи, е достигнал известна духовна зрялост.

Заключение относно молитвите на Павел

Молитвите на Павел за хората, повярвали от скоро, ни казват много за делото на ученичеството. Трябва да имаме правилните цели за развитието на вярващите; да знаем, че става дума за процес ; да не се изненадваме от липсата на последователност, разбиране и отговорност при наскоро повярвалите. Не можем да очакваме всички християнски качества да бъдат изявени едновременно.

Забележете, че Павел не се тревожи за обучението им като служители или за уменията им в служение. Това, което най-много го интересува, е развитието на тяхната вяра и на християнския им характер. Не трябва да се задоволяваме с хора, които могат да служат, но им липсва християнски характер.

Учителите са важни заради примера, който дават и заради ценността на информацията. Две от гореспоменатите молитви акцентират върху ученето. Знанието е част от духовния процес. Учителят има много голямо влияние чрез начина, по който прилага истината.

Трябва да се молим с молитвите на Павел за наскоро повярвалите, които са в нашия обсег на влияние. Трябва да си сътрудничим със Святия Дух, за да могат тези процеси да протичат в живота им.

Следващата молитва стъпва върху молитвите на Павел за християни, които са повярвали наскоро.

Молитва за християнин, който е повярвал наскоро

Небесни Татко,

Моля се за _____ Ти да го/я осветиш напълно. Моля се той/тя да бъде свят в своите действия, отношение и мотиви.

Помогни неговата/нейната любов към Теб да расте, така че да все повече и повече да разбира каква е Твоята съвършена воля за него/нея. Помогни му/й да разпознава доброто и винаги да го избира, за бъде животът му/й плодотворен за Твоя слава.

Помогни му/й всеки ден да живее както подобава на един християнин, като Ти е угоден/угодна във всичко и опознава все повече Твоите пътища. Помогни му/й да черпи сила от Теб, за да живее в победа и да устоява с радост в изпитанията. Нека винаги да е благодарен/благодарна за Твоята благодат.

Моля се в името на Исус. Амин.

Препоръчителна литература

Книги

- Coleman, Robert. *The Master Plan of Evangelism*. Ada: Revell, 2010.
- Coleman, Robert. *The Master Plan of Discipleship*. Ada: Revell, 1997.
- Eims, Leroy. *The Lost Art of Disciple Making*. Grand Rapids: Zondervan, 1978.
- Friedeman, Matthew. *The Master Plan of Teaching*. Wheaton: Victor Books, 1991.
- Gorman, Julie. *Community That is Christian: A Handbook on Small Groups* (второ издание). Ada: Baker Books, 2002.
- Neighbor, Ralph. *Where Do We Go from Here?* Touch Publications, 1991 (Наличен в Kindle формат, 2011).
- Snyder, Howard. *The Radical Wesley: Patterns for Church Renewal*. Downers Grove: Intervarsity Press, 1980.
- Snyder, Howard. *The Problem of Wineskins*. Franklin: Seedbed Publishers, 2017.
- Wilkinson, Bruce. *The Seven Laws of the Learner*. New York: Multnomah, 1992.

Онлайн материали

- Обучителни материали за евангелизиране, благовестителски брошури и друга информация от Ray Comfort и Kirk Cameron можете да намерите на <https://www.livingwaters.com/>.
- За информация относно евангелизации на открито с използване на цветни диаграми, виж уебсайтовете на Open Air Campaigners <https://www.oacgb.org.uk/> и <https://oacusa.org>.
- Учебник по ученичество (Ръководство по ученичество) от Shepherds Global Classroom—26 урока за изграждане на нови вярващи. Може да бъде свалено от <https://www.shepherdsglobal.org/courses>.
- Чудесни материали за обучение на нови вярващи от Nathan Brown <https://comeafterme.com/>.

Отчет за изпълнени задания

Име на студента _____

Урок	Задание 1	Задание 2	Задание 3
1			
2			
3			
4			
5	(тест)		
6			
7			
8			
9			
10		(тест)	
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			

Заявление за Сертификат за завършена програма от Shepherds Global Classroom може да бъде попълнено на нашата уеб страница www.shepherdsglobal.org. Ако има студенти, чиито заявления са попълнени от преподавателите или помощниците на курса, то същите ще получат сертификатите по дигитален път от директора на SGC.

